

Đường Lang Quân

Contents

Đường Lang Quân	1
1. Chương 1: Đường Lãng, Thu Hoạch Lớn! (đăng Quang, Vũ Mĩ, Thượng!)	1
2. Chương 2: Nhược Thụ Đường Lãng? ?	7
3. Chương 3: Đường Lang Vui Mừng Gặp Lại Thương Trùng (nhâm Giáo Chủ: Là Thương Long! Thương Long! !)	10
4. Chương 4: Tráng Dương Thiệt Khó, Còn Khó Hơn Lên Trời	15
5. Chương 5: Khi Tráng Dương Được Gặp Xuân Được	19
6. Chương 6: 2p Hay Np, Đây Là Một Vấn Đề	23
7. Chương 7: Bi Thương Của Đường Lang	27
8. Chương 8: Đường Lang Hồng Nhan Họa Thủy (gây Họa)	30
9. Chương 9: Tiểu Vũ Trụ Chính Nghĩa Của Đường Lang, Thiêu Đốt Đi!	34
10. Chương 10: Đường Lang Bị Mê Gian?	38
11. Chương 11: Đường Lang Ngồi Tù (chương Này. Ngược Thân.)	43
12. Chương 12: Tái Kiến, Đường Lang!	46

Đường Lang Quân

Giới thiệu

Đường Lang Quân – Tác giả: Địa Phủ Tiểu Khuyển – Edit + Beta: Yān Wei, từ bản dịch của QT ca và sự hỗ trợ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-lang-quan>

1. Chương 1: Đường Lãng, Thu Hoạch Lớn! (đăng Quang, Vũ Mĩ, Thượng!)

Lời khai thứ nhất: Lão bản nương của Long Môn khách điểm – Tường Lâm

— “Ta thật khờ, thật sự.” Nàng nói, “Ta luôn nghĩ mấy kẻ biến thái đều là bộ dạng xấu xí vẻ mặt hạ lưu; một hài tử ngọc thụ lâm phong khí khái cương trực như vậy sao không đi làm những chức nghiệp có tiền đồ như chính phái đại hiệp hay tà phái cao thủ đi, lại lưu lạc vào hàng ngũ biến thái thế kia.....” Nói xong, nàng liền cầm tay áo lau lệ, thanh âm cũng nức nở.

Buổi sáng hôm đó, ta đang ở trong điểm lột đậu tương giống như mọi ngày.

(Khuyển: Tường Lâm tẩu tử, đậu tương cùng sự việc trên kia, cách hơi bị xa à.....)

Không, không xa. Người phải biết rằng, hiện tại bất động sản phát triển, ngay cả bờ biển đều có thể trưng dụng; tiểu hài tử ngày nay, đi ở trên đường lỗ té một cái cũng có thể xuyên qua mấy ngàn năm thời không. Ta chỉ giữa lúc lột đậu tương gặp gỡ biến thái, có gì mà xa..... Ai, cũng tại người chen ngang, làm ta lạc đề.....

Nói lại, buổi sáng hôm đó ta đang lột đậu tương.

Điểm này mở ngay con đường độc đạo băng qua sa mạc, trông mòn con mắt chẳng thấy non xanh nước biếc đâu, chỉ toàn là đất cát nứt nẻ, gió thổi qua liên bụi tung mù mịt.

Nếu không phải nữ công ở Lỗ trấn quá nhiều khiến ta kiếm việc khó khăn, ta cũng sẽ không chạy đến đây mở khách điểm. Cũng may tiền kiếm cũng đủ dùng. Hơn nữa tới tháng sáu, mấy đoàn tiểu thương cười lạc đà từ xa tới đều phải vào điểm nghỉ ngơi, bổ sung nước uống và thức ăn —— chứ ở cái nơi khí ho cò gáy này, làm gì có cái nhà nào chứ đừng nói là khách điểm, mà muốn đến Trung Nguyên thì phải đi liên tục bảy ngày.

Ta tính toán, cổ thêm ba năm nữa là đủ tiền đưa A Mao nhà ta đi La Sát quốc du học rồi —— người biết không, đồng học Nhuận Thổ cùng anh trai thẳng bé đều đã chuẩn bị lên đường, cho nên A Mao suốt ngày âm ỉ đòi đi.

(Khuyển: khụ!)

A, ta đây lại lạc đề.

Lại nói, buổi sáng hôm đó ta đang lột đậu tương.

(Khuyển: lệ ~ ta đã biết |||||)

Lúc bấy giờ là tháng ba, gió đông thét gào, trong điểm tất nhiên chẳng có một mống khách nhân. Thời tiết kiểu này mà đến đây, thế nào cũng bị bão cát chôn vùi. Kỳ thực ta không hiểu lão thiên nổi gió lớn đến như vậy để làm gì. Cứ tùy hứng nổi bão, lỡ làm bị thương người nào thì sao; cho dù không có trúng người, phá hủy cây cỏ cũng không tốt.....

Ai, buổi sáng hôm đó ta đang lột đậu tương, nhớ da diết A Mao còn ở Lỗ Trấn tại Giang Nam, nó thích ăn đậu tương lắm nha.

(Khuyển: đậu tương, lại thấy đậu tương..... Phát điên..... Nói trọng điểm, trọng điểm!!!)

Đột nhiên, cửa điểm “bính” một cái mở ra, ta hoảng sợ, giương mắt nhìn lên, thấy một thanh niên cao cao gầy gầy, ngược gió mà vào.

Thanh niên khoác một chiếc áo lông chồn đen không mới không cũ, trên lưng đeo một thanh trường kiếm, một thanh chủy thủ, dưới ánh đèn hôn ám, diện mạo hấn đập vào mắt ta cũng mông mông lung lung, chỉ lơ mơ cảm thấy gương mặt kia rất tuần tú, mang cho người ta cảm giác thoải mái.

Mắt ta không khỏi nóng lên, kéo tay hấn lôi vào trong cho ấm. A Mao nhà ta, hiện tại cũng lớn cỡ này. Nhưng hấn lại giãy ra khỏi tay ta: “Tiểu nương nhân, lão tử tới hỏi đường, không phải tới ăn cơm. Lão tử hỏi người, đến Trung Nguyên đi hướng này đúng không?”

Nói thật, vừa nghe hấn mở miệng, ta xem nữa té xỉu. Đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo nha, hài tử này tú tú mỹ mỹ mà sao ăn nói thô tục dữ vậy! Ta lo lắng A Mao nhà ta sẽ không bị biến tướng giống hấn chứ!? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hài tử tuổi còn nhỏ như thế đã phải ở bên ngoài bốn ba, nhất định ăn không ít khổ, lúc này tình thương của mẹ tràn ra, mắt ta đỏ đỏ, ôn nhu đối hấn nói: “Công tử đi sai đường rồi. Muốn đi Trung Nguyên thì ra khỏi điểm này, vòng ngược lại 30 dặm, dọc theo bờ sông Hoàng Hà tới bến đò.”

“Thao!!” Hấn hung hăng mắng, “Lão tử tưởng chỉ lúc đến Bắc Kinh gặp cái cầu vượt quỷ quái ở Tây Trục Môn kia mới lạc đường chứ, ai ngờ ở chỗ khí ho cò gáy này cũng bị!” Nói xong từ trong lòng ngực lấy ra một thỏi bạc trắng, đặt mạnh xuống bàn, thỏi bạc kia thể nhưng lún sâu vào cái bàn gỗ dày thiết dày!

Ta lúc này mới ý thức được hài tử này đến đây sợ là mục đích mờ ám, sợ tới mức mặt trắng bệch. Ở nơi hoang vắng này, chúng ta cô nam quả nữ giống như lửa gần rơm, nếu lỡ có chuyện gì xảy ra, phu quân đã mất của ta sẽ thất vọng đến độ mồ sống dậy mất —— đương nhiên, ta tuyệt đối không phải kỳ vọng cùng hấn phát sinh sự tình gì.

Nghĩ đã đời, vừa nhìn lại, hài tử kia đã muốn bỏ đi, cũng không biết ta làm sao có dũng khí lớn như vậy (sau nghĩ lại, hiểm hoi lắm mới thấy được một người bằng xương bằng thịt, muốn nói chuyện nhiều chút

nữa, cho nên người tuyệt đối tuyệt đối không cần hiểu lầm không cần hiểu sai), kéo tay áo hắn: “Công..... Công tử.....”

Hài tử lần này không giãy ra, cau mày: “Đừng có kêu tùm lum công tử mẫu tử, lão tử có tên có họ đang hoàng, gọi Đường Lăng.”

“Kia..... Kia Đường công tử, xin hỏi ngài đi Trung Nguyên làm gì?”

Hắn không nói gì, đôi mắt lạnh lùng kia đột nhiên phát ra tinh quang bắn bốn phía, nhìn chòng chọc ta làm ta run lấy bầy. Ngay tại lúc ta khẩn trương đến sắp đứng không vững, hắn đột nhiên nhe răng cười: “Trung Nguyên nha, mỹ nhân nhiều nha, hắc hắc, hắc hắc hắc hắc.”

Trời ơi, vẻ mặt kia, nụ cười kia, hàm răng trắng bóng đều tăm tắp kia, làm sao còn có bộ dạng công tử nhà lành, rõ ràng là một con lang đói!

Chờ ta phục hồi tinh thần lại, Đường công tử đã không thấy đâu, chỉ còn lại một cái chấm nhỏ ở xa xa. Nhìn bóng dáng hắn đi khuất, không biết vì sao, hai hàng nước mắt vui sướng của ta rơi xuống.

Nhiều năm về sau, ta mới biết được nước mắt đó chính là nước mắt cá sấu trong truyền thuyết. Nước mắt đó giống như biểu thị, nhờ ta chỉ đường cho Đường Lăng, từ nay trong chốn giang hồ ở Trung Nguyên, thiếu gia tiểu thư lão gia thái thái Giáo chủ Chương môn vân vân có tiền có quyền trẻ tuổi xinh đẹp hơn ta sẽ phải đối mặt với một đồng phiền toái..... Ông trời có mắt nha! (đương nhiên, ta tuyệt đối không phải vui sướng khi người gặp họa, tuyệt đối không có.)

Lời khai thứ hai: cựu đệ tử Vũ Dương – Chung Tiểu Thủ

—— “Đường Lăng không phải người xấu!” Chung Tiểu Thủ tỏ vẻ chân thật cùng kiên định, “Tuy rằng hắn thường tiểu thiếp của Lưu Tương Gia, cướp xe của Hồng Thiên môn, trộm Trấn Phái Kiếm Phổ của phái Thanh Thành, rình coi nữ thành chủ của Thúy Yên thành tắm, làm Đường môn lão chủ mẫu tức đến hộc máu..... Nhưng Đường Lăng kỳ thực là người tốt. Hắn làm chuyện xấu, chỉ bởi vì hắn rất tịch mịch.”

“Các người ai cũng không hiểu Đường Lăng.” Gương mặt thanh tú xinh đẹp của hắn chậm rãi lộ ra mặt đỏ ửng, trong mắt lấp lánh lệ quang, “Bất quá không có vấn đề gì, ta hiểu hắn là được. Hắn không cần hướng các người giải thích, bởi vì —— tuổi • thanh • xuân • mãnh • liệt • không • cần • phải • giải • thích!”

Lén sư phó một mình quyết định ám sát Ma Giáo Giáo chủ Nhâm Thương Long, ta chỉ biết nhiệm vụ lần này có nguy cơ rất cao là một đi không trở lại. Ta đọc hết tất cả các cổ sự có liên quan đến thích khách từ cổ chí kim, từ trong nước ra tới ngoài nước, nên hiểu được rằng, nếu bị bắt, ta có thể gặp phải đải ngộ cực kỳ bi thảm.

Nhưng nghĩ tới Ma Giáo năm nay lộng hành quá thể, ta lại vô cùng quyết tâm. Dù sao, hy sinh chỉ một mình ta, mà đem tới hạnh phúc cho ngàn vạn người khác! Dẫu nhiệm vụ có thất bại, tinh thần cao thượng của ta ắt hẳn vẫn còn mãi với thời gian.

Cho nên, khi thật sự thất thủ mà bị bắt, lòng ta vô cùng bình thản.

Lại cho nên, sau khi trải qua tất cả khổ hình, tỉnh lại phát hiện bản thân nằm trên một chiếc giường lớn phủ gấm, ta rất rõ ràng sự tình sắp diễn ra —— đó là chung cục khổ hình mà tất cả thích khách mang giới tính nam, dưới bốn mươi tuổi, diện mạo không quá xấu, khi thất thủ bị bắt, đều phải đối mặt.

(Mô Khuyển chen ngang: xin hỏi, ngài ở nơi nào tìm thấy những cổ sự có liên quan đến thích khách từ cổ chí kim, từ trong nước ra tới ngoài nước?)

Chung Tiểu Thủ: ngay tại thư điểm cho thuê ở cái hẻm nhỏ bên cạnh đại môn của Vũ Dương học viện. Chỗ đó sách nào cũng có, 2 tệ một cuốn một ngày, huynh đệ chúng ta đều thuê sách ở đó. Lần sau ta mang người đi.

(Mô Khuyển: câm nín..... Ngài..... Ngài tiếp tục.....)

Quả nhiên, không bao lâu sau, Nhâm Thương Long khoác hờ một kiện áo choàng, đẩy cửa tiến vào, đứng cạnh giường nhìn ta, tà tà cười, lại khiến hắn tràn ngập nam tính sức quyến rũ.

Ta thống khổ nhắm hai mắt lại, muốn trốn tránh mục quang đầy tình dục của hắn, cùng với vận mệnh đen tối của ta!

Đúng vậy, trong sách đã viết rất rõ, tới bước này rồi, nhân sinh của ta chỉ còn hai con đường thối nát.

Một con đường, là ta đối Nhâm Thương Long nảy sinh tình yêu, từ nay về sau, không phải hắn không gả. Vì hắn, ta buông tha cho tự tôn, phản bội bán đứng bạn bè, cùng với nữ nhân của hắn đấu tranh đến long trời lở đất, vì hắn, đừng nói là đổ máu đổ nước mắt, cho dù tất cả máu trong người ta đều khô kiệt, ta cũng vui lòng nguyện ý. Nhưng hắn không nhìn thấy tâm của ta, khinh miệt ta, chà đạp ta, ngược đãi ta, thương tổn ta, làm cho ta thường thường nhìn trăng rơi lệ nhìn hoa thối huyết, càng cho thấy tình ta đối với hắn vĩnh viễn trường tồn!

Con đường khác, là Nhâm Thương Long đối ta nảy sinh tình yêu, từ nay về sau, không phải ta không cưới. Nhưng ta oán hận, biệt nữ, cao ngạo, không bỏ xuống được lòng tự tôn. Tóm lại hắn không chiếm được tâm liền quyết định đoạt cơ thể ta, vì thế đối ta hết gian lại ngược, ngược xong rồi gian, gian xong rồi ngược, thế đem cường gian biến thành hòa gian. Vì thế làm cho ta thường thường nhìn trăng rơi lệ nhìn hoa thối huyết, hắn bên ta nhìn trăng rơi lệ cùng ta nhìn hoa học máu, càng cho thấy tình hắn đối với ta thiên trường địa cửu!

Bị áp lực như vậy, nếu không chết yểu tức là lão thiên đã rất thương ta. Nếu rơi vào kết cục cả hai cùng chết thì cũng thỏa được ước nguyện hy sinh vì nghĩa ban đầu của ta, chỉ sợ cuối cùng là ta thiên đổ hồng nhan hương tiêu ngọc vẫn, còn hắn thì vẫn ung dung sống nửa đời còn lại.

Trong lúc ta miên man suy nghĩ, Nhâm Thương Long đã áp lên. Không để ý ta phản kháng yếu ớt, đối ta giở trò. Mắt thấy sẽ bị ăn vào bụng, ta nghiêng đầu, nhin không được chảy xuống hai hàng nước mắt.

Đang thời khắc mấu chốt, Nhâm Thương Long đột nhiên dừng lại động tác, đứng dậy, lược chỉnh y bào, đối ngoài cửa sổ trầm giọng: “Các hạ hảo hưng trí, không bằng vào đây nói chuyện.”

Ta nghe hắn nói như vậy, không khỏi vừa mừng vừa sợ ——

Chẳng lẽ, chẳng lẽ ta có thể thoát khỏi vận mệnh bi thảm trước sau ai cũng gặp phải của cổ nhân, chẳng lẽ lại có người có thể cứu ta thoát ly khổ hải?

Ngoài cửa sổ vang lên vài tiếng cười âm hiểm “Hắc hắc hắc”, một đạo bóng đen đột nhiên nhảy vọt qua cửa sổ mà vào, không đợi ta nhìn rõ dung mạo hắn, người kia đã dùng chưởng phong tắt đèn. Tiếp theo là trời tối đến mức giờ bàn tay ra trước mặt cũng không thấy, chỉ nghe một trận tiếng hô, tiếng quyền cước đánh đấm, tiếng y bào bị xé rách, tiếng lấy đồ đạc đập nhau, tiếng chửi tức giận. Không biết là ai đá ta từ trên giường xuống.....

Sau đó, hết thảy đều im ắng, chỉ còn lại có, chỉ còn lại có tiếng hít thở ám muội, còn có thanh âm hai thân thể ma sát!

Ta đột nhiên hiểu được, trong lòng đau đớn, nhin không được khóc rống! Đúng vậy, trong sách cũng có ghi chép chuyện này. Không tưởng tượng được ta đoán được mở đầu, nhưng không đoán được kết thúc.

Nguyên lai..... Nguyên lai người rơi vào hang hổ bị Nhâm Thương Long OXXX không phải ta, mà là người vì cứu ta mà thất thủ bị bắt – ân công!

“Nhâm Thương Long, ngươi tên hỗn đản này, ngươi thả hắn! Thả hắn!” Ta vừa khóc vừa la, vừa cố cời dây thừng trên tay. Ta phải cứu ân công của ta, ta không thể để hắn tùy ý bị Nhâm Thương Long khinh bạc.

Đang lúc ta cố gắng, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm xa lạ: “Nương! Phiên muốn chết! Khó khăn lắm mới đem hắn áp đảo được, ngươi không thể yên tĩnh một chút cho người ta làm việc sao!”

Ta chưa kịp phản ứng, sau đó đột nhiên đau nhói, trước mắt tối sầm. Trước khi hôn mê còn rõ ràng nghe được có tiếng người thở dài: “Thế giới..... thanh tịnh!”

Tỉnh lại lần nữa, đây trời đã được cời, các vết thương trên người cũng được xử lý hảo. Giương mắt phát hiện bên cạnh một thanh niên đang ngồi cười với ta. Gương mặt vốn thập phần lạnh lùng, lại bị nụ cười này mang đến bảy tám phần phỉ khí.

Nhưng không biết sao, trực giác ta bảo hẳn chính là ân công cứu ta, vội đứng dậy hướng hẳn hành lễ: “Đa tạ các hạ ân cứu mạng, tại hạ suốt đời khó quên.....” Nói xong, đôi mắt đã muốn ứa đồ.

“Ai nha, hẳn khóc còn chưa tỉnh, người như thế nào cũng khóc?” Hẳn gãi đầu, về mặt xem thường.

“ ‘ Hẳn ’ khóc? Ai..... Ân công?”

“Ai, quên đi..... Đừng cứ ân công này ân công kia, lão tử kêu Đường Lăng. Được rồi, người nếu tỉnh, ta cũng phải đi thôi.” Hẳn đứng dậy, xoa thắt lưng.

“Chờ một chút.” Ta vội vàng gọi lại hẳn, “Ân..... Đường công tử, tối hôm qua, cái kia, Nhâm Thương Long hẳn đối với người.....”

Hẳn quay người lại, ánh tà dương chiếu rọi một màu vàng rực rỡ trên mặt hẳn: “Ta chịu không nổi tính cách méo mó của người Trung Nguyên các người. Chuyện gì lớn một chút, liền lôi ra nào tôn nghiêm nào đạo nghĩa một đồng cẩu thí. Đến đến đến, lão tử giáo người tuyệt kỹ đối phó Nhâm Thương Long.”

“Công..... Công tử mời nói.”

“Hắc hắc.” Hẳn lại bỉ bỉ cười, sau đó nói chậm từng chữ: “Không có tới biến thái, chỉ có càng biến thái, chỉ cần người so với hẳn biến thái, người liền thắng!”

“A?” Ta sửng sốt, hẳn nhảy đi, nhoáng một cái đã biến thành một điểm nhỏ giữa ráng chiều. Thanh âm mang theo ý cười theo gió bay tới: “Tiểu tử, sau này còn gặp lại!”

Ta nhìn theo bóng dáng hẳn xa dần, nhìn mặt trời lộng lẫy như lòng đỏ trứng gà đang dần lặn.

Mùa xuân, một đám chim nhận bay tới phương bắc, trong chốc lát xếp thành hình chữ B, trong chốc lát xếp thành hình chữ T.

Nháy mắt, ta, ngộ.

Lời khai thứ ba: đại phu riêng của Ma Giáo — Trương Hồi Xuân

—— “Ngày đó thật sự rất quý dị.” Hẳn lau mồ hôi lạnh nói, “Khi ta đi vào, không thấy thi thể không thấy máu tươi không có đồ đạc bề, chủ nhân thì đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi, trừ bỏ sắc mặt không tốt lắm, không có chỗ nào bị thương cả. Đáng sợ nhất chính là, thanh niên chủ nhân tính toán thu thập kìa, đã biến mất.....”

Đầu năm nay, tốt xấu lẫn lộn nha!

Nghe nói hai ngày trước trên giang hồ có người thống kê các chức nghiệp có độ nguy hiểm cao, “đại phu nhà tiểu công” chúng ta thể nhưng xếp vị trí thứ hai, chỉ đứng sau thợ mỏ.

Lại nói tiếp chúng ta cũng thực oan. Rõ ràng là chính chủ tử tra tấn người ta đến hấp hối, vì cái gì mỗi lần đều là chúng ta bị giao trách nhiệm “Không cứu được, người chôn cùng hẳn”? Biện pháp biểu đạt chân tình như vậy là không đúng nha. (*gật đầu lia lịa*, nếu chân tình, phải là “Không cứu được, ta chôn cùng hẳn” =))

Cho nên ta hiện tại rút kinh nghiệm, vừa nghe nói chủ tử phải ngủ mỗ mỗ mỗ, lập tức chuẩn bị tốt ngân châm, băng vải, kim sang được, đại bổ hoàn, ngàn năm nhân sâm, vạn năm linh chi, ngồi xổm trước cửa phòng ngủ chủ nhân, chờ chủ nhân hô một tiếng, liền vọt vào cấp cứu cái kia mỗ mỗ mỗ.

Ai, đáng thương ta một thân lão xương cốt, ngay cả ngủ cũng không ngon.

A? Người nói người không muốn nghe ta kể lịch sử bị thảm, chỉ muốn biết tối hôm đó đã xảy ra cái gì.

Này sao, nghe thanh âm cho thấy rất kịch liệt nha, nhưng mà không thấy có ai khác ra vào, cho nên việc này quả thực kỳ quái. Bất quá chuyện của chủ tử, đầu đến phiên chúng ta quan tâm.

Đúng rồi, mấy ngày nay chủ tử tính tình nóng nảy rất nhiều, đi đứng cũng có chút không vững, dường như..... suy thận.

Lời khai thứ tư: Ma Giáo Giáo chủ Nhâm Thương Long

—— Xét thấy đương sự cự tuyệt phỏng vấn, cho nên đành mở băng ghi âm hiện trường. Ai phản đối cường bạo thỉnh tránh xa.

(Nhâm Thương Long: phẫn nộ

~ như thế nào có cái thứ này!!!)

(..... Tiền lược.....)

“Người rốt cuộc là ai..... Người muốn làm gì!!”

“Hắc hắc hắc, lão tử Đường Lăng, Tiểu Thương bảo bối nhi, ngươi ngoan ngoãn đi ”

“Người! Ân..... Buông tay..... A..... Buông tay.....”

“Này, ngươi là không phải có bệnh không tiện nói ra nha, tại sao không ngạnh?!”

“Người thử bị kiểm kê cổ xem có ngạnh nổi không!”

“Ta thử rồi, có thể nha..... Ân, liếm thử xem!”

“Người..... A..... Hồn đản.....”

“Hắc hắc hắc, ngạnh rồi kìa. Ngoan ngoãn nằm hảo, để cho lão tử ngồi lên.”

“Người..... Đồ điên..... Ta muốn giết ngươi! Ta nhất định phải giết ngươi!”

“Mẹ nó! (tiếng tát) Nhiều lời vô nghĩa! Cho ngươi thượng lão tử ngươi liền thượng. Nhiều lời như vậy không bằng bớt nói mà động thất lưỡng nhiều một chút!”

“A.....”

“Hắc hắc hắc, lúc này mới đúng, ngoan ngoãn hầu hạ lão tử đi!”

(..... Lược qua những thứ cấm trẻ em dưới 18 tuổi.....)

“Người..... Người còn muốn?!.....”

“Thiết, lão tử còn chưa ngoạn đủ!”

“Năm lần..... Ta đã bắn năm lần..... Sẽ chết người đó.....”

“Mới ~~ năm lần mà thôi nha ~~”

“Không..... Không..... Cho ta rút ra.....”

“Này, đừng khóc nha..... Uy, ngươi như vậy rất khó xem nha, người ta hiểu lầm lão tử cường gian ngươi bây giờ.”

“Vốn là như vậy.....”

“Nhưng là ngươi sắp ta nha.”

“Rõ ràng là ngươi bắt buộc..... Rõ ràng.....”

“Này, có cần học máu khoa trương như vậy không!?”

(..... Tĩnh lược.....)

“Được rồi được rồi, ngươi muốn cắn gót chân khóc tới khi nào. Được rồi, lão tử thừa nhận, không có sự cho phép của ngươi mà bắt buộc sử dụng bảo bối kia của ngươi là ta sai, là ta thương tổn nam tính tự tôn của ngươi, là ta không đúng, không nên nhìn ngươi ngoạn người khác thích ý như vậy liền nghĩ lầm ngươi là người có khả năng.....”

(..... Tĩnh lược.....)

“Này, ta giúp người thu thập căn phòng. Còn có, tiểu tử này ta cũng mang đi, phỏng chừng người cũng bắt lực rồi. Uy

”

“.....”

(..... Tỉnh lược.....)

Lịch sử BT giang hồ, lại lật sang một trang mới.

2. Chương 2: Nhược Thụ Đường Lãng? ?

“Lão tử là cường thụ?!” Ta hung tợn nheo mắt, nở nụ cười thị huyết, “Con mẹ nó thú lắm! Tên có mắt không trông nào nhìn lão tử giống cường thụ? Lão tử rõ ràng là nhược thụ! Nhược thụ!!”

Mùa xuân ở nơi nào nha, mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân trong mĩ tửu ở Tụ Tiên lâu.

Ta ngáp một cái thật to —— ngoài cửa sổ là ánh nắng ấm áp ở Giang Nam, trong không khí thấm đẫm hương rượu, lẩm nhẩm một điệu hát dân gian đang rất phổ biến: “Trận tuyết đầu tiên của năm thứ tư Huyền Hoa, so với năm ngoái tối trẻ hơn một chút, mà xa dừng lại ở trạm khẩu Bát Lộ, mang theo chiếc lá vàng cuối cùng đi xa.” —— ngày hôm đó thực sự là thoải mái chết đi được.

Như đã nói, lão tử ta họ Đường tên Lãng, nghề chính là đạo tặc, nghề tay trái là nhược thụ (kể nào lúc này dám nói ông nội người không phải nhược thụ đó, tiểu tử người muốn cầu đầu trảm hay muốn uống thuốc độc!), hiện tại đang hưởng thụ tuổi hai mươi bốn tràn trề mùa xuân.

Cái gì? Người nói hiện tại xu thế là cường thụ, nhược thụ yếu đuối đã lỗi thời?

Huynh đệ, ánh mắt thiện cận nha. Theo mục tiêu lâu dài kiến tạo duy trì phát triển xã hội hài hòa, nhược thụ so với cường thụ tuyệt đối có tiềm lực tăng tỉ giá cao hơn!

Đầu tiên, nhược thụ không cần quan tâm quốc gia đại sự, không cần phí sức lao động, không cần vì sinh kế mà phải đầu nhập vào các công ty liên doanh, lại càng không cần phân vân khó xử giữa quốc thù gia hận, trung nghĩa, nhân tín cùng tình yêu, chỉ cần đủ ấm áp đủ thuần khiết, tự nhiên có N tiểu công dưỡng người, uy người, quản người, chiêu cố người.

Tiếp theo, nhược thụ so với cường thụ càng có thể nhận được khoái hoạt trên giường nhiều hơn. Người nếu không tin, lên Tần Giang mà xem hết đam mỹ đi, sẽ thấy khi lên giường thì nhược thụ nhất định khiến tiểu công “thương tiếc”, còn cường thụ luôn khiến tiểu công muốn “chinh phục” —— cường thụ thật đáng thương, dù thế nào thì trên cơ bản vẫn bị đè hết!

Còn có, nhược thụ so với cường thụ tuyệt đối dễ dàng đến được với hạnh phúc hơn —— tỉ lệ bị kịch 1: 4 giữa hai bên đã đủ để chứng minh. Mà chỉ có cá nhân hạnh phúc, gia đình mới có thể hạnh phúc, xã hội mới có thể ổn định, người người nhà nhà mới có thể tận tâm tận lực phấn đấu vì Cộng Hòa Dân Chủ Nhân Dân Trung Hoa! Thấy chưa, nhược thụ vĩ đại biết bao nhiêu.

Hơn nữa, cho dù nhược thụ có không nghĩ thông suốt mà vô tình rơi vào bi kịch, ít nhất lưu lại trong lòng vô số các hủ một bóng hồng xinh đẹp đau thương, làm cho vô số mỹ nhân giữa đêm mộng quay ngược thời gian thay hân giải quyết ưu sầu; làm sao giống như cường thụ —— “Tuy rằng bị thương, nhưng đây là kết cục tốt nhất của họ.” Nhìn đi, đây là cái đạo lý gì?!

Cho nên, huynh đệ nha, một khi không cẩn thận bị thượng mà trở thành cường thụ, kia thật đúng là “Bị thượng không thể oán chính phủ, không may cũng không thể oán xã hội”. Khí tiết là không thể dùng làm cơm ăn nha ~~ không có năng lực nuôi sống bản thân thì còn có tiểu công mà ~~ cố sự về cường thụ để

đọc cho vui thôi. Người nha, phải có lý tưởng, phải có khát vọng, vẫn là mau mau dấn thân vào hàng ngũ “nhược thụ” có tiền đồ xán lạn này đi!

Ai, bất quá cũng phải nói, con đường làm nhược thụ của lão tử thực con mẹ nó là lang bạc kỳ hồ, gian nan khôn khổ.

Đặng gia gia từng nói qua: nhược thụ là phải giáo từ nhỏ**. Từ điểm đó cho thấy, nền tảng của lão tử vốn cũng không tồi.

(**Lấy từ câu: “Giáo dục là phải giáo từ nhỏ” của Đặng Tiểu Bình. Nguyên văn:)

Nhớ lại năm đó, lão tử ta sinh ra ở trang XX không tên không tuổi trong chốn vô lâm, cha ta là trang chủ; nương ta là tiểu thiếp thứ mười bốn không hề được sủng, muốn xinh đẹp không có xinh đẹp, muốn địa vị cũng không có địa vị, sau khi hoàn thành sứ mệnh lịch sử vĩ đại sinh hạ ra một thiên sinh lệ chất chính là lão tử ta đây (cũng không biết di truyền từ ai), lão nhân gia năng liên quang vinh rời khỏi sân khấu.

Sau đó, thời thơ ấu của ta cũng trải qua giống như tất cả các nhược thụ khác, không được học võ công, chỉ cho phép học thêu, còn có đương gia chủ mẫu ngược đãi ta, huynh đệ tỷ muội vũ nhục ta, người hầu từ lớn tới nhỏ chà đạp ta, lão cha ta quấy rối tình dục ta, bao nhiêu gian khổ khiến lão tử ta trở thành một người so với hoa còn kiêu diễm hơn yếu ớt hơn, mỗi đêm nhìn trời rơi hai hàng thanh lệ, cách ba ngày phải thổ huyết một lần.

Tái sau đó, y theo lệ thường giang hồ, lúc ta mười hai tuổi bị đưa cho bảo chủ OO làm nam sủng (lời thuyết minh: đứa con dư thừa diện mạo thanh tú, đúng là tặng lễ vô cùng thích hợp, lấy lòng mượn sức người giúp cho gia tộc).

Vốn sự tình phát triển đến bước này, kế tiếp chỉ còn chờ lão tử bị cái kia bảo chủ OO làm cho nhơ nhuốc, lăn qua lăn lại vài lần, thế là công đức viên mãn —— gương mặt so với nữ nhân còn mỹ lệ hơn, tình cảm so với sợi tóc còn tinh tế hơn, tính cách so với cỏ con còn dịu ngoan hơn, tư tưởng so với tầm cục cứng còn thuần khiết hơn, sinh mệnh lực so với bé gái còn ương ngạnh hơn, hậu huyết so với bảo vật quý giá nhất còn tuyệt thế hơn, một hảo nhược thụ sắp được sinh ra như thế!

Nhưng mà, trời còn không dự đoán được khi nào sẽ có mưa, họa phúc của con người càng không thể biết trước. Ngay tại thời khắc trọng yếu sắp thành công, lão tử lại đột nhiên gặp một người nam nhân, người đã khiến cho lão tử từ con đường làm nhược thụ đang trải đầy hoa biến thành trải đầy gai —— sư phụ của lão tử, Lôi Nặc.

Kỳ thực ngay từ đầu, khi sư phụ lão tử đứng dưới ánh trăng, đôi mắt linh quang lưu động, tiếng nói lạnh lùng như kim loại đối lão tử bảo: “Tiểu thỏ tử, ta đến giáo ngươi cách đem người khác dẫm nát dưới lòng bàn chân đây.”, lão tử thực sự là lệ nóng doanh tròng, cảm động không thôi. Cho đến khi lão tử nhận rõ bản chất vĩ đại của “nhược thụ”, mà bắt đầu nghiêm chỉnh chống lại đủ loại giáo dục cải tạo nguy hiểm khó lường của Lôi sư phụ..... Đây kết quả, lẽ..... Lịch sử huyết nhục mơ hồ cực kỳ bí hiểm kia, không nên nhắc lại làm gì.

Không phải tại ta chống đối không hoàn toàn, phản kháng không kịch liệt, mà tại sư phụ lão tử quá kinh khủng đi, chẳng giống với phạm nhân. Điểm ấy theo hần xuyên qua thời không đi vào chúng ta thế giới này là có thể nhìn ra đến —— đương nhiên, xuyên qua thời không kỳ thực không phải chuyện gì to tát, hiện tại mười Vương gia, quan lớn, đại hiệp, thương nhân là có ít nhất sáu người có lão bà xuyên qua thời không tới, còn lại bốn là Tá Thi Hoàn Hồn.

Sư phụ lão tử kinh khủng ở chỗ: người khác xuyên qua thời không đi vào nơi này, không phải vạn người mê cũng là trăm người mê, nếu không thì cũng có thể kết bái mấy nghĩa huynh và vân vân. Chỉ có sư phụ ta, kết thù tựa như ăn cơm, còn đặt đến trình độ thượng thừa khi từ triều đình đến vô lâm đều nhất trí nhiệt liệt đuổi giết, làm hại ta cùng hần ngay cả ẩn cư nơi khỉ ho cò gáy cũng không xong, chỉ có thể giống như người du mục hết lên núi lại xuống đồng bằng, trong mười năm trời, từ đông tới tây, từ nam tới bắc, tất cả núi sông hùng vĩ tráng lệ của Tổ Quốc ta đều đã đặt chân qua.

Cho nên, khi hai năm trước hần nói với ta “Xuất sư đi”, lão tử lập tức vọt vào kinh thành, ở đoạn đường náo nhiệt nhất thật sâu hít lấy hít để không khí ô nhiễm, dưới con mắt kinh ngạc của người qua đường mà lệ nóng doanh tròng, thật lâu không kiềm chế được!

Cùng với cuộc sống của ta, còn có con đường tu hành nhược thụ của lão tử cũng trở về. Tuy rằng lão tử đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để lấy được tư cách nhược thụ, nhưng tin tưởng chỉ cần bền lòng, khối sắt lớn cũng thành kim! Một ngày nào đó con mẹ nó sẽ có người nhìn thấu được tâm lòng của lão tử, thấy được bản chất nhược thụ của ta.

Ân, bất quá, tu hành không phải là cấm dục, như vậy đối chính mình rất không có nhân đạo. Cho nên, hắc hắc hắc hắc, hoạt động đùa giỡn tà nịnh mĩ nam trong bóng tối, cũng cần thường xuyên tiến hành với số lượng vừa phải nha

~~Tỷ như Ma Giáo Giáo chủ Tiểu Thương Thương hai ngày trước đó

~ tiểu huynh đệ kia nha

độ mềm dẻo của thất lưng đó nha

tuy rằng chỉ làm năm lần, sức bền không đủ, tổng thể mà nói vẫn là mỹ vị nha

~Chờ một chút, vị này huynh đệ, người vừa mới nói cái gì? Nói thêm lần nữa cho lão tử!

Người từ đứa con của biểu thẩm của hàng xóm của cữu cữu của nữ nhi của Ngũ thúc người, đang làm công ở Ma Giáo tổng đàn nghe nói là —— Nhâm • Thương • Long • bắt • lực • rồi • !!!!!!!!!!!

..... Ta là phân cách tuyến biểu thị thời gian trôi nhanh.....

“Lộc tiên, hổ tiên, ngư tiên mỗi loại mười nhánh, thịt hắc cầu năm cân, nhân sâm lộc nhung mỗi thứ ba cân, mật măng xà tám khóa, cầu kỷ** phơi khô.....” Ta nhìn đồng được liệu chất cao hơn dầu, thật sâu thở dài.

(**cây cầu kỷ, dùng làm thuốc. Ta thường gọi tắt là kỷ tử

Search Google từ khóa “kỷ tử” là ra hết, mình bị lừa! chú thích TT_TT)

Trải qua đấu tranh tư tưởng nghiêm khắc, lão tử ta cuối cùng gian nan quyết định, vì vinh dự lão tử mà suy nghĩ, dù biết rõ sơn có hổ, cũng phải hướng hổ sơn mà đi, dẫu cho rơi vào hang yêu ma quỷ quái, cũng phải chữa khỏi cho Tiểu Thương Thương.

Tuy rằng do tự hấn miệt mài quá độ khiến bản thân bị bắt lực (Nhâm Thương Long: rõ ràng..... Rõ ràng là do người.....), nhưng rốt cuộc đã là người của ta, truyền ra ngoài sẽ hủy hoại danh dự nhược thụ của lão tử —— có nhược thụ nào ở trên giường làm tiểu công đến bắt lực chứ?

Hơn nữa, lão tử hấn là tuân theo truyền thống tốt đẹp quên mình vì người của nhược thụ, thà rằng chính mình chịu khổ thổ huyết, cũng muốn thành ~~ toàn ~~ người ta. Có vị triết nhân đưa ra kết luận: nhược thụ đều là sống trong sấm sét giông bão.

Bất quá, hiện tại lão tử ta gặp một nan đề —— được liệu nhiều như vậy làm sao mang đi?

Ta quay đầu lại nhìn được điểm lão bản đang trốn trong góc run rẩy đến sắp động đất, hài tử đáng thương, lão tử chỉ lấy kiếm kề cổ hấn, làm gì mà sợ thành cái dạng này!? Nhớ hồi đó, sư phụ cùng lão tử còn thường xuyên chém nhau chơi nữa kìa.

Thôi không nên dọa người ta thêm nữa. Thế là lão tử cố gắng nở nụ cười hiền lành nhất: “Lão đầu nhi, đem quần áo cởi.”

Lão đầu nhi quả nhiên không run nữa, nhưng mặt lại lúc trắng lúc đỏ, thì thào nói cái gì đó: “Ta..... Ta đã muốn thành gia..... Ta.....” Bất quá hoàn hảo, hấn ngoan ngoan cởi áo khoác.

Ta tiếp tục mỉm cười.....

Hấn bắt đầu thoát quần.....

Ta:?????

Hấn bắt đầu thoát nội y.....

Ta:?!?!?!?!?

Hắn bắt đầu thoát khổ.....

Lão tử nhịn không được: “Lão đầu nhi, ngươi thoát nhiều như vậy làm gì?”

“Thiếu..... Thiếu hiệp không phải vừa..... giết tiền..... vừa cướp sắc sao.....?”

Ta giận!!!! Ta chỉ là muốn dùng áo khoác của ngươi làm bao bố!!!!

Lưng đeo một bao nặng, ném lão bản vừa bị lão tử thuyết giáo một trận cho thông suốt ra đằng sau —— hiện tại thật sự là thối đời xuống cấp, lòng người thì bằng giá, người thời nay trong đầu đều suy nghĩ cái gì nha, lão tử đường đường nhược thụ, nhìn sao giống mấy tên sắc ma biến chất chứ? (lão bản: rõ ràng..... Rõ ràng là người cười dâm dăng bảo ta cởi quần áo.....)

Nhìn thấy chân trời ở phía xa, ta rốt cục có cảm giác nhân sinh thật mệnh mông khó đoán —— không biết phải làm sao thế nhân mới chịu thừa nhận thân phận nhược thụ của lão tử, mới có thể làm cho lão tử chính thức trở về đại gia đình nhược thụ đây!?

Sẽ không đợi cho đến khi lão tử bảy tám chục tuổi đi.....

Trước mắt không khỏi hiện ra một loạt tiểu nhược thụ xinh đẹp lung linh, quơ quơ hoa tươi, đối lão tử hoan hô: “Đường gia gia

ngài đã trở lại

~ ngài rốt cuộc đã trở lại

~”

Thật sự là..... cảnh tượng ác hàn.....

3. Chương 3: Đường Lang Vui Mừng Gặp Lại Thương Trùng (nhâm Giáo Chủ: Là Thương Long! Thương Long! !)

“Huyền Hoa năm thứ tư, ngày 26 tháng 3, Đường Lang Quân Đường Lãng bất ngờ tấn công tổng đàn Ma Giáo, đã thương rất nhiều người, trong đó có Ma Giáo Ngũ Hành Sử, còn phá hủy thánh vật ngàn năm Bích Huyết Thụ của Ma Giáo, bắt cóc Ma Giáo Giáo chủ Nhâm Thương Long..... Vô lâm bạch đạo ai cũng vỗ tay tỏ ý vui mừng!” Lão tử cắn răng, đọc từng chữ từng chữ một trên trang nhất tờ Vô Lâm DAILY hôm nay, sau đó vẽ mặt hắc tuyến, ngược lên một góc 45 độ nhìn về phía Hắc Khuyển đạo diễn, “Khuyển khuyển, đây là cái tin lá cải gì?! Rõ ràng là phỉ báng, là bịa đặt, là bẻ cong sự thật! Không nghĩ tới nha không nghĩ tới, mới mười năm ngắn ngủi, tin tức giả dối của quốc gia ta đã trắng trợn tới mức này, khó trách hai ngày trước lão tử lại nghe thấy vụ tai tiếng của A Biển cùng Lý Đăng Huy**!”

(**Lý Đăng Huy () và Trần Thủy Biển (), hai cựu tổng thống của Đài Loan, là những người chủ trương đưa Đài Loan trở thành một quốc gia độc lập.)

“Khuyển, danh dự của lão tử liền trông cậy vào ngươi. Nhất định phải đem sự thật phơi bày trước công chúng!” Ta vẽ mặt chân thành cầm tay Khuyển Khuyển đạo diễn, giọng nói tuyệt đối không hề chứa uy hiếp “Bằng không, hắc hắc hắc hắc, lão tử lấy mực nhuộm đen ngươi, Tấn Giang có thêm một con hắc khuyển để chơi!”

Thời gian xảy ra vụ án: Huyền Hoa năm thứ tư, ngày 26 tháng 3.

Địa điểm xảy ra vụ án: Ma Giáo tổng đàn trên đỉnh Tuyệt Thiên

Người có liên quan đến vụ án: Thụ Mộc Sử Mộc Sân

Tường trình sự việc (phiên bản Mộc Sơn, do Mộc Sơn thuật lại):

Ngày đó, mới tờ mờ sáng, ta đã thức dậy đến phòng luyện đan xem tiểu đồng có nghe theo lời dặn của ta, coi chừng lò luyện đan hay không.

Không nghĩ tới ta mới vừa đi vào, chỉ thấy trước mắt bừa bãi, mấy tiểu đồng hôn mê nằm như cá mè trên đất, vạc đồng dùng luyện đan thế nhưng không cánh mà bay!

Khi ta cẩn thận tìm kiếm khắp nơi thì, lại phát sinh thêm một sự kiện hãi hùng —— cửa mật thất dẫn đến chỗ cất giấu Bích Huyết Thụ ngàn năm thế nhưng mở toang, đủ loại bầy rập trong đó đã bị người tháo gỡ, từ sâu bên trong truyền ra hương thơm của tiên dược (?!).

Ta vội vàng chạy vào mật thất —— phải biết rằng Bích Huyết Thụ ngàn năm là một trong năm thánh vật trấn giáo của Ma Giáo ta, tương truyền do một vị thần ban tặng, thụ này cao ước nửa thước, lá cây trên đó không nhiều không ít, vừa vặn bốn mươi chín phiến, mùi thơm lạ lùng của cây có thể dùng trị nội thương; lá thì dùng làm dược thánh phẩm, có thể cải lão hoàn đồng, cải tử hồi sinh, tăng cường công lực. Mỗi một đời Thụ Mộc Sư đều thật cẩn thận bảo hộ, nếu tới tay ta mà có sơ suất gì, ta chết chắc rồi!

Nhưng sự thật so với ta tưởng tượng còn tàn khốc hơn gấp mấy lần —— ta phát hiện một nam tử diện mạo tuấn tú đang dùng vạc đồng ngao dược, lúc hắn nhìn thấy ta, không chút hoang mang, ngược lại đối với ta..... nở nụ cười đậm đắng, sau đó tiếp tục bỏ thêm chút củi vào, mà củi kia, nghiễm nhiên là..... Bích..... Huyết..... Thụ..... Ngàn..... Năm.....!!!

Ta choáng vàng, đầu óc trống rỗng, một lúc sau mới hồi thần lại hét lớn một tiếng: “Tiểu tặc lớn mật”, vung mạnh Thủy Mộc Trượng muốn nhào qua giết hắn.

Nam tử cũng không sợ hãi, giương lên mi, cũng không biết dùng thân pháp cổ quái gì, thế nhưng vụt một cái đã đứng sau lưng ta. Tái sau đó, ót ta đột nhiên đau nhói..... rồi..... cái gì cũng không biết.

Sự thật đằng sau (phiên bản Đường Lăng, do Đường Lăng thuật lại):

Lão tử ta liếc nhìn lục y mỹ nhân nằm bên cạnh..... Cái thất lưng kia nha, động lên nhất định thực đủ lực đạo..... Nước miếng nha.....

Ai, đáng tiếc mỹ thực trước mặt mà lão tử không thể hưởng dụng, chỉ có thể chuyên tâm tiên dược. Tiểu Thương Thương, lão tử đối với ngươi thật đúng là hết lòng quan tâm săn sóc. Đợi lát nữa ngươi uống được thang tráng dương đại bổ đông dương tình yêu của lão tử, đừng có cảm động quá mà bất lực nữa nha.

Ta nói người nghe, ta có thể vào được phòng luyện đan này, tuyệt đối là dựa vào vận khí cùng khứ giác siêu cường của bản thân. Dù sao, lão tử căn bản không biết phòng ốc ở Ma Giáo tổng đàn bố trí thế nào. Ngày đó lên vào Ma Giáo là bởi vì nghe nói ma giáo mỹ nam nhiều, nghĩ cho dù trúng ai lão tử cũng không thiệt. Cuối cùng lại đụng phải một màn kịch hay, lúc nghe Chung Tiểu Thủ gì đó gào lên: “Nhâm Thương Long, người ngày nào đó nhất định sẽ bị báo ứng.”, lão tử liền xác định mục tiêu, hắc hắc hắc hắc, mà thật sự không biết mục tiêu đó chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 Tiểu Thương Thương.

Cũng là lão thiên gia không đành lòng nhìn Tiểu Thương Thương bị bắt lực, chẳng những làm cho lão tử tìm được địa phương bảo dược, thế nhưng còn cho lão tử ở trong này phát hiện Bích Huyết Thụ ngàn năm. Nhớ rõ quá khứ Lôi sư phụ từng nhắc qua, này là bảo vật có N hiệu quả trị liệu, cái gì khởi tử hồi sinh, cải lão hoàn đồng, đều là mấy tác dụng không thực tế, chỉ có một cái trong đó nói rằng nếu lấy bảo dược làm củi đốt, có tác dụng tráng dương rất tốt.

Cái gọi là bảo vật, tức là chỉ khi dùng, nó mới có thể biểu hiện được lợi ích của nó, bằng không cùng cây cảnh chả có gì khác nhau. Bởi vậy lão tử không chút do dự —— chặt cây, chẻ củi! (Khuyến: gia hỏa này không có bảo vệ ý thức môi trường, mọi người không cần học hắn!)

Tiểu Thương Thương bảo bối nhi, ngươi có phúc nha!

Thời gian xảy ra vụ án: Huyền hoa năm thứ tư, ngày 26 tháng 3.

Địa điểm xảy ra vụ án: Ma Giáo tổng đàn trên đỉnh Tuyệt Thiên

Người có liên quan đến vụ án: giáo chúng Giáp cùng với các giáo chúng Ất, Bính, Đinh khác cùng gặp phải sự việc tương tự, tổng cộng bốn mươi hai người

Tường trình sự việc (phiên bản giáo chúng Giáp, do giáo chúng Giáp thuật lại):

Ngày đó, thời tiết thật sự tốt lắm. Giữa ban ngày ban mặt, trời quang mây tạnh, gió nhẹ hiu hiu, lá trúc rung rinh. Ta giống như mọi ngày, một bên thường thức cảnh sắc mùa xuân tình thơ ý họa trên đỉnh Tuyết Thiên, một bên đứng tại trạm canh gác.

Đột nhiên, hết thảy chỉ phát sinh trong vòng một giây, từ sau lưng ta vươn đến một bàn tay, bịt chặt miệng ta. Ta cũng không phải người tốt, lập tức rút kiếm phản kháng, nhưng không biết người đánh lén kia dùng thủ pháp kỳ lạ gì, lại thoải mái mà đem kiếm của ta đoạt đi, vứt qua một bên.

Ta trong lòng đã nghĩ: có người xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, có người coi cái chết nặng như thái sơn, ta nguyên quán ở Sơn Đông, là một nơi liều chết vì sự nghiệp của Ma Giáo, đây là tinh thần gì, đây là tinh thần quốc tế chủ nghĩa! Đây chính là cái gọi là “đại tuyệt áp thanh tùng, thanh tùng vẫn đứng thẳng, đợi đến mùa xuân hoa nở rực rỡ, thanh tùng đứng giữa đồng hoa cười.....” (ý chỉ bất khuất đó mà)

Ta đã chuẩn bị tốt tinh thần anh dũng hy sinh, không nghĩ tới người phía sau không có ý định giết ta, ngược lại, nhưng lại, cư nhiên, (nghe ngào) bắt đầu cởi quần ta, còn ở bên tai ta nói mấy lời trên ghẹo.

(Lau lệ) Hấn nói: “Thân thân bảo bối nhi..... Ách, không đúng, hấn là phải..... Vị nhân huynh này, lão tử..... Ách..... Tại hạ Đường Lãng, nhân có chuyện quan trọng không thể không phiền nhiều huynh dài, chẳng biết nhân huynh có thể cho tại hạ tháo dây lưng quý giá của nhân huynh, xem xét nơi tư mật của nhân huynh một chút, nếu có thể ân chuẩn cho tại hạ đo đạc kích thước dương vật quý giá của các hạ, lão..... tại hạ vô vàn cảm kích.....”

Hấn còn nói nhiều lời biến thái như vậy nữa. Ta tự nhiên là liều chết chống cự, liều chết không theo. Nhưng người này thần lực kinh người, ta không thể nào giãy thoát. Mắt thấy sẽ bị hấn đắc thủ, ta xấu hổ và giận dữ muốn chết, đột nhiên từ trong yết hầu trào ra một cổ ngọt tinh, sau đó cái gì cũng không biết.

Đến khi ta tỉnh lại thì, đã là sao sáng trăng lên, quạ kêu thảm thiết. Trên người ta y quan không chỉnh, hiển nhiên..... hiển nhiên đã muốn..... bị người..... khinh bạc.....

(Giáo chúng Giáp khóc không thành tiếng, khiến cho chúng giáo đồ khắp nơi khóc theo. Luật sư do chúng giáo đồ ủy thác: thực xin lỗi, thân chủ của ta cảm xúc quá mức kích động, thỉnh tái phỏng vấn sau.)

Sự thật đằng sau (phiên bản Đường Lãng, do Đường Lãng thuật lại):

Ta đứng lên, xoa xoa tay, tức giận mắng: “Nưng, cũng không phải!..... Được đều nhanh lạnh, Tiểu Thương bảo bối nhi rốt cuộc là người nào nha?!”

Cái gì, người hỏi lão tử đang làm gì sao? Vô nghĩa, đương nhiên là đang tìm người!

Cái gì, người hỏi tìm người thoát quần làm chi hả? Vô nghĩa, không thoát quần sao ta có thể nhận ra ai là Tiểu Thương Thương!?

Người nói tìm người vì cái gì không xem mặt? Người người này sao lại dài dòng như vậy!! Đã nói hoạt động của ta là “đùa giỡn tà tình mỹ nam trong bóng tối”, tối om như hũ nút thế kia, làm sao mà thấy mặt nha! Hơn nữa tại loại thời điểm đó, có tác dụng mấu chốt nhất chỉ có cái vật tam phân ở dưới thắt lưng giữa hai đùi kia, lão tử ta không quan tâm trọng điểm, quan tâm mặt hấn làm cái gì, cũng đâu phải thân thiết!

Ai, lão tử vốn nghĩ ăn xong chùi mép, từ nay về sau cùng hấn là hai người xa lạ trên giang hồ, thế cho nên hiện tại hồi tưởng lại, lão tử cũng chỉ nhớ rõ diện mạo cái chỗ kia của Tiểu Thương. Ai ngờ đến thiên ý trên người, lão tử có ngày phải trở về tìm hấn.

Vốn, căn cứ thanh âm cũng có thể nhận ra, dù sao tiếng kêu của Tiểu Thương trên giường rất là êm tai, nhưng chỉ sợ đám người này không chịu phối hợp, lung tung thét chói tai và vân vân, đành phải vất vả lão tử một chút, thoát quần từng người mà phân biệt. Hơn nữa lão tử ta còn cố ý rút kinh nghiệm từ đợt gặp Tiểu Thương Thương lần trước, biết Ma Giáo Giáo chúng đều là tâm hồn thực mỏng manh, chưa được cho phép mà dám lộn xộn bảo bối của bọn họ sẽ thương tổn đến tự tôn yếu ớt của bọn họ, sẽ khiến cho các anh hùng hảo hán hào kiệt đó cắn góc chăn khóc suốt một buổi tối; cho nên lão tử còn đặc biệt tỉnh tư thực

tiên sinh dưới chân núi, thay lão tử biên vài câu nho nhã vài lời khách sáo —— bất quá, tác dụng dường như không lớn. (tự thực tiên sinh: ta không có hồ thẹn thánh nhân giáo hóa nha, ta ở trước mặt kiếm kê cổ không thể bảo vệ cho khí tiết nha ~)

Ân, mặc kệ nói như thế nào, vì danh dự nhục thụ của lão tử, đành phải tiếp tục vì nghiệp lớn trắng dương cho Tiểu Thương Thương mà lao động phí sức

Thời gian xảy ra vụ án: Huyền hoa năm thứ tư, ngày 26 tháng 3.

Địa điểm xảy ra vụ án: Ma Giáo tổng đàn trên đỉnh Tuyết Thiên

Người có liên quan đến vụ án: Ma Giáo Giáo chủ Nhâm Thương Long

Tường trình sự việc (phiên bản Nhâm Thương Long, do Nhâm Thương Long thuật lại):

Năng lực không bằng người..... Ta..... (lã chã rơi lệ)..... Không lời nào để nói.....

Sự thật đằng sau (phiên bản Đường Lăng, do Đường Lăng thuật lại):

Sau khi lão tử xem xét hoàn người thứ bốn mươi hai, một đến nửa sống nửa chết thì, đột nhiên, xa xa là một trận tiếng y bào phản phạt. Tiếp theo đó là một đám mỹ nam mặc cẩm y hoa lệ đủ màu dàn hàng ngang trước mặt lão tử.

Ta lập tức nhận ra lục y mỹ nam trong đó là người mới nhận thức không lâu trước đó. Chỉ thấy hắn cung kính kính vô cùng nghiêm cẩn đối một bạch y nam tử trong đó nói: “Chủ nhân, chính là tiểu tử đã phá hủy Bích Huyết Thụ ngàn năm!”

Tái nhìn kỹ nam tử, mắt sáng mày kiếm, mũi cao môi mỏng, dung mạo đẹp không nói nên lời, nhưng lại cùng một bộ dáng như sư phụ lão tử.

Ta đang lúc cân nhắc hắn là ai, tính xem ngày nào đưa hắn lên giường thì, bạch y nam tử đã nghiêng rằng lạnh lùng nói: “Đường Lăng, lại là người, nhĩ hảo đại lá gan!”

Hắn vừa mở miệng, ta đã lập tức rơi lệ đầy mặt. Cái gì kêu tìm được tổ chức, cái gì kêu mây mù tan biến gặp mặt trời mọc, cái gì kêu hoàng hôn quay đầu, người nọ ở nơi ngọn đèn dầu le lói..... Tiếng nói này, trầm trầm, ách ách, không phải Tiểu Thương bảo bối nhi còn con mẹ nó là ai!

Bất quá xem tư thái này, Tiểu Thương nghiêng rằng nghiêng lợi, dường như đối ta có hiểu lầm rất lớn. Ai, ai kêu lão tử là bản chất nhục thụ nha, bị tiểu công hiểu lầm đó là thiên kinh địa nghĩa, là sự tình theo lẽ thường.

Vốn theo Quy tắc nhục thụ, lão tử ta là không nên giải thích, hắn là nên thống khổ muốn nói lại thôi, hắn là nên chớp hai mắt to ai oán, chỉ còn chờ Tiểu Thương Thương đến ngược ta. Chính là, lão tử ta vốn vô cùng thiện lương nên thật sự là lo lắng thân thể hắn nha.

Cho nên, vì mau chóng cho hắn chữa bệnh, lão tử dồn khí đan điền, dùng âm lượng trong phạm vi mười dặm đều có thể nghe được rõ ràng, cực kỳ rõ ràng nhấn mạnh từng chữ, lần đầu tiên trong mười năm trở lại đây giải thích hành vi của ta: “Tiểu Thương Thương

nghe nói người • bắt • lực •

ta đặc biệt đến giúp người

”

Ta vừa nói xong, chung quanh đột nhiên một mảnh tĩnh mịch, mọi người mặt mày đều là trắng bệch, ánh mắt nhìn ta đều oán hận vô cùng, chỉ có Tiểu Thương cảm động đến đỏ hai mắt. (Khuyến: mặc..... Đó là tức giận đến đỏ mắt.....)

Ta không khỏi kỳ quái: ta cho chủ tử bọn hắn chữa bệnh, như thế nào tất cả thuộc hạ đều có vẻ không vui. Nhưng ngâm nghĩ lại liền hiểu được —— nghe nói Nhâm Thương Long yêu thích mỹ nhân, dưỡng sủng cơ duyên đồng vô số. Người suy nghĩ, mỹ nhân thế giới này đâu có nhiều như vậy, hắn chiếm hết rồi, bộ hạ hắn còn có bà đậu nào nữa nha. Nay mọi người tất nhiên là biết được Tiểu Thương bắt lực, nghĩ đến từ nay về

sau có thể chia nhau mỹ nhân Tiểu Thương tư tàng. Hiện giờ ta xuất hiện rõ ràng đánh nát mộng đẹp của bọn họ..... Ân, bất quá chiếm lấy tất cả mỹ nhân, quả thật là Tiểu Thương không đúng.

Vì thế, theo điều “Hiền lương thực đức” trong Quy tắc nhược thụ, ta lại thành khẩn bổ thêm một câu: “Tiểu Thương, về sau ưu đãi phải chia đều cho mọi người, làm người phải phúc hậu oa ~~”

Chỉ thấy Tiểu Thương ha hả nở nụ cười vài tiếng, liên thanh nói: “Hảo, người thật tốt, người thật tốt quá.....” Ta cũng cao hứng liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý, còn ngóng trông hắn mau uống được, để lão tử hảo trở về nghỉ ngơi nghỉ ngơi —— phải biết rằng vì hắn, lão tử làm lụng vất vả thời gian dài biết bao lâu.

Nhưng mà, sự thật chứng minh, tín ngưỡng tà giáo tuyệt đối hội hủy hoại thể xác và tinh thần người ta, hội làm cho thần chí không rõ, hỷ nộ vô thường, đánh mất suy luận bình thường và năng lực phán đoán, vân vân đủ chứng bệnh. Tỷ như nói: rõ ràng cách đây một khắc Tiểu Thương còn vẻ mặt mỉm cười đối ta, ngay sau đó, không biết vì sao, hắn đột nhiên rút kiếm bổ về phía lão tử.

“Đường Lăng, không đem người bầm thây vạn đoạn, ta Nhâm Thương Long thề không làm người!”

Ai, niệm người đang sinh bệnh nên tâm tình không tốt, lão tử ta trốn! Ai kêu lão tử là nhược thụ thiện lương đầu.

“Đường Lăng, người chạy chỗ nào!”

Ta tiếp tục trốn!

“Đường Lăng, nhận lấy cái chết!”

Ta còn trốn!

“Đường Lăng!”

..... Mẹ nó Nhâm Thương Long đồ hộp hỏi nhà ngươi sao cứ đuổi theo lão tử hoài vậy! Lão tử vì người mệt thành như vậy không có công lao cũng có khổ lao! Lão tử ta nhường người, người thật đúng là hất mặt lên trời không coi lão tử ra gì! Lão tử không phát hỏa người thực đem người gia gia lão tử ta đương mèo bệnh sao @^#&IT(_U))*_~%~%\$&.....

..... Ta là phân cách tuyển biểu thị bình ổn lửa giận.....

Xúc động là ma quỷ..... Xúc động là ma quỷ.....

Xúc động là sẽ bị trừng phạt do xúc động.....

Khi ta hồi phục thần chí thì, phát hiện ta đang tha theo một người chạy trốn chết trên đường. Khi ta thấy rõ diện mạo người kia, ta hối hận không kịp —— này sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng chảy xuống một vệt máu đỏ sẫm, người đang hôn mê bất tỉnh đây chính là Ma Giáo Giáo chủ Nhâm Thương Long, là Tiểu Thương Thương đáng yêu của ta sao?

Mơ hồ nhớ lại..... Đường như..... chuyện lớn à.....

Trời ơi! Ta làm nhiều chuyện đáng sợ thiệt nha!

Cái gì? Người nói quần long vô thủ (quân vô tướng, hổ vô đầu), giang hồ rung chuyển? Thôi đi, cái gọi là giang hồ kia xảy ra sự tình gì rồi rắc có quan hệ cái chi với lão tử? Ta cảm khái chính là: lão tử là một đường đường nhược thụ, thế nhưng bất cớ đường đường tà nịnh tiểu công! Đây..... Đây còn có thiên lý sao?!

Ai, mặc kệ nói như thế nào, trước tìm một chỗ nghỉ ngơi mới là trọng yếu..... Tiểu Thương bảo bối nhi đường như bị ta đánh đến nội thương.

Nện bước nhanh hơn, ta trong đầu đột nhiên hiện lên một vấn đề quỷ dị —— đều nói tiểu công hắn là kim thương không gãy, da mặt siêu dày, chính là Tiểu Thương đường như da mặt không đủ dày, kim thương cũng gãy, nhất là số lần thổ huyết thậm chí vượt qua nhược thụ ta. (Khuyến: Tiểu Đường, người từng thổ huyết sao, hân.....)

Chẳng lẽ, Tiểu Thương Thương kỳ thực là tiểu thụ khoác da tiểu công?

Hai chúng ta đây, chẳng phải là hai tiểu thụ quyết chiến tại đỉnh giang hồ?

Bánh xe vận mệnh BT, bắt đầu chuyển động.....

4. Chương 4: Tráng Dương Thiệt Khó, Còn Khó Hơn Lên Trời

“Người nói, nếu ta khởi xướng tiểu thụ cùng tiểu thụ một chỗ,” lão tử cau mày hỏi, “có thể xin Quốc Gia thưởng cho phát minh khoa học mới này không, để ta đổi lấy chút tiền tiêu vặt?”

Nguyệt hắc phong cao, âm khí trập trập, xuân hàn se lạnh, lãnh nhược băng sương.....

Thời tiết này, hơn nữa còn vào lúc hừng đông, chỉ thích hợp cho người người ngủ say giấc nồng, thế mà lão tử ta lại quần áo đơn bạc, một bên ôm cánh tay run cầm cập, một bên ở trong lòng mắng to thẳng khí gió không có đầu óc nào đã dựng nên Ma Giáo tổng đàn.

—— Hắc không nghe nói qua hiệu ứng tam giác kinh tế thế giới sao? Thế nhưng lại xây tổng đàn ở cái nơi thâm sơn cùng cốc, giao thông không thuận lợi, kinh tế không phát đạt, trong phạm vi trăm dặm đường nói đến đại đô thị phồn hoa, ngay cả thôn trấn tìm mồn con mắt cũng không có (Khuyến: hãn..... Người chẳng lẽ muốn hắc đem tổng bộ của loại tổ chức phi pháp này xây dưới chân thiên tử sao?); hơn nữa cũng không biết “Muốn tài phú, liên kiến lộ”, phải làm một cái đường cao tốc và vân vân, thế nào chỉ toàn là đường đất, nhìn xa xa chẳng thấy điểm dừng.

Hừ, nhất định là Giáo chủ lúc đó hám lợi, thấy đất vùng núi giá rẻ, đem tất cả tiền giáo chúng quyên góp xây tổng đàn đi ăn chơi hết!

Ta hung hăng đá cục đá dưới chân, vốn đoạn đường này đối lão tử ta chẳng qua chỉ là ruồi muỗi —— nhưng mà hiện tại lão tử đang ôm một đại người sống, còn là đại người sống miệng chảy ra máu tươi ngày càng nhiều, có xu hướng sắp chảy thành sông Trường Giang luôn rồi. Nhược thụ thiện lương cùng nhu nhược như lão tử ta nào dám tái để cho hắc vượt qua muôn ngàn chướng ngại vật xóc nảy, đành phải tại nơi núi hoang dã linh này nghỉ tạm một đêm.

Dựa theo tính cách lão tử, lão tử sẽ không bao giờ quan tâm tới tình trạng sức khỏe của • tiểu • công • Nhân Thương Long. Nhưng từ khi nhận rõ bản chất của hắc là • tiểu • thụ • Nhân Thương Long —— hơn nữa còn có thể là tiểu cường thụ, ta liền lập tức đối hắc thân nhiên sinh ra một loại tình cảm hữu nghị giữa những đồng chí cùng giai cấp, cùng với đồng tình thân thiết.

Ai, nhìn hắc, bây giờ còn chưa có ái nhân, đã bị bắt lực cộng nội thương, vàng vọt tiêu tụy không chịu nổi (Khuyến: người không nghĩ tới là ai làm hại sao!?), chờ tương lai gặp được tiểu cường công yêu thượng hắc, biết còn bị ngược đãi thành bộ dáng nào nữa. Theo danh ngôn của Phù Dung tỷ tỷ: tích cách ngạo nghễ của hắc, cộng thêm dung mạo quyền rũ người phạm tội, cùng với địa vị Ma Giáo Giáo chủ, đủ cho thấy tuổi già của hắc có bao nhiêu bất hạnh.

Nghĩ một hồi, lão tử nhin không được ngồi xổm xuống, thương tiếc trạc trạc gương mặt bé nhỏ (?) trắng đến dường như không còn giọt máu máu nào của hắc.

Không nghĩ tới hắc lại trở mình, run run hàm hồ nói mớ: “Hảo lãnh.”

Khảo! Lãnh? Lãnh cũng là người xứng đáng! Ai kêu người phải xinh đẹp khiến người cảm thấy lạnh lẽo! Ai kêu người rét thảng ba cũng không mặc nhiều quần áo một chút! Xuân rét thu đông lạnh người cũng không biết? Ý vào chính mình nội lực hảo liền chạy theo thời trang tiêu sái chỉ mặc mỗi một lớp sa tanh trắng, người là người trên giang hồ mặc sa tanh làm chi, sao không giấu lại sa tanh trắng đặc biệt dễ dàng rách, đặc biệt dễ dàng bẩn, đặc biệt khó giữ ấm, đặc biệt không mặc bền, người tiền nhiều người không đau lòng, nhưng mà ta đau lòng! Hiện tại không có nội lực người thấy hối hận chưa?! Người ta thường bảo, phải

phòng ngừa chu đáo, ngày nắng cũng mang theo ô, mưa lớn mù trời cũng phải mang theo mũ rơm, người hài tử này sao lại không nhớ lời người lớn dặn chứ!?

Khụ, phía trên đây, thuần túy là những lời trong tâm tưởng.

Dù sao đối phương là mỹ nhân bị bệnh nha. Như thế nào có thể hướng mỹ nhân phát hỏa đâu? Làm người phải có phong độ nha.

Cho nên tình huống thực tế là, lão tử đối với Tiểu Thương Thương thần chí không rõ lộ ra một cái tươi cười thật lớn, dùng giọng điệu tối ôn nhu (đương nhiên cũng không tránh được thanh âm run rẩy bầy..... Ta lãnh thối) nói: “Tiểu Thương bảo..... bảo bối nhi, người người người lạnh ta ta ta cũng cũng không không không có biện pháp, ta ta đã đã đem áo khoác lông chồn nhồi bông của ta cho người, ta hiện tại là chỉ chỉ còn mặc một cái áo đơn, người lạnh ta càng càng lạnh hơn.”

Nhưng Tiểu Thương bảo bối nhi rõ ràng không biết cảm kích hành động hy sinh kính dâng của ta, ngược lại càng run rẩy mạnh hơn, đến mức thiếu điều đất rung núi chuyển, miệng lẩm nhẩm mấy câu cũng ngày càng vô nghĩa hơn.

Ta đau đầu, ta bất đắc dĩ, ta buồn bực, hiện tại là mùa xuân nha, cỏ cây đều ươn sũng, ngay cả lửa cũng không đốt cháy nổi.

Chẳng lẽ, thật sự phải áp dụng biện pháp giải quyết kinh điển cho loại tình huống này —— lão tử con mẹ nó cời hết ôm hán sưởi ấm?!

Ta biết ta biết, trong lịch sử có rất nhiều tình yêu vĩ đại vui buồn lẫn lộn chính là nhờ sưởi ấm như vậy mà sinh ra, nhưng đó rõ ràng là kiều đoạn tiểu thụ cứu tiểu công hay mỹ nữ cứu anh hùng. Lão tử tiểu nhược thụ cùng hán tiểu cường thụ ôm nhau, trừ bỏ một thân hán chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào ôm mà sinh ra được trứng —— cũng không phải tên Lý Tiểu Quỷ** kia!

(** Từ Trên Trời Rớt Xuống Địch Lý Tiểu Quỷ ()

Tác Giả: Địa Ngục Bồn Khuyển (Bạch Lộc Nguyên)

Thể Loại: nam nam sinh tử, cổ trang, xuyên không

Link: [s:/sharing.net/forum/showthread.p... 27&page=22](http://s:/sharing.net/forum/showthread.p...27&page=22))

Loại sự tình chỉ có cho đi không có thu vào này lão tử tuyệt đối không muốn làm không muốn làm không muốn làm! Ta một bên ở trong tâm hờ hết, một bên rơi lệ đầy mặt run rẩy đủ kiểu không hề muốn —— giải khai dây lưng. Không có biện pháp, thế giới này là chủ nghĩa duy vật đương đạo, hoàn cảnh khách quan quyết định hình thức hành vi, lão tử nghiệp lớn nhược thụ chưa hoàn thành, như thế nào có thể xuất sư chưa lâu, trước tiên đã bị đông lạnh chết tại nơi núi non chơi với chẳng hề thấy bóng chim bay này.

Ôm lấy Tiểu Thương, lão tử nhất định không hối hận.

Ấm áp này, quả thực chính là đồng lửa cháy lớn giữa mùa đông, phòng tắm hơi cũng không ấm áp như hán —— từ từ, không đúng, nhiệt độ thấp nhất ở phòng tắm hơi cũng là 40 độ!

Ta vội lật người Tiểu Thương lại. Chỉ thấy hán sắc mặt tái nhợt, chỉ có hai má đỏ hồng, hô hấp vừa nhẹ vừa nhanh, rõ ràng khí thở ra nhiều mà khí hít vào thiếu!! Ta nhanh chóng đối hán vừa ấn ngực vừa đối miệng thổi khí vừa ấn huyệt nhân trung vừa niết huyệt khẩu (khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ ở gan bàn tay), đem tất cả cách thức sơ cấp cứu Lôi sư phụ đã giáo đều dùng thuần thực. Nhưng Tiểu Thương Thương chuẩn cường thụ vẫn là càng ngày càng suy yếu, dường như lập tức sẽ ở trong tay lão tử mà hương tiêu ngọc vẫn.

Lão tử hiện tại thật đúng là đã quên rét lạnh, lão tử hiện tại là sợ tới mức tâm lạnh —— Tiểu Thương Thương nha Tiểu Thương Thương, người cảm thấy được tiền đồ vô lượng, vận mệnh khúc chiết, làm người chán nản, đó là tự do của người, người tính toán phí hoài bản thân mình, lão tử cũng tôn trọng lựa chọn của người. Nhưng người ít nhất lưu lại cái di thư “Chứng minh Đường Lăng cùng cái chết của ta không liên quan” và vân vân, bằng không, đối mặt với sự đui giết của Ma Giáo cũng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đối mặt với chuyện một nhược thụ tay trái gà không chặt như ta (Khuyến: cũng không biết vừa rồi là ai ôm một nam tử trưởng thành chạy như bay ||||) bởi vì cái chết của người mà trên lưng gánh tội danh giết người, làm sao ta chịu đựng nổi!

Cái gì, người nói hần đây là bị nội thương, bảo ta nhanh nhanh dùng nội lực trị liệu? Làm ơn, người là nghe kẻ vô trách nhiệm nào tung tin bậy là lão tử có nội lực? Cái gì, lão tử đánh nhau lợi hại..... Uy, lão huynh chỉ mặc mỗi cái khố đỏ kia đánh nhau cũng lợi hại nha, cũng đâu thấy hần có cái gì nội công tâm pháp. (Sumo???)

Tóm lại..... Tóm lại..... Tóm lại.....

Chỉ có thể dùng cách thức cuối cùng.

Lão tử hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn thiên hạ trong lòng: Tiểu Thương bảo bối nhi, người nợ ta nhiều lắm!

Lấy ra chủy thủ của lão tử, nhìn nhìn cổ tay trắng nõn của lão tử, cắn răng một cái, trong lòng ta nghĩ: vết thương nha vết thương, người phải ngoan ngoãn lành thành bộ dáng tự sát vì tình, tốt xấu cũng có thể biểu hiện bản chất nhược thụ của lão tử nha.....

Cho nên nói, thế giới này này tuyệt đối có quá ít người lấy đức báo oán, kẻ lòng lang dạ thú thì quá nhiều.

Trải qua một đêm hỗn loạn, khi ta mang đôi mắt thâm quầng cảm thấy mỹ mãn nhìn thấy Tiểu Thương sắc mặt hồng nhuận chậm rãi mở mắt, hần vừa thần chí khôi phục lại thì trước tiên một cước đem lão tử đá qua một bên T-T

Tiếp theo, vị Ma Giáo Giáo chủ hô phong hoán vũ nhanh chóng một tay lấy quần áo che trước người, rống giận hỏi một câu cùng địa vị của hần trên giang hồ tuyệt đối không tương xứng: “Người..... Người đối ta làm cái gì!!!”

Lão tử nhịn không được trở mình xem thường: làm ơn, chúng ta hai người ôm nhau, chẳng lẽ người còn trông cậy vào nhược thụ như ta cưỡng gian người sao (Nhân Thương Long: người cho là người chưa từng ép buộc ta?!.....)

Hần lại động động miệng, vận vận khí, giọng điệu đã không còn xúc động như vừa nãy: “Người cho ta uống cái gì?”

“Máu của lão tử.” Lão tử mỉm cười.

Hần ánh mắt lóe lên —— hoài nghi, đúng vậy, tuyệt đối là ánh mắt hoài nghi!

“Yên tâm, tuy rằng bởi vì sự phụ lão tử dùng được vật đặc thù nuôi nấng, làm cho máu lão tử có công hiệu chữa thương, nhưng tuyệt đối không có thành phần gây nghiện. Chính là cần dùng liên tục ba ngày sau lần đầu tiên sử dụng, mỗi ngày một lần, có thể dùng sau khi ăn cơm chiều.” Lão tử mỉm cười, nhưng nội tâm phần nộ: dám hoài nghi phẩm chất máu tươi của lão tử!

Ánh mắt hần tiếp tục lóe lên.

Lão tử đành phải tiếp tục giải thích, nhưng không mỉm cười: “Yên tâm, lão tử không có AIDS, cũng chưa từng nhiễm SARS. Máu của lão tử vô cùng sạch sẽ, có Tổng Cục Thực Phẩm Quốc Gia cùng Tổng Cục Kiểm Dịch Vệ Sinh chứng nhận hợp pháp. Đương nhiên, nếu ngài đối trực tiếp uống máu tươi có tâm lý chướng ngại, chúng ta cũng có thể chế biến nó thành thực phẩm ngon bổ rẻ đậu hũ huyết tràng.”

Ánh mắt hần vẫn tiếp tục lóe lên.

Lão tử giải thích, nhưng gân xanh nổi đầy trán: “Yên tâm, máu tươi của lão tử tuyệt đối là thực phẩm thiên nhiên tinh khiết, không thêm chất bảo quản, đã thông qua ISO9002 hợp cách giám định, dự định trở thành sản phẩm đầu tiên ở Quốc Gia được miễn kiểm duyệt lâu dài!”

Ánh mắt hần không lóe lên nữa, nhưng phát ngôn một câu khiến người FAINT: “Vì sao cứu ta? Người rốt cuộc nghĩ muốn cái gì?”

Lão tử giận dữ phản cười: “Cứu người cần lý do sao?”

“Không cần sao?”

“Cần sao?”

“Không cần sao?”

.....

“Làm ơn, ” ta rút cuộc vô lực, “Lão tử nghĩ muốn cứu người liền cứu, muốn giết người liền giết, cần nhiều lý do thừa thãi như vậy làm chi. Trời lớn như vậy, đất rộng như vậy, tây bắc hoang mạc mênh mông, đông nam núi sông hùng vĩ, nếu cứ phải phí chất xám tính tới tính lui nên giết người cứu người, không bằng lão tử du sơn ngoạn thủy!”

Tiểu Thương Thương ánh mắt lại lóe lên, bất quá lần này ta không nhìn được ý nghĩ của hắn. Hắn cúi đầu suy nghĩ, sau một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Người ở tổng đàn nói, là vì trị của ta..... bất..... lực..... chúng mà đến.”

Một câu này của hắn nhắc nhở ta, vội vàng từ trong quần áo lấy ra túi nước thuốc: “Tiểu Thương bảo bối nhi, này là thập toàn đại bổ tráng dương thang lão tử ngao..... Chính là đặc biệt dùng Bích Huyết Thụ ngàn năm làm củi lửa ngao.”

Tiểu Thương lúc nghe đến “ Bích Huyết Thụ ngàn năm ” thì, không biết vì cái gì mặt rõ ràng vắn vẹo một chút, nhưng vẫn là tiếp nhận túi nước. Hắn mở ra túi nước, nhíu mày: “Hương vị gì thế này?!” Lại thở dài: “Quên đi, người nếu muốn hại ta, tối hôm qua đã làm rồi.” Nói xong, dưới ánh mắt chờ đợi của ta, uống được.

Tráng dương được, có thể nói là cùng loại với xuân được. Mà xuân được, ở thế giới chúng ta luôn luôn có tác dụng khơi dậy tình sắc, thăng hoa tình yêu sâu đậm.

Bình thường nghe nói, sau khi dùng xuân được, người dùng sẽ có hai loại phản ứng:

A. Người dùng cảm thấy bụng dưới tụ tập một cỗ nhiệt lưu, cả người sức lực sung mãn, kêu to: “Ta là He Man**!”, cũng không quản mình bảy tuổi hay bảy mươi tuổi, thương nhắm thẳng hết thủy sinh vật có cái động ở mặt sau, thủy sinh biến thành mãnh nam.

(**Nhân vật trong phim hoạt hình Master of The Universe. Thỉnh tự search Google, mình lại lười rồi TT_TT)

B. Người dùng cảm thấy được bụng dưới tụ tập một cỗ nhiệt lưu, cả người mất hết sức lực, rên rỉ: “A..... Ân.....” Sau đó toát ra thần thái quyến rũ khiến cho hết thủy sinh vật giống đực có thương từ bảy tới bảy mươi tuổi muốn thương, thiết hán biến yêu cơ.

Trên cơ bản, dựa theo quy luật khách quan, Tiểu Thương Thương không phải A thì chính là B (tuy rằng lão tử vẫn không rõ vì cái gì cùng một loại được mà lại có hai hiệu quả hoàn toàn bất đồng), hơn nữa căn cứ bản chất cường thụ của hắn, ta phân tích hắn hẳn là B. Vốn ta đều tính toán hảo nếu hắn nhận không được, lão tử ta liền nho nhỏ hy sinh một chút, công hắn một hồi (đáng thương lão tử, việc này rõ ràng vượt qua năng lực nhược thụ của ta nha.....)

Nhưng là..... Chính là..... BUT..... Nhưng mà.....

Sự thật đầm máu chứng minh cho chúng ta biết, Đông y được thang để cách đêm quá thời hạn là không thể uống.

“Ngộ độc thức ăn.” Lão thầy thuốc trấn trên kết luận dứt khoát.

“Ác.....” Tiểu Thương Thương đã ói thẳng một đường đi đến đây, bây giờ trừ bỏ mặt cũng phun không ra cái gì.

Ta một bên giúp hắn vỗ lưng, một bên kỳ quái.

Năm xưa lão tử cùng sư phụ đi đại mạc tìm kho báu Lâu Lan, kết quả lạc đường. Kia dọc theo đường đi, rẽ cây cỏ đại thần lần xác khô cái gì cũng từng ăn qua, gặp được thịt thối chính là bữa tiệc lớn, nước tiểu cũng toàn là lưu lại chậm rãi uống. Thẳng đến cuối cùng, hai người trong lòng đều tính toán “Người bên cạnh khi nào thì chết..... Ta sẽ không lãng phí hẳn albumin tươi non trên người hắn.” Trong hoàn cảnh đó, chúng ta cũng không có ngộ độc thức ăn, như thế nào Tiểu Thương Thương chỉ mới uống tí được quá hạn lại bị?

Đột nhiên, một cái ý tưởng thuận theo thủy triều đam mê ở trong đầu ta nảy mầm.

“Tiểu Thương bảo bối nhi, ” ta dùng giọng điệu ngộ ra chân lý nói: “Nguyên lai người có thai!”

Cũng không biết có phải do bị ta nói trúng tim đen hay không, Tiểu Thương âm u nhìn ta, sau đó, một đạo tơ máu đỏ sẫm tiên diễm vô cùng quen thuộc, chậm rãi, chậm rãi, dọc theo khóe miệng của hắn chảy xuống.

Ta nói nha bảo bối nhi, chẳng lẽ người thật sự có thói quen thổ huyết?

(Nhâm Thương Long: ta là bị người làm tức chết!!!!!!!)

5. Chương 5: Khi Tráng Dương Được Gặp Xuân Được

—— “Khuyển, người xác định là người đang viết Đường Lang Quân, mà không phải là • Chương • Lang • Quân?” Lão tử nguy hiểm nhe ra hàm răng trắng bóng, đối Khuyển Khuyển đạo diễn cười. (Khuyển nhỏ giọng: lẽ

Tiểu Đường, không thể trách ta, do ánh mắt của bạn đọc quá tinh đi, ai cũng nhận ra bản chất tiểu cường của người.)

Chương lang = tiểu cường = con gián

Trời trong nắng ráo, trăm hoa đua nở, xã hội chủ nghĩa ngày càng lớn mạnh, xe kẹt đầy đường.

Hiện tại không hổ là Huyện Hoa thịnh thế, kinh tế của Tổ Quốc phát triển đến chóng mặt, cuộc sống của nhân dân về mọi mặt đều được nâng lên một tầm cao mới, tổng GDP cũng tăng mạnh. Không tin người xem xem, ngay cả một thị trấn nhỏ bé ở ngoại ô kinh thành cũng chật ních đủ loại xe ngựa, từ trên cao nhìn xuống bụi bay mù trời, dưới mặt đất vó ngựa thi nhau giẫm đạp.

Nhìn đến cảnh tượng phồn vinh hưng thịnh như thế, tuyệt đối hẳn là nên mở tiệc lớn ăn mừng —— nếu người nào đó không có bị nhốt trên mã xa công cộng cả tiếng đồng hồ chưa nhích được nửa bước.

Vốn nghĩ muốn tiết kiệm hơi sức đi bộ, ta hiện tại đang ở trên xe ngựa, tay trái xách bó rau xanh mới mua ở chợ, tay phải cầm Đường Lang huyết tràng vừa nhờ Trương đồ tể trong trấn mới mở quán làm cho, xuyên thấu qua màn xe mờ mờ, tuyệt vọng cộng oán hận cộng ghen tị nhìn bên kia đường một vị lão thái thái bó chân ít nhất tám mươi tuổi, lắc lư a lắc lư siêu việt hưởng thụ thành quả lao động tiên tiến của việc đi bộ!

Nghe nói đằng trước có xa phu nào đó một roi không cẩn thận quất trúng ngựa của xe khác, còn xui xẻo nhằm ngay bảo mã, lưu lại cho bảo mã người ta một vết tích dài làm kỷ niệm. Xét thấy thời gian hai vị xa phu mắng chửi nhau còn dài, căn cứ nguyên tắc “Thời gian chính là tiền tài, hiệu suất chính là sinh mệnh”, lão tử lợi dụng lúc tắc đường rảnh rỗi không có gì làm này, suy nghĩ làm sáng tỏ một chuyện:

Khụ, cuối chương trước có nói đến triệu chứng thổ huyết của Tiểu Thương Thương, sau đó đã phát hiện ra, kỳ thực là do lợi xuất huyết. Chủ yếu bởi vì hắn hai ngày qua không có ăn cơm lại không đụng đến rau dưa hoa quả, kết quả bị thiếu vitamin. Đã vậy hắn còn không chịu thương bản thân, liều mạng tranh cãi vô cớ (Nhâm Thương Long: người.....! Ta tranh cãi vô cớ? Rõ ràng ta chưa từng cam chịu như thế quá!), rốt cuộc xảy ra sự kiện huyết tinh lần trước. Các MM vẫn thương tiếc Tiểu Thương Thương có thể yên tâm. (thuận tiện cố ý nhắc nhở: kỳ thực • lão • tử • mới là diễn viên chính, là nhục thụ hoa lê dầm mưa ra gió là gục đáng được thương tiếc hơn hẳn gấp triệu lần!!)

Cái gì? Người hỏi ta nếu Tiểu Thương Thương đã không còn đáng ngại, chúng ta tại sao còn ở lì tại cái trấn nhỏ này suốt sáu ngày, lão tử tại sao còn mỗi ngày đi mượn người ta làm huyết tràng?

Ai, việc này nói ra thật khiến cho nhân loại cảm khái: thiên đạo bất công, bất công ngày càng nhiều nha!

Chuyện Tiểu Thương bất lực vẫn khiến lão tử sinh tâm bệnh; nhưng từ lần trước bị ngộ độc thực phẩm, Tiểu Thương rất không có nam tử khí khái mà kiên quyết cự tuyệt bất cứ được thang nào lão tử đưa cho.

Bất quá chính cái gọi là người tự sát nhiều lần sẽ không treo cổ ở cùng một thân cây, lão tử trong lúc Tiểu Thương bảo bồi dưỡng bệnh mấy ngày nay, vẫn luôn cân nhắc cách giải quyết chuyện này, vì thế tìm đọc rất nhiều sách, trong đó thậm chí còn có sách Nhật Bản xuất bản với số bản in hạn chế (dường như gọi là Nô lệ tuyệt đối), quyết tâm tìm cho bằng được cách thức trị liệu mới.

Mao Chủ Tịch đã nói, người muốn sống đến già phải học đến già. Quả nhiên, lần học tập này làm cho lão tử giác ngộ BL lên một tầm cao mới — tuy rằng tiểu công bất lực trên cơ bản đã tuyệt tích, nhưng nguyên lai trên thế giới tiểu thụ bất lực rất là nhiều nha, hơn nữa phương pháp giải quyết lại cực kì đơn giản!

Nhưng vấn đề nan giải là ta cùng hần đều là thân phận tiểu thụ, dùng phương pháp trị liệu này có chút rắc rối, thế là luôn luôn anh minh quyết đoán lão tử ta chợt lóe lên ý tưởng, lập tức vọt tới hắc điểm bí mật, mua một cái giác tiên sinh ().

(Tranh vẽ quảng cáo còn có lời thuyết minh: giác tiên sinh, tục danh nam hình, gây mát xa, dương khí nhân tạo, xuất hiện trong đời sống công thụ từ thời rất xa xưa; theo sự phát triển của quốc gia ta đến nay, đã có một hệ thống giác tiên sinh đầy đủ, luôn được ưa chuộng hàng đầu trong số các sản phẩm đồ chơi tình dục; bao gồm đủ loại đủ kiểu đủ hình dáng đủ kích thước, có thể đứng thẳng động, đứng ngang động, trước sau động, động theo chu kỳ, chỉ có người bất động, không có chuyện sản phẩm không thể động. Bởi vậy, từ đây dễ SM đến tự mình an ủi, sử dụng rộng khắp, thao tác giản dị. Đó chính là dương khí nhân tạo, bạn tốt của tuổi thanh xuân! Còn chờ gì nữa, nhanh tay cầm lấy điện thoại, quay số đặt hàng đi: 419-419-6969!)

Nhưng không nghĩ tới, khi lão tử tận tình khuyên bảo, ôn nhu uyển chuyển hàm súc đối Tiểu Thương Thương nói: “Thương Thương ngoan, vì giúp người có thể tái triển hùng phong, để cho lão tử đem vật này đưa vào trong tiểu cục hoa của người, kích thích tuyến tiền liệt của người, được không?”, hần lại sắc mặt trắng nhợt, không nói hai lời, một chương tập kích lão tử — uống công lão tử lo lắng đến hần là lần đầu tiên, còn đặc biệt chọn cái nhỏ nhất!

Nhưng lão tử biết, tiểu cường thụ như hần, phần lớn không bỏ xuống được kiêu ngạo kiêu khẩu thị tâm phi — rõ ràng trong lòng muốn, vì mặt mũi lại nhất định phải dự cự hoàn nghênh, phản kháng một chút; dù cho thích muốn chết, cũng nhất định phải cắn góc cắn khóc vài tiếng: “Ta là bị cưỡng bách!”

Cho nên ta phi thường săn sóc dựa theo ý nguyện hần, trấn áp không cho hần giãy dụa, cười trên người hần, kéo quần hần xuống, lộ ra tiểu kiều đồn đầy đặn rắn chắc (nước miếng một chút

), sau đó nhắm..... Mắt thấy, mắt thấy sẽ đắc thủ!

Ngay thời khắc mấu chốt, Tiểu Thương đột nhiên vận dụng toàn bộ sức lực, khóc thét một tiếng: “Đường Lãng, người còn muốn làm nhục ta đến thế nào!”

Sau đó, hần liền, hoa hoa lệ lệ, phun huyết..... Không phải lợi xuất huyết, là phun.....

Sau đó, trị liệu đã bị buộc ngưng hần.....

Sau đó, hần liền nội thương tái phát.....

Sau đó, hần phải tiếp tục ăn huyết đậu hủ của Đường Lang.....

Tối quá phận chính là, từ sự kiện đó trở về sau, không biết vì cái gì, liền biến thành dường như lão tử nợ hần nhiều lắm. Tỷ như nói huyết tràng này, lão tử mỗi ngày xuất ra phân nửa bát huyết, còn phải chạy đi tìm đầu bếp chế biến, lão tử sung sướng lắm sao! Nghĩ tới trước kia (xác thực chỉ mới hai ngày trước) hần tuy rằng không có cái khuôn mặt tươi cười, nhưng tốt xấu biết nói tiếng “Vất vả người!”. Hiện tại thì sao, cư nhiên lấy chiếc đĩa trạc bát huyết của lão tử, bảo: “Nói cho tiểu nhị, lần sau sao huyết đậu hủ, bỏ ít ớt chút.”

Đáng thương mỗi lần lão tử muốn phát hỏa, nhìn đến gương mặt tiều tụy đáng thương của hần, không biết vì cái gì, tất cả tức giận mất sạch — chẳng lẽ nhược thụ, thực sự có bản năng chịu áp bức bóc lột của tất cả giai cấp khác trên thế giới?

Ngẫm lại, mọi chuyện từ đầu đến giờ, lão tử trên cơ bản là căn cứ lời phong tình thần “Đối đãi các đồng chí cùng là tiểu thụ, phải hòa ái giống như gió mùa xuân” mà đối đãi Tiểu Thương Thương, vì cái gì hội suy thoái đến loại tình trạng này!

Cho nên nói, thiên đạo bất công, bất công ngày càng nhiều nha!

Trải qua nửa tiếng đi xe cộng với hai mươi phút đi bộ, lão tử vượt qua muôn vàn khó khăn, về tới căn cứ địa hiện tại lão tử cùng Tiểu Thương Thương đang ở —— Duyệt Lai khách điểm.

Đứng trước khách điểm có hai người đang đứng, có lẽ muốn vào thuê phòng. Lão tử cũng không đếm xỉa tới bọn họ, hấp tấp vọt vào phòng bếp, đem đồ ăn giao cho đầu bếp cộng thêm ngàn vạn vụn vặt: “Nhớ rõ bỏ ít ớt.” Sau đó tái hấp tấp vọt tới lầu hai, cung nghênh Nhâm Đại Giáo chủ xuống dưới dùng cơm —— lại đối mặt thương thiên, không nói gì nước nỡ nghẹn ngào, cho lão tử ta sống dễ dàng khó lắm sao!

Không dự đoán được, Nhâm Đại Giáo chủ bước xuống phân nửa cầu thang, đột nhiên ngừng lại, hai mắt gắt gao nhìn thẳng người nào đó dưới lầu. Lão tử nhìn theo ánh mắt hắn, phát hiện người kia chính là một trong hai người lão tử thấy lúc nãy, cũng đang nhìn về phía chúng ta, chỉ thấy hắn mày dày mắt phượng, lưng hổ eo lang, thân thể kia khiến lão tử không ngừng nuốt nước bọt —— bất quá vì sao cảm thấy có chút nhìn quen mắt?

Đột nhiên nghe thấy Tiểu Thương hừ lạnh một tiếng: “Kim Minh chủ, không nghĩ tới ở đây gặp lại, biệt lai vô dạng nha.”

Người kia khiêm tốn cười: “Phiền Nhâm Giáo chủ nhớ đến, Kim mỗ thật sự là vô vàn cảm kích.”

Kim Minh chủ, Kim Minh chủ..... A, không phải là cái người được xưng bạch đạo đồng minh —— Thiên Đạo Minh Minh chủ —— đồng thời cũng là địch thủ lớn nhất của Tiểu Thương Thương —— Kim Bằng Phi, khó trách lão tử cảm thấy được nhìn quen mắt —— không đúng, phải là quen tai chứ?

Lại nhìn hai người, ánh mắt trong không trung chém giết lẫn nhau, tia lửa bắn kịch liệt bốn phía. Ta đột nhiên ngộ: chẳng lẽ, chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết “cường công cường thụ”!

Ta rưng rưng nhìn về phía Tiểu Thương Thương, Thương Nhi bảo bối, ta chỉ biết cường thụ mệnh khổ, lại không nghĩ rằng mệnh người khổ tới mức này, yêu ai không yêu lại yêu thượng loại nam nhân không nên yêu này. Từ nay về sau, người cùng hắn cảm tình từng bước thăng hoa, từ đối địch đến yêu thích, theo yêu thích đến hấp dẫn, rốt cuộc vào một đêm nguyệt hắc phong cao, các người củi khô lửa bốc, nhất định sẽ đi tới bước cuối cùng cấm kỵ; sau đó không cần hoài nghi, hắn đem người ăn kiên mật tịnh rồi, lập tức sẽ xuất hiện hảo hữu của hắn, sư phó của hắn, hôn thê của hắn, đều kiên trì khuyên nhủ hắn quay đầu lại là bờ (trời biết bọn họ trước đó vì cái gì không ra mặt), sau khi khó xử do dự một thời gian, hắn sẽ vạn phần đau đớn mà vì đại nghĩa hy sinh người, cũng chính là cái mà tục ngữ gọi là “bội tình bạc nghĩa” nha!

Bất quá Thương Nhi bảo bối, lão tử biết người hiện tại đối hắn có hảo cảm, nghĩ muốn hấp dẫn hắn chú ý nhiều một chút, nhưng cũng không cần đem ta che ở phía sau nha. Người yên tâm, lão tử không phải Trần Bội Tử (), lão tử biết phân biệt diễn viên chính cùng diễn viên phụ, lão tử tuyệt đối gánh không nổi phong thái cường thụ của người đâu!

Còn có Kim gì đó, người không hảo hảo cùng Tiểu Thương nhà người dùng ánh mắt trao đổi cảm tình, người nhìn lão tử làm gì, nhìn nữa, lão tử hét lên giờ. Người yên tâm, lão tử là nhược thụ mỏng manh, cùng Tiểu Thương nhà người tuyệt đối thanh thanh bạch bạch (?). Người không cần học tập cái tên kêu Hoảng Ti kia (chú thích 2), không cần độc chiếm dục cường như vậy, ăn dấm chua của một nhược thụ như ta là rất không đạo đức, rất không nhân phẩm!

Đang suy nghĩ, Kim Minh chủ kia lại sải bước đi tới, muốn nắm cánh tay lão tử. Tiểu Thương liền lấy tay ngăn lại: “Kim Minh chủ, người nghĩ muốn đụng đến người của ta?”

Lão tử rất muốn cùng Tiểu Thương trao đổi định nghĩa sai lầm của hắn về cụm từ “người của ta”, hơn nữa nhắc nhở hắn loại ngữ pháp sai lầm này hội làm cho người khác ghen bậy, có thể khiến cho hiểu lầm vốn đã rất lớn giữa hắn và mỗ Kim có nguy cơ tăng vọt. Nhưng nhìn nhìn gương mặt lạnh lùng của Tiểu Thương..... Ân, vẫn là quên đi.....

Quả nhiên, mỗ Kim nghe Tiểu Thương nói xong, sắc mặt lập tức trắng, nhưng ánh mắt hẩn vẫn như cũ thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm ta: “Người..... Người là người của hẩn?”

Loại này tình lữ cãi nhau, trên cơ bản người bị cuốn vào chỉ có một vận mệnh duy nhất là làm vật hi sinh. Vì thế, lão tử đành phải căn cứ nguyên tắc “Im lặng là vàng”, mỉm cười mỉm cười tái mỉm cười, chỉ cầu cho bản thân không cần làm con cá đáng thương trong chậu.

Không nghĩ, mỗ Kim mặt lại càng trắng: “Đường công tử, người đã quên ta..... Nửa năm trước..... Miếu Thành Hoàng bên bờ Tây Hồ.....”

Lão tử lẳng..... Lão tử lẳng..... Lão tử hồi phục..... Lão tử giết mình!

“Người..... Người là xuân dược nam lúc đó.....!”

Đó là một đoạn người tốt việc tốt của lão tử (Khuyến: Tiểu Đường, người xác định không phải chuyện phong lưu của người?)

Nhớ năm đó, lão tử ở trên xà ngang của miếu Thành Hoàng ngủ gật, không nghĩ tới nửa đêm bị thanh âm khó nghe của ai đó đánh thức.

Chỉ nghe thanh âm kia rằng: “Minh chủ đại nhân, người ăn Dục Niệm Xuyên Tâm Đan của ta, cho dù người có chịu đựng giới cách mấy thì nửa canh giờ sau, không tìm người phát tiết, nhất định khí huyết công tâm mà chết; nếu người không chịu đựng được, dục niệm huân tâm, chờ ngày hôm sau thân bại danh liệt đi!” Sau đó chính là một tràng tiếng cười cũ rích không có tính sáng tạo “Ha ha ha ha” cùng tiếng đóng cửa.

Lão tử vừa nghe, trong lòng liền mừng rỡ, thiếu điều muốn đốt nhang thơm cúng bái chủ nhân thanh âm kia —— không nghĩ tới nha không nghĩ tới, ta rốt cục cũng có thể gặp phải tình tiết phù hợp với bản chất nhược thụ như vậy! Nghiêng người nhìn xuống thì vừa thấy —— mỹ nam thống khổ thoát y đồ! Đáng người kia..... Kịch thước gia hỏa kia..... Sách sách.

Vì thế, căn cứ nguyên tắc chương “Gặp tiểu công bị địch nhân hãm hại, cho ăn xuân dược, tắt xả thân cứu giúp” trong Quy tắc nhược thụ , lão tử không nói hai lời, xoay người nhảy xuống, ý chí kích động, xá thân tự hổ, lấy tâm địa Bồ Tát đem..... ân..... y phục mỹ nam xé rách.

Vốn lão tử tính toán sau khi xong việc, tổ hảo sự bắt lưu danh, phát tay rời đi như một áng mây lặng lẽ bay qua bầu trời (Khuyến: một cách nói khác chính là, cật kiên mạt tịnh, vũ mông chạy lấy người -_-|||), nhưng trời không chiều lòng người..... Sĩ nhục nha..... Sĩ nhục nha..... Sau khi làm xong, lão tử ta thể nhưng bởi vì ngũ không đủ, thể lực chống đỡ hết nổi, lăn ra ngủ ||||

Kết quả khi ta thanh tỉnh, liền nhìn thấy mỹ nam hai mắt đỏ đậm, đang dùng đầu đập vào tường, trong miệng còn thì thào: “Trời ơi, ta làm cái gì ta làm cái gì!”

Nhìn đến tình cảnh này, lão tử ra một thân mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: đều nghe nói trong xuân dược còn có thành phần mê huyền dược, anh giai này không phải trúng độc dược vật khiến thần kinh rối loạn chứ?

Tục ngữ nói rất đúng: công phu tốt cũng đánh không lại kẻ không muốn sống, không muốn sống càng đánh không lại kẻ điên. Lão tử lúc này sáng suốt thu thập quần áo, tính toán trộm rời đi. Ai biết kẻ điên kia đột nhiên nhào tới, ôm chầm lấy lão tử, khóc hô: “Yên tâm, Đường công tử, ta sẽ phụ trách! Ta sẽ phụ trách!”

Cái này, lão tử sợ hãi tới mức vỏ bọc can đảm nứt ra, lung tung đánh một cái làm hẩn hôn mê, tùy tiện quơ hết tất cả đồ đáng giá trên người hẩn, sau đó hốt hoảng đào tẩu. (Khuyến: Đường Lang..... Giật tiền cướp sắc..... Nghiệt này, là do người tạo nha.....)

Hồi tưởng chấm dứt.

Lão tử ngẩng đầu nhìn Kim Đại Minh chủ hiện tại áo mũ chỉnh tề, lão tử lại nhìn sang Tiểu Thương Thương bên cạnh, này hai vị, một người ánh mắt bi thương, một người ánh mắt âm trầm, nhìn lão tử —— ách..... cái kia..... Chẳng lẽ tiết mục sắp trình diễn không phải “cường công cường thụ”, mà là “3P nhược thụ”?

Chính là, Khuyến Khuyến đạo diễn, người có ý tưởng bắt chức Quỳnh Dao nãi nãi biên kịch mỗi tình tay ba đau khổ, lão tử không có ý kiến, dù sao đây là bốn phận của nhược thụ, nhưng tốt xấu cấp lão tử bạn diễn tốt tốt chút nha —— hiện tại hai người này, một người bị di chứng hậu xuân dược, một người đang

trong giai đoạn dùng trắng dương được. Tiếp tục như vậy, tương lai lão tử..... tương lai lão tử..... quả thực là tính phúc vô vọng nha! (Khuyển: Tiểu Đường, người không thể nghĩ tới chuyện khác sao |||||)

Chú thích 1: Về bộ sách Nô lệ tuyệt đối, khụ, nếu đại nhân chưa trưởng thành, thỉnh bỏ qua mấy lời Khuyển Khuyển sắp nói.

Nô lệ tuyệt đối là một bộ truyện tranh của Nhật Bản, là một bộ sách đồ sộ tập hợp BLXX biến thái, bên trong đầy SM cùng cường bạo làm cơ sở, tràn ngập các loại *** tình tiết. Khuyển đây là đam mê lão lang, lần đầu đọc còn phải đỏ mặt. Bất quá bộ sách này cũng có ích lợi. Nhớ năm đó Khuyển Khuyển cùng bạn cùng phòng cùng nhau chuẩn bị cho cuộc thi GRE nhằm trở thành nghiên cứu sinh ở Mỹ Quốc, rất là sầu não, luôn cảm thấy tiền đồ vô lượng, sau hai người thức khuya chong đèn đọc Nô lệ tuyệt đối, phát hiện ra bản thân còn may mắn hơn các tiểu thụ trong bộ sách nhiều lắm, nhân sinh của chúng ta đây là thực quang minh hạnh phúc..... hãh..... cho nên, Nô lệ tuyệt đối cũng có thể trở thành bộ sách khích lệ nhân sinh ~ nắm tay ~ (ai đó vỗ vai —— mỗ Khuyển, người đừng nói bậy, giáo hư tiểu hài tử!)

Chú thích 2: Hoảng Ti, là một trong những nhân vật trong bộ truyện tranh BL kinh điển của Nhật Bản Nô lệ tuyệt đối, là một người có độc chiếm dục bạo cường. Các đồng nghiệp lang cùng thế hệ với Khuyển Khuyển, đại đa số đều được dẫn dắt vào con đường BL lịch sử nhờ vào bộ truyện tranh này đó

hai mắt đắm lệ

6. Chương 6: 2p Hay Np, Đây Là Một Vấn Đề

——”Ân, A và B là đối thủ; B và C là bằng hữu; A từng cường bạo C bất thành; A thần chí thanh tỉnh mà bị ép thương D; B thần chí không rõ chủ động thương D; D đã cứu C; D thương tổn A, bắt cóc A, hai người quan hệ kỳ lạ; B đối D hồ thẹn, dự định bồi thường; C cảm kích D.....” Lão tử lộ ra một nụ cười thật tươi, “Khuyển Khuyển, người xem, đa giác NP quan hệ bao nhiêu hỗn loạn, ân oán tình thù bao nhiêu gút mắt. Người cố sự này không nên gọi là “Đường Lang Quân”, nghe giống như là chương trình khoa học DISCOVERY, không cẩn thận còn bị người ta nhìn thành chương lang (con gián); không bằng đem tên đổi thành “Làm sao luyện thành vạn nhân mê nhược thụ”, như vậy hấp dẫn nhiều người hơn nha.....”

Vạn nhân mê nhược thụ, một đồng chiến thuật chiến lược, như giống đực tâm lý học, nhân loại hành vi học, cùng với trung dung triết học (một chủ trương của Nho gia), và vân vân tri thức các mặt được tiến hành qua thâm nhập cẩn thận nghiên cứu một hoàn mỹ thụ —— đó là phải khéo léo mà hòa giải N tiểu công; phải cơ trí lãnh tinh xử lý nếu xảy ra chuyện “công A gặp được người cùng công B thân thiết”; phải có trái tim nhiệt huyết, N tay chuẩn bị; phải hiểu tình, hiểu lý; phải phòng ngừa công cùng công “máu thuẫn nội bộ nhân dân” ngày càng lớn; phải làm cho các tiểu công minh bạch đạo lý “yêu là khoan dung, yêu là hiến dâng, độc chiếm không bằng chia sẻ” —— để cuối cùng tất cả tiểu công hát vang “Chúng ta là một gia đình”, chặt chẽ đoàn kết lấy vạn nhân mê nhược thụ làm trung tâm của hình X mà các tiểu công đứng chung quanh.

Đây là đại giác ngộ, đại trí tuệ!

Cho nên nói, làm nhược thụ khó, làm vạn nhân mê nhược thụ càng khó. Thỉnh hướng về tất cả đồng chí nhược thụ sư phụ đã thành công đến đỉnh NP gửi lời thăm hỏi thân thương cùng bày tỏ lòng tôn kính thắm thiết!

Được rồi, lão tử thừa nhận..... Lão tử nói một đồng lời vô nghĩa trên chính là vì trốn tránh sự thật T_T

Tuy rằng lão tử ta đã sớm nhận rõ chính mình thân là một gã có tư chất vĩ đại làm nhược thụ, nhưng là rất tự mình biết mình, tình tường hiểu rõ lão tử so với đại đa số nhược thụ phát triển trên thế giới vẫn là chênh lệch một khoảng cách rất lớn.

Ân, đều nói không trải qua mưa gió, khó gặp cầu vồng; không qua giáp công (đánh gọng kìm), khó thành nhược thụ. Nhưng mà lão thiên người cũng không cần như vậy ưu ái lão tử, một lần hướng nhược thụ ta đang trên đường phát triển ba cái cầu vồng đi.

Ba cái? Đúng, đồng chí, người không có nhìn lầm, là ba cái..... Ngay khi ta cùng bọn họ đang nhìn nhau đăm đăm thì 0.03 giây sau, Chung Tiểu Thủ đồng môn thân ái của chúng ta một bên ồ ào “Kim đại ca, ta đem ngựa buộc lại rồi” một bên giống tiểu thổ tử vọt vào khách điểm, sau đó hần ngốc lẳng 0.003 giây, rồi đột nhiên mồm miệng không rõ kêu to: “Nhâm Thương Long??? A, ân công

!!!!”, đồng thời lấy lực kinh người nhào tới, giống lão mẫu kê ôm lấy lão tử, tùy tiện tặng Tiểu Thương Thương N bả nhân đao.....

Tái sau đó, một người dùng ánh mắt bị thương nhìn lão tử, ánh mắt càng phát ra bị thương, dường như lão tử thiếu hần mười vạn hai ngàn phiếu không trả; một người dùng ánh mắt âm trầm nhìn lão tử, ánh mắt càng phát ra âm trầm, dường như hần thiếu lão tử mười vạn hai ngàn phiếu chưa trả.

Mà lão tử, chỉ có thể ngửa mặt không nói nên lời hỏi thương thiên..... Khụ, kỳ thật là bị Chung bảo bảo mạnh mẽ ôm nên hô hấp không thông, phải tìm khe hở để thở —— Chung bảo bảo không hổ là đệ tử danh môn chính phái, người thật rắn chắc, võ công cũng không tồi, liền ngay cả ôm cũng giống như giành giật cây thương tốt nhất mà xuất toàn lực.....

Bất quá, lúc ấy cảm giác “tại mỹ nhân hoài” kia, thật đúng là không tồi nha..... Hắc hắc, hắc hắc hắc hắc..... (Khuyến: Tiểu Đường, thời điểm thế này người còn lo lằng nhễ muốn..... 5555~ ta thuần khiết đáng yêu như thế nào sinh ra một tên tư tưởng biến thái như vậy ||||)

Ân, người hỏi chúng ta đây hiện tại đang làm cái gì?

Ta van người, tin tức mỗi ngày trên đài cùng với quảng cáo quen thuộc “thiếp đồ tề, trì trì sang” (một loại thuốc trị trĩ), trừ bỏ thuận theo thời thế, cùng quảng đại nhân dân quần chúng bảo trì nhất trí, tiến hành hoạt động vô cùng có ý nghĩa “ăn cơm chiều”, người cho rằng chúng ta hiện tại có khả năng làm cái gì khác sao!

Vì tình quyết đấu, một mình đấu PK? Người nói chỉ có như vậy mới là tràn ngập giang hồ mỹ cảm chủ nghĩa lãng mạn tình yêu?

Cái kia, huynh đệ, phải biết rằng nhân là thiết (sắt), cơm là cương (thép), PK là thực thiêu đốt ca-lo-ri. Hơn nữa người thật sự cho rằng bối cảnh “một đám chuẩn bị chạy về nhà vây quanh đại thẩm làm cơm, xa xa đứng nhìn thâm trầm, sau đó vì dạ dày đói khát mấp máy mà rút đao chém nhau” là giang hồ mỹ cảm chủ nghĩa lãng mạn tình yêu? Lão tử mãnh liệt cảm thấy được còn hơn thắng được tình yêu, hành vi loại này ở chế độ xã hội chủ nghĩa càng có thể thắng được bổ khoái đại ca mời trà xanh miễn phí.

Tối mấu chốt chính là, lão • tử • đối • !!

Cho nên, với đề nghị mãnh liệt của lão tử, ba người rốt cục tạm thời đình chỉ cuộc chiến bằng mắt, thành thành thật thật ngồi ở bàn ăn. Về phần bọn họ có hay không tiếp tục dùng ánh mắt phân thủy đôi phương —— ân, “dân dĩ thực vi thiên” là truyền thống mỹ đức của dân tộc Trung Hoa nha, đồ ăn trước mặt, luôn luôn tôn trọng truyền thống, ta làm sao dám chú ý cái gì ngoài cao lương mỹ vị này chứ.

“Món thứ nhất..... Hồng tiêu sao huyết tràng!” Vừa thấy chúng ta ngồi xuống, tiểu nhị lập tức hét to đưa lên món ăn đầu tiên.

Nghe được tên món ăn, Tiểu Thương bảo bối nhi tuy rằng trên mặt như trước lạnh lùng, nhưng hắc hắc ánh mắt rõ ràng loạn loạn, tay theo lý thường phải làm giật lấy cái đĩa để trước mặt mình.

Không nghĩ, đĩa còn chưa đặt xuống, đột nhiên một đôi đũa thẳng tắp hướng cổ tay phải đang bưng đĩa thức ăn của hần.

Tiểu Thương Thương tay phải xoay tròn, bưng đĩa thức ăn nhẹ nhàng tránh thoát tập kích của đôi phương, ánh mắt vốn đã muốn loạn loạn lại biến thẳng: “Chung Tiểu Thủ, đệ tử Vũ Dương trí nhớ không tốt hay sao? Hay là lần trước giáo huấn người không đủ.”

Chung bảo bảo tấn công càng thêm mạnh, đôi đũa biến hóa so với xiếc ảo thuật xem còn hay hơn, cuối cùng dùng “Thất Tinh Kiếm Pháp”: “Tên Nhâm kia, ta chính là không chịu được bộ dáng ngang ngược của người. Đồ ăn đưa lên, Đường công tử còn chưa đụng đến, dựa vào cái gì người ăn trước.”

Nghe nói như thế, lão tử thật cảm động! Tiểu Thương Thương người xem người ta, quả thật là tri kỷ, người như thế nào không học hỏi, lão tử vì người hao tổn bao nhiêu tâm tư, mất bao nhiêu máu..... Đi hiến máu nhân đạo ở hội chữ thập đỏ còn có nước trái cây miễn phí uống, cho người máu ăn ngay cả cười một cái với ta cũng không thêm.

Bất quá Chung bảo bảo, cái món đó lão tử quả thật không muốn ăn —— lão tử cũng không phải biến thái (?), như thế nào có thể ăn máu của chính mình đâu |||||

“Tiểu Chung, kỳ thật.....” Mắt thấy hai người rõ ràng xung đột vũ trang có xu thế thăng cấp, vì tránh cho thế cục chính trị càng thêm rung chuyển ảnh hưởng món ăn kế tiếp —— cũng là món mà lão tử đang chờ đợi để dốc toàn lực tấn công, ta đang chuẩn bị giải thích. Không nghĩ tới, nói thì chậm, hành động lại nhanh, Kim lão huynh này giờ vẫn bất động thanh sắc thừa dịp Tiểu Thương phân tâm ứng phó Chung bảo bảo, đột nhiên thân thủ nhất khẩu nhất sao —— chiêu thức thứ năm “Cầm Long Thủ”, nhanh gọn đem đĩa thức ăn trong tay Nhâm Đại Giáo chủ đoạt lấy (quả nhiên là tác phong nhất phái hoàng tước). Sau đó, cư nhiên, “xôn xao” một tiếng, gấp thức ăn vào trong bát ta!

“Ăn đi. Nơi này trư huyết tràng ăn ngon lắm.” Hắc cười đến vẻ mặt sủng nịch, lão tử ta vẻ mặt hắc tuyến.

A

~ máu của người mới là máu heo a!!!!

Lão tử rất muốn cầm lấy cổ áo hắc mà liều mạng..... Chính là, chính là, Kim lão đại, cho dù người là hóa thân chính nghĩa, khắc tinh tà ác, mang theo tinh thần nghĩa hiệp, người cũng không cần phải cười đến như mộc xuân phong, như Bồ Tát vậy được không, người cái dạng này, sẽ làm người đối với người phát hỏa cảm thấy như mình phạm phải tội ác.

Nếu không thể bạo phát, lão tử đành phải thuận theo. Nhìn nhìn trong bát tràn đầy huyết tràng, lần đầu tiên như thế sâu sắc cảm nhận được, con đường nhược thụ, tuyệt đối là so với Đường Tăng đi thỉnh kinh còn tràn ngập đủ loại đau khổ khó dò hơn.

Hấp khí, nhắm mắt, ăn!!! Có cái gì đâu chứ, không phải là máu mình sao, dù sao trần (bụi) quy trần, thổ quy thổ, này cũng là tự sản tự tiêu vì nước nhà tiết kiệm lương thực. Ai ai cùng ai ai ai cùng với ai ai ai ai trong lịch sử giáo huấn nói cho chúng ta biết, cư tuyệt ôn nhu tiểu công, nhược thụ sẽ bị trời phạt, không thể có kết cục tốt đẹp!!!!

“Đừng ăn vội như vậy, ở đây còn rất nhiều.” Kim lão đại tiếp tục phát ra ánh hào quang Bồ Tát rực rỡ chói lòa, đem huyết tràng còn lại bao hàm tình yêu nhất cổ tác khí** không kịp nói tiếng nào đã gấp hết vào trong bát lão tử, cư nhiên còn sờ sờ đầu lão tử.

(**nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm.

“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.)

..... -_-|||||

Kim lão đại, chúc mừng người, người rốt cục làm cho lão tử sâu sắc cảm nhận được câu tục ngữ từ thời xưa “họa vô đơn chí”, tuyệt đối là tình hoa trong cuộc sống mà tổ tiên dân tộc Trung Hoa đã cảm ngộ.

Tiểu Thương Thương, người đừng nghĩ lão tử không phát hiện người khéo miệng co rút quỷ dị. Người chờ người chờ!

Còn có Chung bảo bảo, người cũng là đồng lõa!

Người ta đối lằng nguyệt học máu, lão tử đối huyết tràng rơi lệ —— cũng coi như, cũng coi như một đoạn giai thoại tiểu thụ đi.

Ăn! Tiếp tục ăn!!!

Nguyệt hắc phong cao, sát sinh dạ!

Ta ngồi xổm trên nóc khách điểm, mắt tỏa lục quang, thẳng ngoắc ngoắc nhìn trong tay tiểu khả ái từng trận phát run.

“Bảo bối nhi..... Người không từ chối được đâu. Đừng trách lão tử đối với người xuống tay, muốn trách thì trách Kim lão đại bọn họ. Hắc hắc hắc hắc..... Người liền theo đi..... Đến, trước làm cho lão tử mang người tẩy nước ấm, sau đó đem quần áo cởi.....”

Ngay lúc lão tử đang hưng phấn, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng y sam lay động. Nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Thương Thương đang đứng phía sau ta —— kỳ quái, hắc sắc mặt như thế nào có chút tái nhợt, thân mình còn có chút phát run, chẳng lẽ là hôm nay không ăn huyết tràng, nội thương phát tác?

Tuy rằng ăn trong lúc bộ dạng hắc muốn cười mà không cười thực làm cho người ta khó chịu, nhưng ta thiện lương như thế nên còn thực quan tâm hắc (ai bảo ta là người tốt đâu ~). Nghĩ đến tiểu khả ái trên tay, vội hướng về hắc quơ quơ: “Đêm dài đằng đẵng, không lòng dạ nào ngủ được. Tiểu Thương bảo bối nhi, người đợi lát nữa. Lão tử đang muốn vật lông nhúng nước sôi con gà mái này, để nấu cho người chút canh gà nóng bổ thân mình.”

Cũng không biết có phải do mây che, tổng cảm thấy được trên mặt Tiểu Thương Thương một loạt hắc tuyến: “Đường Lãng, ta không cần uống canh gà bổ thân mình..... Còn có, kia không phải gà mái, là phi ưng truyền tin của ta.....”

“Thì ra là thế! Lão tử còn kỳ quái hiện tại sao gà mái thật lợi hại, đều có thể bay cao như vậy.” Ta giật mình, “Bất quá, cũng không khác nhau lắm, cả hai đều cho protein ngon mà thôi. Hơn nữa Tiểu Thương Thương, phi ưng các người có khuynh hướng quá thừa dinh dưỡng, sẽ không phải do ăn quá nhiều đồ thừa của người ta đi.”

Tiểu Thương Thương trên mặt hắc tuyến, dường như có xu thế tăng thêm.....

Tiểu Thương Thương đọc thư thật lâu, đọc xong, hắc chậm rãi đem thư toàn bộ nắm trong tay, tái buông tay, một đồng vụn giấy theo gió biến mất giữa màn đêm tối đen như mực.

“Không phải là trong Ma Giáo có nội loạn đi.” Lão tử gối đầu lên cánh tay, nằm ở nóc khách điểm.

Hắn đột nhiên run lên, xoay người nhìn chằm chằm lão tử, thần sắc hung ác, sau đó chậm rãi thả lỏng: “Người làm sao mà biết được.”

Lão tử nhảy dựng lên, thần sắc nghiêm trọng ra vẻ hiểu rõ võ võ bờ vai của hắn: “Thương Thương, người phải hiểu được, người là cường thụ nên một đời này nhất định long đong, không thể so sánh với cường công. Cường công cho dù quảng sự nghiệp, khắp thiên hạ đuổi theo tiểu thụ đến một năm rưỡi, bộ hạ tài năng cùng các bằng hữu hắc cũng sẽ không một chút hai lòng, hội giúp hắc đem hết thầy đều thu xếp hảo; mà bộ hạ của cường thụ, ít nhất có một là nhất định nằm mơ đều muốn soán vị người —— bởi vì chỉ có soán vị, mới có thể đem người kim ốc tàng kiều, mới có thể làm cho đóa bách hợp người vẫn luôn ở trên cao nhìn xuống. Thương Thương, người phải hiểu tâm tình khổ luyện của người ta nha!..... Uy, người như thế nào khóe miệng lại co rút, không phải là thành tật xấu rồi chứ.”

Tiểu Thương đột nhiên thở dài: “Đường Lãng, ta nguyên lai nghĩ người làm mọi chuyện đều là vì làm nhục ta..... Hiện tại ta mới hiểu được, căn bản là đầu óc người quá phi thường..... Thật không rõ người rốt cuộc là như thế nào lớn lên.”

“Lớn lên..... thì trao đổi chất, ăn uống tiểu tiện, chính là như vậy lớn lên chứ sao.” Lão tử gãi đầu, ân, hiện tại tư thế thổ lộ tâm tình này..... Chẳng lẽ chính là lúc “tiểu thụ trao khăn tay” trong truyền thuyết?

Thương Thương ngậy người một chút, lập tức cười thì thào tự nói: “..... Tự do tự tại, tùy tâm sở dục, không câu nệ lễ giáo nhân tình..... Đường Lãng, Kim Bằng Phi cũng không thích hợp người.”

“Ân..... Ác.”

“Muốn hay không cùng ta cùng nhau trở về?”

“Ân..... A??”

7. Chương 7: Bi Thương Của Đường Lang

“Khuyển Khuyển, lão tử lo lắng thật lâu, vì cái gì cố sự này không có làm cho người ta cảm nhận được trên người lão tử lóe ra phẩm chất nhược thụ đâu, nguyên nhân chính là,” lão tử hắc hắc cười lạnh một tiếng, “Thiếu chi tiết cấu huyết nha..... Khuyển Khuyển, đến, đưa chân lại đây, không đau, thật sự không đau.....” (Tiểu Đường Lang muốn lấy máu Khuyển Khuyển)

Muốn hay không cùng ta cùng nhau trở về, muốn hay không cùng ta cùng nhau trở về, muốn hay không cùng ta cùng nhau trở về, muốn hay không cùng ta cùng nhau trở về.....

Lão tử nhìn Thương Thương, vẻ mặt thái sơn băng ngàn năm không đổi của lão tử không hề biến sắc, trên thực tế nội tâm mãnh liệt dậy sóng so với nhìn đến cái kẻ cao 1 thước 90 mặc mười sáu lớp ki-mô-nô như con chim nhỏ nép vào người Áo Bối Tử còn muốn chấn động hơn!

Không nghĩ tới, ta đường đường là một nhược thụ, thế nhưng như thế nào lại đối mặt với vấn đề triết học vô cùng khó khăn từ xưa đến nay cũng không có mấy người gặp phải.

Kia, chính là ẩn ngữ nhân sư BL giới —— hai tiểu thụ ở cùng một chỗ, rốt cuộc làm được cái gì?

Vấn đề này, theo thuyết giảng liên quan đến chuyển hoá âm dương vạn vật; từ lý luận “xã hội cá lớn nuốt cá bé” của Đắc-uy-n cho tới công thụ cân bằng ảnh hưởng đến xây dựng xã hội hài hòa; về hạnh phúc cá nhân và gia đình như “Xin chào, người khỏe chứ”; nếu ta gặt đầu một cái nhất định sẽ nghịch thiên cường giả, làm trái lão thiên đã an bài thiên mệnh nhược thụ cho lão tử (?), trở thành đệ nhất nhân cổ kim phản công.

Cái gì..... Người nói để cho Thương Thương bảo bối làm công? Đồng chí, Thương Thương không cử nha (bất lực đó), hắc không cử còn đưa ra yêu cầu như vậy, không phải rõ ràng muốn ta công hắc. (Nhâm Thương Long: ta không có ý tứ này!!!)

Lão tử do dự..... Lão tử lo lắng..... Lão tử khó khăn chọn lựa.....

Thương Thương thực đáng yêu (?), bị Thương Thương ôm thực thoải mái, chính là, chính là, chính cái gọi là “Luyện tiếu đưa nhỏ bất chúc không được lang”.

Rốt cục, ta rơi lệ đầy mặt cầm tay Thương Thương: “Tiểu Thương, người phải biết rằng..... Quỹ đạo của sao là không thể cải biến.....”

“?”

“Lão tử là một thanh niên khỏe mạnh hoạt bát thuần khiết, người làm cho lão tử cùng người đàm luận ái thuần tinh thần là vô nhân đạo, hơn nữa chúng ta làm thanh thủy văn sẽ ảnh hưởng đến tỉ lệ người xem.”

“??”

“Nếu lão tử đáp ứng người, nghịch thiên mà đi, vô số tranh chấp biếm, phim hoạt hoạ, phiên kịch truyền hình nói cho chúng ta biết, không chừng nho nhỏ thay đổi lịch sử này làm cho tương lai thế giới bị tai họa hủy diệt. Vì hạnh phúc chúng ta mà thương tổn trăm ngàn người là không phúc hậu, phải lọt vào thời không đặc công truy kích.”

“???”

“Cuối cùng, nếu chúng ta trên giường, bắt buộc ta nhu nhược tiểu thụ gió thổi cũng gục cam chịu nửa đời còn lại cố sức vận động pít-tông, nhất định sẽ có tai nạn lao động.”

“Người, người rốt cuộc nói cái gì nữa.....”

“Tiểu Thương, người không cử, ta lại không thể phản công..... Chúng ta, chúng ta là không có tương lai.” (bối cảnh: bên tàu mùa đông, gió lạnh hiu quạnh, phương xa ca-nô còi hơi tê mình, lão tử mặc áo gió, quay lưng lại không muốn nhìn hấn bị thương)

Ta đã xong diễn thuyết tình lý kết hợp thanh tình tịnh mạo, Thương Thương quả nhiên cũng cảm động không thôi, nắm lấy tay ta run nhè nhẹ.

Bất quá hôm nay buổi tối ánh trăng thật sự có vấn đề, sắc mặt Thương Thương như thế nào càng ngày càng đen. Chẳng lẽ lão tử thật sự đã muốn đạt tới cảnh giới “bế nguyệt tu hoa”?

Đang lúc lão tử nghĩ lần sau đi Lạc Dương xem mẫu đơn, thử xem hoa mẫu đơn nhìn thấy lão tử có thể hay không héo rũ, Thương Thương đột nhiên túm cổ lão tử hết sức lay: “Người này vô tâm vô can, người chờ người chờ!”

Nói xong, nhoáng một cái, lặng yên không một tiếng động từ nóc khách điểm nhảy xuống.

Ai, thật không ngờ, ta cự tuyệt công hấn, nhưng lại tạo thành đả kích lớn như vậy với hấn. Nghe nói tín ngưỡng pháp X công của Ma Giáo thực cực đoan, hấn sẽ không bắt buộc ta công hấn đi, đến lúc đó ta một nhược thụ khả như thế nào tự bảo vệ mình đây? (Khuyến: lau mồ hôi..... Cái kia..... Tiểu Đường..... Người không biết là hành vi “bắt buộc người khác công chính mình” là người thường làm sao? Còn có, lần trước là ai đem Nhâm Giáo chủ đánh thành nội thương |||||)

Nhưng mà thật không ngờ chính là, sáng hôm sau, Tiểu Thương Thương thế nhưng đi mà không từ biệt.

Hấn lưu cho Kim lão đại một phong thư, đại khái “Sau này còn gặp lại” linh tinh, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hấn cũng lưu cho lão tử một phong thư —— ân, chính xác mà nói thì hấn đây là minh họa cho định nghĩa: “lực thấu chỉ bối” vật chất hóa tồn tại. Bởi vì thư kia để trên bàn hồng mộc, trên giấy chỉ viết: “Tiểu Đường Lãng người chờ”. Nhưng lấy thư ra, sẽ thấy trên bàn hồng mộc rãnh mạch in lại năm chữ này. Lực đạo thật mạnh a!!!

“Thế nhưng trốn mất!” Chung bảo bảo tức giận nói, “Yên tâm, Đường công tử, ta sẽ bảo vệ người!”

“Không phải vậy,” Kim lão đại cau mày, “Hấn sợ đi dĩ, là bởi vì biết mình thương chưa khỏi hấn, cùng chúng ta lấy một chọi ba sẽ không hảo, đây là thủ đoạn lùi để tiến. Có thể dùng bút lông mềm mại lưu lại chữ viết ở trên bàn, vậy mà giấy không rách..... Nhâm Thương Long quả nhiên đáng sợ. Theo thư hấn để lại, Tiểu Đường, hấn đối với người chấp niệm rất sâu, nếu là chờ hấn dưỡng hảo thương tái âm thầm tìm đến, sợ là khó đối phó. Vừa lúc sự phụ Chung thiếu hiệp, Vũ Đường Vân Tiêu tiền bối sinh thần bảy mươi tuổi. Không bằng người theo chúng ta cùng đi, cũng tốt có thể chiếu cố lẫn nhau, hơn nữa —— Tiểu Đường, người đang làm cái gì?”

Lão tử trừng mắt nhìn bọn họ một cái, tiếp tục vội vàng vàng thu thập đồ đạc: “Chung bảo bảo, Kim lão Đại, các người là một đầu nha! Tiểu Thương Thương đã chạy trốn, các người còn có thời gian suy nghĩ lung tung, chờ chịu tiếng xấu thay hấn hay sao!?”

“A?”

“Cái bàn hồng mộc nha!” Lão tử bị phần chỉ chỉ chứng cứ phạm tội của Thương Thương, “Hấn đem toàn bộ gia cụ tối đáng giá của lão bản luyện tự rồi làm hồng, cái bàn hồng mộc tinh điêu bát tiên quá hải đồ dạng (khắc hoa văn mỗi cái mỗi vẽ) cũng giá trị 100 lượng bạc a, hơn nữa nếu viết là “hoa khai phú quý” và vân vân còn được đi, cổ tình viết mấy chữ như vậy, chủ quán còn không đến tìm hấn tính sổ? Hấn không hiệp nghĩa, chạy trốn mà không nói chúng ta, người còn chờ ở đây đền tiền cho hấn! Nhanh đi thu thập hành lý!”

Nhìn thấy trước mắt hai người kia xoay người thu thập hành lý vẫn là vẻ mặt ngốc lăng y chang nhau, Chung bảo bảo còn nói cái gì “Ma đầu Nhâm Thương Long thế nhưng làm hồng cái bàn của khách điểm rồi chạy trốn” linh tinh, lão tử không khỏi khổ sở lắc đầu —— hảo hảo hai đứa nhỏ, như thế nào đầu óc lại không linh quang đâu.

Bất quá, PARTY sinh nhật Vũ Đường lão nhân, thật sự là, làm cho người ta tò mò nha! Hắc hắc, hắc hắc hắc hắc!

..... Ta là phân cách tuyển biểu thời gian phi nhanh.....

Lão tử tới Vũ Đường Sơn đã tròn ba ngày.

Cái gì, người nói lộ trình từ Tứ Xuyên tới Vũ Đường Sơn tốt xấu gì cũng phải mười ngày nửa tháng, chúng ta đem toàn bộ quá trình tính lược không được hay sao. Thở dài, không có biện pháp, này hơn mười ngày cùng quân tử Kim lão đại, lão tử từ lần trước bị giáo huấn thâm thâm thật sự không dám trêu chọc hần —— vạn nhất kích thích di chứng xuân dược của hần thì phải làm sao, kết quả dọc theo đường đi chỉ có vài lần lão tử thừa dịp bóng đêm gạt hai người kia chuồn đến chỗ** trại cùng chỗ chỗ Sơn Đại vương hữu hảo trao đổi chút việc nhỏ (các vị Sơn Đại vương ven đường: chúng ta trong sạch nha..... Cuồng lệ.....).

(**mồ mồ: nào đó)

Hơn nữa chúng ta lại là tiểu chế tác, thời gian cùng tài chính đều có hạn, thật sự không thể giống Hoàn Châu cách cách đệ nhị bộ, có thể cho diễn viên xem biểu diễn nhảy múa suốt nửa tập.

Cái gì, người còn muốn kháng nghị..... Ân, như vậy người đi tìm đồng môn đạo diễn của chúng ta đi. Nhìn thấy không, chính là cái con Hắc Khuyển đứng ở trên đồi thông, nhìn trăng sáng một bên ghen ngào một bên hộc máu một bên khóc thét “Thời gian không đủ, viết chưa xong a”.

Khụ..... Trở lại chuyện chính.....

Lão tử, thực buồn bực!

Cho nên nói, tất cả quảng cáo du lịch đều là gạt người!!! PARTY sinh nhật Vũ Đường lão nhân căn bản không có bánh ngọt không có vũ hội không có khiêu vũ thoát y MM (Khuyến: cái kia, Tiểu Đường, tuyên truyền du lịch không có mấy cái người nói nha |||), chỉ có mấy người trong bang phái chấp tay nhắc mãi “Kính đã lâu kính đã lâu” và vân vân.

Hơn nữa cũng không biết Kim lão đại cùng Chung bảo bảo đối Vũ Đường lão nhân nói gì đó, mọi người nơi này nhìn đến lão tử trên mặt đều biểu tình quái quái, nói chuyện thì khách khách khí khí.

Đi chọc Chung bảo bảo đi, gần đây hần luôn không có thời gian (Kim lão đại cũng vậy), hơn nữa hần còn thường thường bộ dạng phần nộ lôi kéo tay lão tử nói: “Ân công, yên tâm, thù của người rất nhanh có thể báo!” Có trời biết nếu còn tiếp tục như vậy, lão tử thù lớn chưa trả —— tuy rằng ta cũng không biết là cái gì thù, đã chết vì nhảm chán.

Tối buồn bực chính là, thống khổ nhất chính là, nơi này có mỹ nam! Giống như Giang Tây Bạch Tam công tử, Hồ Bắc Lôi gia Lôi Minh Thiên..... Cái cơ thể kia, cái eo kia! (Khuyến: Đường Lang..... Sát sát nước miếng..... nhỏ giọt xuống quần áo -_-|||). Chính là bọn họ đều giống Kim lão đại, đều được tạo nên từ dây chuyền sản xuất của bạch đạo, lão tử nào dám động? Nếu cuối cùng một đồng người tóc tai bù xù con người đồ đậm suốt ngày theo đuôi lão tử nói “Ta sẽ phụ trách”, kia, thật là đáng sợ!

Cho nên từ sáng tới tối, lão tử chỉ có thể giống như u hồn quanh quẩn bên ngoài phòng các đại ca ấy, thăm thía nỗi bi ai “thấy mà ăn không được”. (Uy, cái tên ngồi ở góc kia, có phải hay không người nói lão tử buồn bực là bởi vì “dục cầu bất mãn”. Người đây là bịa đặt phỉ báng, lão tử là một nhược thụ, thuần khiết như tờ giấy trắng, chịu chút nhân gian khói lửa mà không ca thán, như thế nào có thể dục cầu bất mãn!!)

Một ngày kia, lão tử tiếp tục ở Vũ Đường Sơn thống khổ đi tới đi lui.

Đột nhiên, một thanh âm chua chát đánh đá đem lão tử gọi lại: “Này, họ Đường, người đứng lại đó cho ta.”

Lão tử thờ ơ quay đầu lại xem, chỉ thấy một cô gái ông ẹo khoa trương..... Không có hứng thú.....

Nhưng nàng vừa nói mấy câu lập tức làm cho tinh thần lão tử rung động: “Họ Đường, người đừng nghĩ người thay Kim đại ca giải xuân dược là có thể chiếm được hần! Mọi người ở bên ngoài đối với người khách khí, trong bụng đều xem thường người, Kim đại ca cũng bất quá là đối người ấy náy, căn bản không thích người! Một tên nam nhân, còn vẻ mặt đói khát mê hoặc! Hừ! Cũng chỉ là cái nam xướng! Kim đại ca chính là thanh mai trúc mã của ta!”

Cái gì cái gì.....????

A

!!!!

Lão tử kích động..... Lão tử rơi lệ..... Lão tử run rẩy.....

Ông trời..... Ông trời có mắt!!

Lão tử rất cục hiểu được, thượng đế đóng cửa chính của người, chính là vì để cho người mở cửa sổ!!! Sở dĩ ta tới cái nơi nhàm chán đến điên này, chính là vì vận mệnh an bài cho ta gặp được cô gái này..... Không, thiên sứ, nghe nàng nói mấy câu đó nha! Phải biết rằng, nhục thụ mà không có bị nữ nhân mắng qua “Hồ ly tinh”, cuộc đời không hoàn chỉnh a

!

Lão tử nên phản ứng như thế nào đây, nên phản ứng như thế nào mới không phụ lòng thiên sứ từ trên trời rơi xuống này đây!? Rốt cuộc là nên bộ dạng tuyệt vọng không thềm để ý tới nàng trốn đi học máu, hay là điềm đậm đáng yêu vừa chảy xuống hai hàng thanh lệ vừa cắn khấn tay; hoặc là làm một nhục thụ không ngoan khuyên giải nàng?

Lão tử rất kích động, lão tử rất kích động, lão tử rất kích động!!!!

Sự thật chứng minh..... Người quả thật không thể rất kích động.....

Sự thật lại chứng minh..... Đường Lang (con bộ ngựa) là loại sinh vật đầu quá nhỏ, phản xạ thần kinh có đôi khi quá nhanh không kịp với não (Khuyển Khuyển, ta hận người..... Người vì cái gì không đem ta viết thành sữa..... Sữa đầu lớn.....).

Ngay khi đại não còn kích động suy nghĩ, lão tử đã muốn bay tới, ôm đùi thiên sứ, lệ rơi đầy mặt, lệ nóng doanh tròng: “Tỷ tỷ! Người nói hay quá!! Tỷ tỷ, để ta làm cầu cho người đi!!!”

Lão tử thề, lão tử tuyệt đối là muốn biểu đạt cảm kích cùng vui mừng, tuyệt đối! Nhưng là thiên sứ kia khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại rõ ràng vụn vặt một chút, sau đó thét chói tai “A!!! Biến thái nha!!!!”.

Tái sau đó, nàng, chạy đi rồi.....

Bốn phía đèn tắt, tiếng côn trùng rí rả, lão tử đứng hiu quạnh trong gió nhìn bóng dáng kia dần dần đi khuất.....

Hạnh phúc của lão tử, thiên sứ của lão tử, cứ như vậy, bay mất.....

Bi thương nha.....

8. Chương 8: Đường Lang Hồng Nhan Họa Thủy (gây Họa)

—— “Lão tử nghe được.....” Ta âm u ngồi ở ngai ở góc tường họa quyền quyền, “Người cùng mấy ma nữ kia tính toán âm mưu làm cho lão tử thấy mà ăn không được. Khuyển Khuyển, phải biết rằng, người làm như vậy là trái với luật quốc tế, là có thể bị khởi tố ra tòa án quốc tế. Không tin, người xem “Công ước quyền lợi của nhục thụ” điều 110.....”

Ngon đèn leo lắt.

Lão tử ta ngồi nghiêm chỉnh, dùng cử chỉ có thể làm cho tiểu công cảm thấy muốn chà đạp, cảm thấy muốn chinh phục, cảm thấy “một cỗ nhiệt lưu hướng bụng tụ tập”, ánh mắt vô cùng thuần khiết nhìn đối diện đồng dạng ngồi nghiêm chỉnh Kim lão đại.

Từ Kim lão đại hôm nay ban ngày nhìn thấy ta hành động mập mờ mà tỏ vẻ buổi tối phải cùng lão tử nói chuyện, lão tử chỉ biết vô cùng buồn bực — đương nhiên không phải bởi vì dục cầu bất mãn — cuộc sống rất cuộc lại có một tia quang minh. Dù sao đêm nguyệt hắc phong cao như vậy, cô nam quả nam ở chung trong một phòng kín đáo, là tối thích hợp để Kim lão đại lộ ra lòng lang dạ thú của hần. (Khuyến: Đường Lang, cho dù người ta lộ ra lòng lang dạ thú, người chảy nước miếng làm gì |||)

Cái gì, người hỏi lão tử như thế nào biết Kim lão đại không phải đến nói chuyện nghiêm túc? Ta van người, người ngẫm lại thân phận Kim lão đại, bạch đạo minh chủ, bạch đạo minh chủ nha! Dựa theo chân lý đam mê, bạch đạo không có người tốt, hắc đạo giai anh hào, người như thế nhất định sẽ một lúc nào đó đột nhiên thú tính đại phát vì yêu si cuồng mà nguyên bản là trung khuyến biến thành lang X tiểu nhược thụ là lão tử ta.

Vốn căn cứ nguyên tắc vương đạo “nhược thụ kết duyên Ma Giáo Giáo chủ”, tác giả phía sau khâm định Ma Giáo Giáo chủ tiểu công bất luận đang ở phương nào, bất luận phía trước có bao nhiêu tuyệt tình, đều đột nhiên lương tâm phát hiện tình yêu mệnh mông dăng trào, thi triển kỹ năng đặc biệt thuận di giống như phượng hoàng sáng chói, nhảy vào trong phòng cứu vớt tiểu thụ từng bị hần ngược đến sống dở chết dở.

Nhưng là vạn hạnh nha, vạn hạnh nha! Thương Thương nhà chúng ta là cường thụ, hiện tại phỏng chừng đang vội vàng cùng người soán vị thăm mền hần nhiều năm cường cường va chạm (Nhân Thương Long: trên đây là do Đường Lang tưởng tượng) — nói cách khác (nuốt nước miếng), Kim lão đại có thể thực hiện được, có thể làm được, cuối cùng, có thể hoa lệ mà H đủ; cuối cùng máu chốt là, lão tử ghen thời gian dài như vậy, rốt cuộc có thể ăn no! (Khuyến: Tiểu Đường..... Lệ..... Người buồn bực quả nhiên vẫn là bởi vì dục cầu bất mãn)

Dù sao, Kim lão đại đã muốn đối lão tử phụ trách, cho dù tái nhiều lần vài lần, cũng không có gì ghê gớm — về phần di chứng xuân được, cần rằng ~ lão tử quả không được nhiều như vậy!

Cho nên lão tử lợi dụng buổi chiều, tắm rửa sạch sẽ, mặc tân nội y, thay đổi sàng đan, ngay cả lời thoại “Đại ca, ta vẫn xem ngươi là bằng hữu, nhưng ngươi lại như vậy đối ta..... A..... Không cần” cùng “Người điên rồi..... Không..... Ta là nam nhân.” đều chuẩn bị tốt, sẽ chờ Kim lão đại nhào tới tấn công.

“Tiểu Đường, nghe nói người gần đây thường đi tìm..... Lí Hà cô nương.” Kim lão đại rốt cục về mặt mâu thuẫn, đánh vỡ trầm mặc, áp a áp ứng nói.

Lí Hà? Lão tử nhin không được sững sốt, nhưng lập tức hiểu được — là thiên sứ kia! Ân, từ ngày nàng chấn kinh đảo tảo như con thỏ, lão tử vẫn không chịu hết hy vọng, mấy ngày nay vẫn lên lút bám theo nàng. Khả năng mỗi lần nhìn đến lão tử đều là hét “Biến thái”, không còn cái câu làm cho người ta tâm tình lay động “Hồ ly tinh” T-T

Vì thế lão tử gật gật đầu. Kim lão đại lập tức lộ ra vẻ mặt ẩn nhẫn thống khổ — chẳng lẽ sự việc sắp xảy ra đây không phải là điên vì yêu si cuồng, mà là nổi điên vì ghen tị?

Bất quá không quan hệ, mặc kệ nguyên nhân gì, chỉ cần hần nhào qua đây, lão tử liền thắng lợi (!)?

Đến đây đi! Đến đây đi!! Đến đây đi!!! Đến đây đi!!!!

Đột nhiên, Kim lão đại mạnh đứng lên.

Sau đó, lão tử nhân thể ngã về phía sau.

Kết quả, Kim lão đại lại ngồi xuống.....

Sau đó, lão tử té xuống đất.....

“Tiểu Đường!” Kim lão đại vội vàng đứng dậy nâng lên lão tử đang về mặt hắc tuyến, “Người không cần như vậy khẩn trương..... Là ta không đúng..... Sau đêm hôm đó của chúng ta, ta vẫn quên không được người, là ta vọng tưởng người cùng ta là tâm tư giống nhau.....” Hần nhắm mắt lại, tái mở ra bên trong lại ẩn ẩn có lệ quang.

Không biết vì cái gì, nhìn đến hần như thế này, lão tử đột nhiên trong lòng có chút không được tự nhiên, vô đầu, nhưng cũng không biết nên nói cái gì.

Kim lão đại cầm lấy tay lão tử đột nhiên nắm thật chặt: “Tiểu Đường, ta đã quên, ngươi cũng là một nam tử bình thường.....”

“A?”

“Sẽ thích thượng một cô nương.....”

“Này..... Cái kia.....”

“Ngươi yên tâm, tâm ý của ngươi, ta sẽ nói với muội tử Lí Hà..... Còn có Nhâm Thương Long..... Ta cũng sẽ giúp ngươi xử lý.”

Kim lão đại nói xong, mang theo vẻ mặt trắng sỉ đoạn cổ tay, dứt khoát xoay người, biến mất trong bóng đêm.

Lão tử ngốc..... Lão tử lẳng..... Lão tử đang trong Tiểu Bạch trạng thái..... Lão tử phục hồi tinh thần lại.....

“Kim lão đại

~~ người trở về

ngươi đã quên tấn công a

555

~ sớm biết thế lão tử đã chủ động

~5555

”

Dưới ánh trăng tròn xinh đẹp, vang vọng ngân nga tiếng khóc thét của lão tử.

(Khuyến: Kim lão đại..... Sự thật chứng minh..... Ngươi không hiểu được lòng dạ người ta, không hiểu được lòng dạ người ta nha..... |||)

Ba vạn linh bảy mươi ba con cừ..... Ba vạn linh bảy mươi bốn con cừ..... Ba vạn linh bảy mươi lăm con cừ.....

Lão tử vẻ mặt tiêu tụy chán đến chết nằm dưới tàng cây tùng xinh đẹp, sổ cừ, cộng thêm ảo tưởng xuất hiện một mỹ nam đối lão tử nói vài câu “Tùng thụ như vậy xinh đẹp là bởi vì phía dưới chôn người chết” cùng với “Ta..... Ngươi.....” Và vân vân.

Hôm kia, thiên sứ đột nhiên vọt tới phòng ta, vừa khóc vừa nháo, mà nàng đối lão tử xưng hô cũng theo “Biến thái” tiến hóa lên đến “Sắc lang muốn ăn thịt thiên nga”, khoảng cách tới thân phận nhược thụ càng lúc càng xa xôi. Ta hảo tâm nhắc nhở nàng “Lão tử cho dù ăn thịt thiên nga cũng là thịt thiên nga con”, cô nương ngược lại khóc lợi hại hơn, hơn nữa bỏ thêm cho lão tử cái tội trạng “Lưu manh đùa giỡn thiếu nữ”.

Kết quả, vì thanh tịnh, lão tử đành phải ba ngày nay đều chạy vào trong rừng của Vũ Dương Sơn lánh nạn, không dám ra ngoài.

Ngay tại thời điểm lão tử buồn ngủ, đột nhiên bên tai truyền đến thanh âm lo lắng của Chung bảo bảo: “Đường công tử! Đường công tử!!”

Lão tử trợn mắt lên nhìn, chỉ thấy Chung bảo bảo đáng yêu hai mắt đều khóc đỏ: “Đường công tử, cuối cùng cũng tìm được ngươi, ngươi mau chạy đi, mau chạy đi!”

Lão tử gãi đầu: “Ngươi đang nói cái gì?”

“Ma Giáo..... Đánh tới.....” Chung bảo bảo nức nở, “Vốn, Kim đại ca thừa dịp sinh nhật lần này của sư phụ ta..... Quảng phát anh hùng thiệp, nghĩ muốn liên hợp bạch đạo các môn phái, cộng đồng thương nghị thảo phạt Ma Giáo; kết..... Kết quả không nghĩ tới Thúy Yên Môn thế nhưng âm thầm đầu phục Ma Giáo, hạ độc mọi người. Tối hôm trước, Ma Giáo thừa dịp mọi người độc phát, liên tấn công. Hiện tại hai bên đang giằng co, Nhâm ma đầu tuyên bố chỉ cần giao ra ngươi, bọn họ liền tạm thời đình chiến. Không ít môn phái chứng môn đều dao động, nếu không phải Kim đại ca cường chế..... Đường công tử, ngươi mau chạy đi!”

Lão tử nghe xong, trong lòng vô cùng khiếp sợ: Thương Thương bảo bối nhi cường thụ, không hảo hảo làm “kiêu giầu ở kim ốc” của tên có tiền đồ kia đi, như thế nào hiện tại còn đương Giáo chủ? (Nhâm Thương Long: cần rằng ~ ta trấn áp bọn phản loạn thôi, người nghĩ đi cái gì?) Xem ra hẳn thật sự bước vào con đường số mệnh bị kịch cường thụ, vì sự nghiệp hy sinh tình yêu!

Lão tử cẩn thận cân nhắc, đột nhiên hiểu được, lập tức thẳng hạ hai hàng thanh lệ.....

Chung bảo bảo một phen ôm ta: “Đường công tử, người đừng khổ sở..... Ta, ta chắc chắn bảo hộ người chu toàn.”

Lão tử ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn hẳn: “Tiểu Chung..... Ta đây là hỉ cực mà khóc..... Đây là người vợ nhiều năm trở thành bà lão.....”

“?”

“Nghĩ đến lúc lão tử tạ thế, cũng chỉ có thể xem kẻ nhược thụ khác làm mưa làm gió hại nước hại dân. Không nghĩ tới nha không nghĩ tới, lão tử rốt cực cũng có thể khơi mào giang hồ phân tranh, hồng nhan họa thủy một lần.....”

“??”

“Quả nhiên, lần trước đốt cho lão thiên gia 5 vạn lượng ngân phiếu, cùng với đưa cho đạo diễn hai cái bao đồ thẩm, không có lãng phí..... Còn có Tiểu Thương Thương, cũng thật là tri kỷ, tuy rằng cuộc sống tình cảm của mình không hạnh phúc, vẫn không quên thành toàn cho lão tử trên con đường tu hành nhược thụ..... 555

đường đường nhược thụ, nếu không hủ hóa mấy vị hoàng đế vài vị đại hiệp, hủy diệt mấy quốc gia vài toà thành và vân vân, đời này thật sự sống uống phí..... A, không đúng, giống lão tử như vậy, một mĩ thanh niên nhu nhược đến giết con kiến còn đau lòng, hẳn phải là: hôm nay sinh linh nhưng lại bởi vì lão tử mà đồ thán, lão tử hà đức hà năng..... Đều là vận mệnh trêu người, vận mệnh trêu người nha.....”

“Cái kia..... Đường công tử..... Người đang nói cái gì..... Người chạy đi đâu..... Đường xuống núi ở bên kia.....”

“Chính là vách núi bên cạnh, sự tình phát triển đến bước này, lão tử chỉ có thể lấy cái chết tạ thiên hạ, biến chiến tranh thành ngọc bạch, hướng tất cả họa thủy nhược thụ tiền bối học tập, khiêu nhai và vân vân. Ân, tiền bối đương nhiên cũng có nhục hình tra tấn, còn có nuốt độc được từ từ, nhưng này tỉ lệ tử vong đường như rất cao, cũng dễ dàng có di chứng..... Uy, Chung bảo bảo, mặt của người sao trắng bệch vậy..... Bảo bảo người cũng đừng cố chấp, lão tử nếu quyết tâm khiêu nhai, người khẳng định ngăn không được..... Cái gì, người đi gọi người. Kia thật tốt quá, vốn lão tử còn muốn gọi Kim lão đại cùng Tiểu Thương Thương tới..... Không quan hệ, người không cần chạy, chậm rãi trở về đi thông tri bọn họ cũng được. Làm sao có tiểu thụ không ở trước mặt tiểu công nhảy xuống vực mà ngược lại chính mình vụng trộm nhảy đầu, tiểu công nếu không đến ta nhảy còn có ý nghĩa gì nha..... Ai ~ người không cần phải gấp gáp, cẩn thận kéo ngã, ở đây rễ cây trời lên nhiều lắm.....”

Cái gọi là khiêu nhai..... Hẳn là phương pháp vận động khỏe mạnh phổ biến của nhược thụ.

Theo thống kê chưa xong, vận động này thập phần an toàn, diễn viên tỉ lệ tử vong cùng thương tật vĩnh cửu đều duy trì ở một phần vạn tả hữu.

Cho nên, nếu người thân mình nhu nhược vô lực phản kháng vận mệnh, nếu người lâm vào cảm tình mê cực thống khổ không chịu nổi, nếu “người kia” của người thay lòng đổi dạ phản bội cả Trần Thế Mĩ đương thời, nếu người muốn khai sáng nhân sinh tân thiên địa, bằng hữu, hiện tại người còn do dự cái gì, mau tới khiêu nhai đi.

Dưới nhai đều có tiểu tùng thụ, dưới nhai đều có hồ nước, dưới nhai đều có cỏ linh chi, dưới nhai đều có tuyệt đại cao nhân truyền cho người tuyệt thế võ công. Chẳng sợ người vận khí đặc biệt kém, cũng sẽ có một tiểu công đặc biệt ôn nhu đặc biệt thiện lương đem người chăm sóc như bảo bối. Nếu không, còn có vạn năng xuyên qua thời không ở phía trước.

Cho nên dù lão tử nhìn thấy dưới nhai kia cuộn cuộn mây mù trắng xóa, tâm tình vẫn là bình tĩnh chờ đợi.

Tiểu tùng thụ của lão tử, hồ nước của lão tử, cỏ linh chi của lão tử, tuyết đại cao thủ của lão tử, xuyên qua thời không của lão tử..... Đều ở phía trước chờ nga!!

Nhìn lại, Kim lão đại cùng Tiểu Thương Thương cùng một đồng người đi theo phía sau phần phật chạy tới. Một người hô: “Đường Lãng, ngươi lại phát điên cái gì!”, một người hô “Tiểu Đường, ngươi không cần xúc động!”

Lão tử thật sâu hít vào một hơi, nhìn mọi người chạy tới, lộ ra đại ma nữ..... Không đúng..... đại công phi an ny la khiết thức ôn nhu (?) tươi cười: “Kim lão đại, ngươi cùng với Tiểu Thương Thương làm hảo bằng hữu ác. Chung bảo bảo, ngươi cùng với Tiểu Thương Thương làm hảo bằng hữu ác. Tiểu Thương Thương, ngươi cùng với Chung bảo bảo làm hảo bằng hữu ác. Kim lão đại, ngươi cùng với Chung bảo bảo làm hảo bằng hữu ác. Chung bảo bảo, ngươi cùng với Kim lão đại làm hảo bằng hữu ác. Tiểu Thương Thương, ngươi cùng với Kim lão đại làm tốt bằng hữu ác.....”

Khó khăn nói xong, lợi cũng đã bủn rủn, lão tử nhin không được trong lòng tán thưởng: mẹ nó, ba người sắp xếp tổ hợp thật lôi thôi. Thật không biết các họa thủy tiên bối làm say đắm một đồng tướng quân quốc chủ, là như thế nào dạn dò di ngôn. Lão tử tu hành quả nhiên chưa đủ nha.

Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy vừa rồi hai phái còn vẽ mặt khẩn trương cộng thêm xem đối phương không vừa mắt, giờ phút này nhưng lại đều quên thù hận, sắc mặt đen thui nhìn lão tử.

Gió núi thổi mang theo từng trận tiếng thông reo; một bầy quạ đen bay qua, thanh thanh kêu “Sủa quạ” (ồ ngu).

Lão tử ta buồn bã (?) cười, đang định lộn mào 360 độ, quay người 180 độ trong không trung, độ khó 3.3, động tác hoàn mỹ nhảy xuống.

Nói thì chậm hành động thì nhanh, ngay tại lão tử chuẩn bị khiêu, đột nhiên xôn xao trong đám người nhảy ra một con Hắc Khuyển, đối lão tử chửi ầm lên: “Tử Đường Lãng, tử Đường Lãng ngươi cái đồ mù đường, chúng ta tạo ngươi ra làm cái gì thật là lãng phí nhân công. Theo như ngươi nói, chỗ vách đá nhô ra có tiểu tùng thụ, dưới nhai có hồ nước là ở vách núi số 2, ngươi gọi một đồng người tới vách núi số 1 trụi lủi này làm cái gì!!”

Cái gì!!!

Lão tử sững sốt.....

Dưới chân trơn trượt.....

Hoa lệ, lấy tư thế cầu gặm xương, té xuống.....

9. Chương 9: Tiểu Vũ Trụ Chính Nghĩa Của Đường Lãng, Thiêu Đốt Đi!

—— “Khuyển Khuyển, lão tử thống kê một chút, phát hiện gần đây lão tử bình quân mỗi tập đều phải “hai hàng thanh lệ một phen”, lão tử kích động nắm tay của Khuyển Khuyển đạo diễn, “Đây là không phải chứng minh lão tử trên bước đường trở thành Lâm Đại Ngọc nhược thụ đã tiến được một bước lớn..... Thật đáng mừng! Thật đáng mừng!”

(Khuyển:..... Cái kia..... Tiểu Đường..... Ngươi này cái thanh lệ thật sự là..... Hãn.....)

“Thiếu gia or thái tử or công tử..... Ngươi rốt cục tỉnh.....” Một tiểu tỷ nữ xinh đẹp đáng yêu đứng ở bên giường, một bên chùi nước mắt một bên cười nói.

Lão tử hi vọng mở to mắt nhìn đến chính là cảnh tượng này..... Như vậy tỷ nữ, như vậy lời thoại, như vậy cảnh tượng, đều có thể chứng minh lão tử đã quang minh chính đại bước lên con đường Tá Thi Hoàn Hồn tràn ngập ánh sáng.

Nhưng mà, sự thật thì băng lãnh.....

Trong quá trình lão tử rơi tự do, vốn nghĩ đến ông trời đổ kị phận hồng nhan, chỉ sợ lão tử sẽ hương tiêu tại nhai này. Đột nhiên trước mắt nhấp nháy một đạo bạch quang, một lão nhân râu bạc xuất hiện, hơn nữa một bên theo lão tử rơi tự do một bên tươi cười khả súc đối lão tử nói: “Chúc mừng ngài, ngài sắp trở thành người thứ hai vạn bốn ngàn năm trăm sáu mươi ba xuyên qua thời không. Thỉnh ngài kí tên vào văn kiện này, đồng thời ta sẽ giảng giải cho ngài một chút chi tiết về xuyên qua.”

Lão tử vừa nghe, mừng rỡ, vội đối lão nhân mỉm cười.

“Ngài sẽ tới vương triều XX, Tá Thi Hoàn Hồn vào vị nam phi thứ 72 bị thất sủng của Hoàng Đế.”

Lão tử cười tươi, bắt đầu kí tên.

“Ngài sẽ rớt xuống một nơi mà vô cùng lạc hậu so với quốc gia hiện tại của ngài. Tại thế giới cái gì cũng không có này, trí tuệ của ngài làm cho mọi người sợ hãi than, đặt cho danh hiệu “đứa con XXX ” hoặc là “nam thần OOO”, đồng thời khiến cho vô số người có dã tâm..... Đương nhiên đều là dễ nhìn..... chú ý.”

Lão tử khước miệng cười đến co rút, tiếp tục kí tên.

“Ngài cùng từ quan to hiển quý hoàng tộc cho tới giang hồ kỳ hiệp kiêu hùng sinh ra đủ loại ái dục gút mắt, thậm chí quốc nhân địch quốc cũng khó trốn khỏi sức quyến rũ của ngài. Ngài trở thành một người nổi tiếng sức quyến rũ khôn cùng.....”

Lão tử cười ha ha, kí tên hoàn thành.

“Tiểu công.”

Cái gì?

Cái!!!!!!!!!!!! Sao!!!!!!!!!!!!

“Có phải hay không lắm!! Vì cái gì người khác xuyên qua thời không đều là tiểu thụ, vì cái gì ta chính là tiểu công, lão tử làm sao giống tiểu công, lão tử là nhược thụ nhược thụ nhược thụ!!!” Lão tử nắm lấy lão nhân râu bạc liều mạng lắc liều mạng lắc.

“Ngài bình tĩnh ngài bình tĩnh.....” Lão nhân râu bạc vừa lau mồ hôi vừa nói, “Chủ yếu là mấy năm nay người xuyên qua thời không nhiều lắm, hơn nữa mặc kệ lúc trước là tính hướng gì, xuyên qua lúc sau liền đều biến thành tiểu thụ —— hơn nữa đều là ít nhất mê hoặc 3 tiểu công, làm tiểu công trong vũ trụ thiếu nghiêm trọng, một tiểu công giá tăng so với dầu mỡ còn nhanh hơn. Thông qua hội nghị PEC của tổ chức xuất khẩu tiểu công đa quốc gia, quyết định khai triển công trình “Nam Công Bắc Điều”..... Cho nên..... Cho nên.....”

“Lão tử có thể hay không mặc kệ.....” Ta cười tủm tỉm hỏi, một bàn tay kẹp cổ lão nhân, một bàn tay vò nát văn kiện.

“Đương nhiên..... Đương nhiên có thể..... Thỉnh ngài buông tay..... Đúng rồi..... Vì để xin lỗi việc ngài sảy chân rớt xuống nhai, đặc biệt đưa tặng ngài “chuyển hoá địa điểm rơi xuống” một lần, giải quyết nguy cơ trước mắt.” Lão tử buông lỏng tay, lão nhân thở hổn hển hộp lấy không khí, tựa hồ lại nói thêm một câu “Quả nhiên thầy nào trò đó”, sau đó, đột nhiên, không thấy.

Lão tử trước mắt cũng, đột nhiên, đen.

Tái thanh tỉnh, lão tử trước mắt xuất hiện thế nhưng không phải cây tùng dưới chân Vũ Dương Sơn, mà là nóc nhà..... Nóc nhà?

Nóc nhà càng lúc càng phóng to..... Phóng to..... Phóng to..... A..... Rầm..... A!!!!

Tiếp theo là một mảnh gà bay chó sủa hỗn loạn.....

Chờ lão tử rốt cục giãy dụa đứng thẳng lên, phát hiện chính mình đang đứng trong một dục dưng thật lớn. Dương quang mình mị theo trần nhà lọt qua khe, ấm áp chiếu vào lão tử. Trước mặt hé ra một cái giường lớn xa hoa, một vị thân sĩ cùng một vị nữ sĩ vẫn đang trong tư thế vận động kéo dài huyết mạch nhân loại vĩ đại, lẳng lẳng nhìn lão tử.

Gió lạnh thổi qua..... Sáu mắt đối diện..... Hắc tuyến rơi rơi.....

Lão tử gãi gãi đầu, phát tay, lễ phép mỉm cười: “Cái kia..... Ha ha..... Các ngài tiếp tục, tiếp tục.”

Gió lạnh tiếp tục thổi tới..... Sáu mắt tiếp tục đối diện..... Hắc tuyến tiếp tục rơi rơi.....

Vì thế, lão tử vừa đến kinh thành, liền thiếu nợ thanh lâu lớn nhất kinh thành Dẫn Phương Quán phí tu sửa nóc nhà, phí phạt vì quấy rầy đêm đầu tiên của Tử Hà cô nương, phí tổn thất tinh thần vân vân tổng cộng 1367. 121 lượng bạc trắng, bắt đầu cuộc sống tươi sáng quét nhà rửa chén không công ở thanh lâu để trả nợ.

Cái gì, người nói lão tử như vậy tới kinh thành thật sự rất ly kỳ?

Ai, huynh đệ, ta như vậy mà gọi là ly kỳ, kiến thức của người quả rất hẹp. Không tin người đi hỏi Tiểu Thiết ở Lục Phiến Môn đi. Tiểu Thiết là ai? Chính là A Thủ oa.

Trong “Nghịch Thủy Hàn” tập hắc truy kích Tiểu Cổ ca, bị sét đánh còn bị chôn dưới đồng gạch ngói vụn, Tiểu Cổ ca đã thấy tận mắt, thậm chí còn lập mộ bia cho hắc, tất cả mọi người đều nói hắc đã chết, tập tiếp theo hắc lại sống lại như một kỳ tích khó giải thích, hơn nữa những người biết hắc đã chết nhìn thấy hắc một chút cũng không kinh sợ, mắt một chút cũng không nháy.

Cho nên, so với “thần tích” Tiểu Thiết, chuyện của lão tử một chút cũng không có ly kỳ.

Khụ, trở lại chuyện chính.

Sau một đoạn thời gian quan sát, lão tử xác định, vì bảo mệnh, tuyệt đối không thể giống như trước thiếu tiền liền trốn trốn..... Bởi vì nơi này là thanh lâu nha, thanh lâu!! Địa phương thượng tới ngọa hổ tàng long của thế giới này, viện tụ tập tiểu thụ thần bí nhất, còn có thể là tổ chức sát thủ tình báo hoặc móc nối với buôn lậu.

Đắc tội với ai..... Cũng đừng đắc tội thanh lâu.....

Tỷ như đương gia hoa khôi Lưu Phong tỷ tỷ, thập phần hương diễm quyến rũ mị thái —— căn cứ định luật BL, một nữ nhi như thế nào có thể quyến rũ như vậy đâu. Cho nên, hắc nhất định là nam phần nữ trang, nhất định có quá khứ u ám thân thủ bất phạm, do một tổ chức cơ mật nào đó cài vào đây làm mật thám hoặc sát thủ —— cường thụ nha. Đắc tội hắc, nhất định sẽ bị tổ chức XX kia đàng sau hắc thủ tiêu.

Lại tỷ như thanh quan Anh Hoa muội muội, đáng yêu thuần khiết xinh đẹp động lòng người —— căn cứ định luật BL, một nữ nhi như thế nào có thể thuần khiết như vậy đâu. Cho nên, hắc nhất định là nam phần nữ trang, nhất định từng là tên sai vặt ở thế gia vọng tộc nào đó, sau lại bị thiếu gia đùa bỡn, lại đến khi thiếu gia lập gia đình thì bị vứt bỏ đến thanh lâu, vẫn giống như hoa cúc nhu nhược cùng đợi người hữu tâm đến hái —— nhược thụ tiểu điều nha. Đắc tội hắc, nhất định sẽ bị người sắp sửa đoạt lấy hắc âm thầm hãm hại.

Còn tỷ như cầm sư Tần Kính tỷ tỷ, lãnh diễm thanh cao cầm kỳ thi họa dạng dạng toàn —— căn cứ định luật BL, một nữ nhi như thế nào có thể thanh cao như vậy đâu. Cho nên, hắc nhất định là nam phần nữ trang, nhất định xuất thân thư hương dòng dõi, sau lại gia tộc bị hãm hại, cha mẹ huynh đệ đều bị lưu đày, hắc cuối cùng lưu lạc thanh lâu, còn mỗ mỗ tướng quân yêu thương hắc, là kẻ đầu sỏ hãm hại nhà bọn hắc, nhất định thương thân thương tâm —— nhược thụ long đong nha. Đắc tội hắc, nhất định sẽ bị mỗ mỗ tướng quân khăng khăng “Ta ngược được, kẻ khác ngược không được” chém chết.

Có một lần lão tử đem kết quả quan sát được này nói cho Tiểu Lí rửa chén cùng lão tử, kết quả hắc cư nhiên hoài nghi nhìn lão tử nửa ngày, một con mắt biến thành chữ B, một con mắt biến thành chữ S..... Bất quá hắc hai ngày trước bị một đám thành viên Ngạo Long Hội đột nhiên vọt vào gọi “Đại tẩu” bắt đi, có thể thấy được bối cảnh cũng không trong sạch.

Bởi vậy, thanh lâu..... Ngọa hổ tàng long nha.....

Đắc tội với ai..... Cũng đừng đắc tội thanh lâu.....

Lão tử một bên rửa chén, một bên cảm khái chính mình sinh thời lại có vinh hạnh tiến nhập công tác ở tổ chức thần bí nhất trên giang hồ này —— tuy rằng chỉ là công tác rửa chén đơn giản, một bên lo lắng

viết cho Thương Thương, Kim lão đại bọn họ cái thư báo bình an. Lúc lão tử trượt chân rớt xuống nhai, liếc thấy biểu tình Thương Thương..... Đường như..... Bộ dáng thực bi thương. Không biết vì cái gì, tưởng tượng đến mặt hân lúc đó, lòng lão tử liền rầu rĩ.

Hơn nữa hai ngày trước nghe Tiểu Hổ tiếp nhận vị trí của Tiểu Lí nói, hiện tại trên giang hồ đang rất bất an, ồn ào huyên náo, chính là Kim lão đại cùng Thương Thương bảo bối nhi vì một mỹ nhân, xém chút nữa ở Vũ Đường Sơn bùng nổ giang hồ đại chiến lần thứ ba, sau mỹ nhân vì thôi chiến sự, khiêu nhai tự sát, ngay cả thi cốt cũng chưa tìm được. Chung bảo bối khóc ngất đi thôi, Thương Thương cùng Kim lão đại bây giờ còn ở nhai hoảng loạn, không tin mỹ nhân đã chết..... Còn nghe nói mỹ nhân kia tuy rằng là nam tử, cũng là một nam tử có tri thức, hiểu lễ nghĩa, văn võ song toàn, mạo như thiên tiên.

Ai..... Không nghĩ tới lão tử khiêu nhai không bao lâu, lại có một tiểu thụ đáng yêu như vậy đi theo khiêu, chẳng lẽ thật là lần trước khởi xướng “Kêu gọi khiêu nhai – vận động khỏe mạnh” đã có tác dụng? Tiểu Thương Thương cùng Kim lão đại nhìn qua thực yếu ớt, hiện tại nhất định thực chịu đả kích, càng đừng nói Chung bảo bối. Lão tử thiện lương như vậy, hẳn là nên nhanh trở về an ủi bọn họ, nói cho bọn họ đạo lý “Thiên nhai hà xử vô phương thảo” mới được.....

(Khuyến: hai đoạn trên đây, nói cho mọi người một cái đạo lý —— lời đồn truyền ngàn dặm, tam sao thất bản, heo mẹ cũng có thể thành Điều Thuyền, Đường Lang cũng có thể biến thực nam. Còn có, Đường Lang, nếu người phải thực vì việc này chạy về đi an ủi ba thằng kia cái gì “Phương thảo lý luận”, người nói bọn họ là trước ôm người hay là trước đánh người -_-|||||||||)

Ngay khi lão tử cảm hoài thế sự vô thường là lúc, đột nhiên nghe được bên ngoài phòng bếp một trận ồn ào. Vội đi ra liền thấy Anh Hoa muội muội kích động chạy tới, ôm cổ lão tử, tránh sau lưng lão tử —— ai, là một tiểu thụ thanh tú, muội muội ngực người rất béo (Anh Hoa: thì đó là ngực!! Như ngực bao nữ hài tử khác!!!)

Lão tử vừa nhắc đầu, chỉ thấy tú bà mang theo mấy thanh lâu hộ viện, hung thần nộ sát hướng lại đây, phía sau còn đi theo một tuần tú nam tử mặc một thân gấm vóc hoa y khoe miệng cười lạnh.

Bọn họ tới gần lão tử, dừng lại cước bộ. Tú bà hướng về phía lão tử cười lạnh vài tiếng: “Đường Lãng, nơi này không có chuyện của ngươi, đi về rửa chén đi.” Lại hướng về muội muội phía sau lão tử chửi ầm lên: “Tử tiện nhân, không hảo hảo hầu hạ vị đại gia này, xem đợi lát nữa ta như thế nào phạt ngươi.” Tiếp theo xoay người đối hoa y nam kia nịnh nọt cười: “Gia, ngài thuận thuận khí. Ta lập tức làm cho Anh Hoa tùy ngài vào phòng.”

Đang lúc lão tử còn kinh ngạc với năng lực biến hóa biểu cảm trên mặt siêu cấp của tú bà, lại cảm khái thanh lâu tụ tập cường đạo, phía sau Anh Hoa ô ô khóc: “Mu muội, ta bán nghệ không bán thân..... Mu muội..... Ngài tha ta đi..... Đường Lãng đại ca, người cứu cứu ta.....”

Này cục diện làm cho lão tử không khỏi cũng ngây người. Cứu, vạn nhất hoa y nam kia là Mr. Right của muội muội thì sao; không cứu, vạn nhất hẳn là một trong phần đông Mr. Wrong thì sao? Ngay tại thời điểm lão tử do dự, một người trong đám đã lôi Anh Hoa muội muội từ phía sau lão tử ra.

Sau đó, hoa y nam kia, thế nhưng, kích động đánh muội muội một cái tát, mắng: “Tử tiện nhân, dám cản bốn vương!”

Tái sau đó, nhìn đến muội muội mặt mày sưng phù, đổ máu, hân, thế nhưng, còn cười.....

Lão tử im lặng..... Lão tử giận. Lão tử thiêu đốt! Lão tử tiểu vũ trụ, bùng nổ!!!!

Tốt tiểu công ngược thụ đồng thời nhất định là tự ngược, người này ngược thụ thế nhưng ngược đến như vậy cao hứng!!!!

Này • gia • hỏa • tuyệt • đối • là • cái • quý • súc • công!!!

Nhớ rõ “Quy tắc nhược thụ” trang một hay dùng màu đỏ chữ to viết “Toàn bộ giai cấp vô sản nhược thụ thể giới đoàn kết đứng lên, bắt chắp lửa đạn quý súc công đi tới, đi tới, đi tới, tiến!”

Quý súc công là thiên địch của nhược thụ chúng ta, có bao nhiêu nhược thụ huynh đệ ngã vào dưới làn roi của quý súc công!

Nhất thời, hừng hực dục hỏa của lão tử ở Vũ Dương Sơn bị kiềm chế, đều biến thành hừng hực lửa giận, nhìn thấy bóng dáng hoa y nam, nhiệt huyết sôi trào gầm lên một tiếng: “Vì tình yêu và hòa bình, hoa y nam, lão tử phải thay mặt ánh trăng trừng phạt ngươi!”

Tiếp theo phi thân tiến lên, một cái “tảo ất nữ lưu hùng miêu ủng bão” (chắc là thế võ của em nó), đem hoa y nam áp đảo trên mặt đất, sau đó liên tiếp mấy quyền mạnh mẽ chính xác đến trên mặt hân.

“Mau..... Mau dừng tay. Đây là Lục Vương gia, là ngự đệ của Hoàng Đế!” Tú bà tựa hồ lúc này mới hoàn quá thần lai (tỉnh lại), “Người tới đem Đường Lăng kéo ra!!”

“Vương gia?” Lão tử sửng sốt một chút.

Chỉ thấy người dưới thân kia đã muốn ly tuần mỹ cách xa vạn dặm, mặt sưng lên giống như bánh bao gian nan cười lạnh: “Cật sáo ngẫu tự hoàng gia hoài phác túc sư” (Khuyển: phiên dịch: biết ta là Vương gia còn không ngừng tay..... Đáng thương đứa nhỏ, Đường Lang ra tay quá nặng.....)

Lúc này đã có mấy người lại đây bắt được cánh tay lão tử, lão tử cúi đầu nghĩ nghĩ, hắc hắc cười cười, nhảy lên đem mấy tên phiên toái kia trước ném tới trên tường, sau đó nhào tới, đem Lục Vương Gia vừa mới đứng lên lại đánh gục.

“Sư phụ lão tử nói”, lão tử hoạt động một chút ngón tay, “Đánh, là một động từ; đánh, là một loại trạng thái; cho dù hiện tại dừng tay, cũng thay đổi không được ta đã đánh ngươi. Nói như vậy, còn không bằng một lần đánh cho đủ! Ha ha ha ha, ngươi cho dù kêu nát giọng cũng không có người đến cứu ngươi!!” (Khuyển: Đường Lang..... Đó là lời kịch ma vương..... Lệ ~~ như thế nào ngươi lại giống nhân vật phản diện.....)

(Quản chế điều lí xét chế phẩm ghi âm và ghi hình, nhận thấy quá trình Đường Lang hành hung quá mức đẫm máu, xử lý làm mờ)

..... Ta là phân cách tuyến biểu thị chấm dứt thẩm kịch.....

Sự thật, cuối cùng quả thật không có người nào tên là “nát giọng” đến cứu Vương gia.

Nhưng là Anh Hoa muội muội ngăn cản lão tử —— ân, nhược thụ muội muội nói nên lão tử nghe. (Anh Hoa: ta là con gái! Không phải nhược thụ!!)

Kết quả, tú bà bọn họ xem lão tử giống như quái thú..... Lệ..... Lão tử rõ ràng là mỹ thanh niên nhu nhược thụ.....

Tái kết quả, thời điểm Vương gia bị nâng đi, còn trừng mắt lão tử nói cái gì “Lí đông sách lí đông sách”. (phiên dịch: ngươi chờ |||)

Tái tái kết quả, đón tà dương đỏ choét, lão tử đột nhiên nghi hoặc: uy, Khuyển Khuyển, thanh lâu hộ viện cùng tiểu Vương gia, cái này sao nghe quen quen a..... Kịch bản có phải hay không viết xuyên.....

Tái tái tái kết quả, lão tử quay đầu lại, phát hiện Khuyển Khuyển đạo diễn đối diện một pho tượng hoa cúc quỳ bái.....

Lần thứ hai trong chương này, hắc tuyến rơi rơi.....

10. Chương 10: Đường Lang Bị Mê Gian?

“Khuyển Khuyển, kịch bản của ngươi có vấn đề! Ngẫm lại xem các tiểu thụ khác, tự nguyện cũng thể không tự nguyện cũng thể, đều có thể cam đoan ít nhất một ngày một lần phúc lợi trên giường nha.” Lão tử nguy hiểm nheo lại mắt, “Vì cái gì phúc lợi này của lão tử vẫn thực bản cùng tưng quẫn..... Nên không phải, ngươi tên sắc nữ này đem phúc lợi của ta đều biến thành tiền boa cho chính mình đi!” (Khuyển: oan uổng ~~ oan uổng nha ~~ ta là một thiếu nữ CJ, chiếm lấy phúc lợi trên giường của ngươi làm cái gì..... 5555.....)

(Lời thuyết minh: cự li một chương, đã qua năm ngày. Trong không khí tràn ngập hương vị âm mưu)

Một chén chúc trứng muối thịt nạc.

Một chén chúc trứng muối thịt nạc nóng hổi.

Một chén chúc trứng muối thịt nạc nóng hổi Anh hoa muối muối bưng tới, đồng chí tú bà ở một bên giám sát.

Đôi mắt lão tử, ở giữa hơi nóng bốc lên từ chén chúc, đã ướt ươn ướt.....

Nguyên vật liệu dồi dào nha, hương vị này, màu sắc này, nhuyễn cân phần ước chừng cũng phải hai gói lớn, còn có hóa công tán, âm dương hợp hoan tán, cầu ái hoàn, mê hồn tán, tiêu hồn đan, cực lạc đan cùng với ‘ai dùng người đó biết’ nghĩ lực thần —— lấy thìa khuấy khuấy, không thấy hạt gạo, tất cả đều là thuốc bột.

Quả thật là cơ sở vật chất quyết định kiến trúc thượng tầng, kinh thành quyền quý phú hào đặc biệt nhiều, quả nhiên người chân thực hiền hậu cũng đặc biệt nhiều —— lão tử cảm kích nhìn tú bà mù mù ở một bên lau mồ hôi, người xem, ngay cả hạ xuân được cũng hiền hậu như vậy.

Lão tử biết, một nhược thụ khi còn sống, nhất định là muốn uống xuân được vài lần. Huống chi, xuân được có thể xúc tiến sự trao đổi chất (biểu hiện: cả người phình hồng), bài độc đường nhan (biểu hiện: cả người xuất mồ hôi), giảm béo bớt mỡ (làm vận động XX thực thiêu đốt ca-lo-ri), hiệu quả trị liệu rõ rệt hữu ích, thể xác và tinh thần khỏe mạnh.

Cái gì, người nói này có thể là bắt rập?

Ai, huynh đệ, người xem qua người nào có phong phạm đại quốc nhược thụ đối mặt xuân được —— cho dù là bắt rập xuân được, vỗ cái bàn hô to “Tiểu nhị, người lại đây nhìn một cái, này trong chúc có xuân được, mau đổi bát mới”? Hơn nữa “Quy tắc nhược thụ” điều năm thanh thanh sở sở viết: “Tiểu thụ cự tuyệt người khác hạ xuân được, một ngày nào đó sẽ vì xuân được mà khóc; cho dù không có điều kiện ăn xuân được, cũng hãy tạo ra điều kiện ăn đi.”

Cho nên, thân là một đường đường Trung Hoa đủ tư cách nhược thụ, lão tử nên tự mình uống xuân được, để cho người khác hăm hại đi thôi!

Bất quá cũng lo lắng vì thời nay hàng giả mạo kém chất lượng đầy rẫy —— nhất là nghe nói có một huynh đệ dùng giả xuân được cho chuột nhà hần ăn, lập tức chuột nhà hần đều cấm dục hạn chế sinh đẻ, không tới nửa tháng, kết cấu xã hội chuột thể nhưng lão hóa nghiêm trọng —— lão tử ta vì bảo hiểm để..., hưởng đồng chí tú bà lộ ra tối hòa ái tươi cười: “Lão nương nhân, được trong chúc của người.....”

Mặt của nàng đột nhiên trở nên trắng bệch, lôi kéo Anh Hoa muối muối bùm một cái liền quỵ gối trên mặt đất: “Đường gia, đều là Lục Vương gia chỉ thị, chúng ta bố y dân chúng, thật sự là, thật sự là.....”

“Ai hỏi người cái này? Lão tử muốn hỏi, được của người xác định là của đại được điểm chuyên doanh của quốc hữu sản xuất và đóng gói, trên có nhãn đề ngày sản xuất và hạn sử dụng không có xóa hay sửa chữa, chưa từng có bị phạt vì làm ăn tắc trách, được tổng cục được phẩm quốc gia cấp giấy chứng nhận đủ tư cách, ghi chú rõ là người tiêu thụ tin dùng được sản phẩm sao không?”

“A? Đường gia..... Ta..... Ta.....” Tú bà tựa hồ thạch hóa.

“Rốt cuộc có phải hay không?” Lão tử chọn mi.

“Đương nhiên, đương nhiên. Chúng ta tốt xấu gì cũng là quốc doanh thanh lâu, tất cả chi phí đều do công quỹ của quốc gia chi trả. Không giống như tư doanh thanh lâu, vì tiết kiệm phí tổn, đều là hàng nhái hàng kém chất lượng. Tỷ như thanh lâu đối diện kia, giá cả tiện nghi, quảng cáo viết: dịu ngoan, nghe lời, thích tư thế gì có tư thế đó. Kỳ thật tiếp khách tất cả đều giống như búp bê..... Đường gia, chúng ta luôn luôn là hợp pháp nộp thuế, thành tín kinh doanh. Đương nhiên, chúng ta cũng không phải làm cho Đường gia ăn.....” Tú bà thạch hóa trạng thái giải trừ.

Được câu trả lời vừa lòng, lão tử lười nghe nàng tiếp tục chít chít chát chát cái gì đó, lập tức xoay cái thìa, xử lý xuân được hòa cùng chúc trứng muối thịt nạc trước mắt, sau đó lau miệng, mỉm cười về phía tú bà lại

thạch hóa —— người xem, bỏ nhiều thứ quá cũng không hảo —— tú bà gật gật đầu: “Lần sau nhớ rõ bỏ thêm chút mê hồn tán nữa, hương vị hội rất tốt.”

Ân, hảo ăn no, ý thức càng ngày càng mong lung, trong mơ hồ tựa hồ nghe tú bà thì thào nói: “Còn..... Còn muốn thêm..... Đã muốn..... Đã muốn là lượng tối đa rồi.....”

Cảm động nha

~ nguyên lai, chiêu đãi một tiểu nhược thụ như lão tử ăn, dĩ nhiên là lượng được tối đa.

Người kinh thành thật sự chân thực hiền hậu.....

Vận mệnh nhược thụ, quả nhiên là không thể thay đổi.

Tỷ như nói, đương lão tử tỉnh lại, quả • nhiên • phát hiện chính mình trần trụi nằm trên giường lớn KING-SIZE siêu xa hoa trải sa tanh trắng tinh tú, quả • nhiên • tứ chi bị thiết liên trói chặt cố định ở trên tường. Và quả • nhiên • bên cạnh có một tuần nam vẻ mặt tà cười đối lão tử nói: “Người tỉnh, ha ha, bất tỉnh sẽ không hảo chơi.”

Khụ, lão tử là rất muốn y theo vận mệnh an bài, đối hần nói: “Nguyên lai, nguyên lai là người! Người..... Người muốn làm gì?”

Chính là..... Lão tử nhìn hần..... Lão tử nhìn chòng chọc hần..... Lão tử nhìn hần một cách gian tà..... Lão tử dùng ánh mắt lửa nóng truy đuổi hần.....

Kết quả.....

“Cái kia..... Người là ai..... -___-|||||”

Tuần nam trên huyết thái dương gân xanh hình chữ “thập” lập tức nổi lên, nắm tóc lão tử: “Đường Lăng, người ngày đó như thế nào đối đãi bốn Vương, người dám đã quên.”

“Người là..... Cái kia kiệt xuất may mắn gì đó Vương gia?”

“Hừ,” hần cười lạnh vài tiếng, “Hiện tại biết sợ rồi sao!”

“Ai.....” Lão tử hiểu rõ thở dài, “Ta hiểu được ta hiểu được, hiện tại mạo danh lừa đảo. Nhưng lão huynh người rõ ràng đáng về đường đường, giả mạo người khác không tốt hơn sao, lại giả mạo cái kia gì đó Vương gia. Lão tử cũng không phải chưa thấy qua hần, hần rõ ràng mặt so với người sưng, đôi mắt so với người xanh, cằm so với người vẹo, cái mũi so với người lệch, trên người tụ huyết so với người nhiều. Thân là một thanh niên tân thời đại hữu chí, lấy tướng mạo lão huynh người, ít nhất cũng có thể giả mạo Tiểu Thương Thương nha, mới không uổng công tổ quốc đào tạo cha mẹ dưỡng dục có phải hay không?”

“Người..... Người..... Người.....”

“Ân..... Nguyên lai người nói lấp..... Tiểu Thương Thương không nói lấp..... Khó trách người không giả mạo hần.....” Lão tử không khỏi đối hần sinh ra đồng tình —— đáng thương đứa nhỏ, nhất định là bởi vì từ nhỏ nói lấp bị người cười nhạo, tạo thành tâm lý bóng ma, mới làm cho hần đi theo con đường mạo danh lừa đảo. Bởi vậy có thể thấy được, “Người xấu nhất định có quá khứ bi thảm” quả nhiên là quy luật vương đạo nha!

Tuần nam nói lấp khoe miệng run run, trên mặt đỏ cam lục lam chàm tím lần lượt biến hóa, sau đó giống như người chết, chuyển hoá thành trắng bệch, cuối cùng rốt cục dừng tại hình ảnh mỉm cười quỷ dị: “Hừ hừ, ta xem người còn có thể mạnh miệng tới khi nào, cũng không tin thu thập không được người..... Hắc hắc, người hiện tại nhất định cảm thấy được thực nhiệt đi? “

“Đương nhiên.” Lão tử gật gật đầu —— đã sắp mùa hè, hơn nữa số lượng xe ngựa tăng nhanh đến chóng mặt, ngựa phóng khí thải quá mức gây ra hiệu ứng nhà kính, kinh thành nóng đến kinh khủng..... Vấn đề môi trường quả thật nên chú trọng.....

“Người muốn đi.” Tuần nam lừa đảo nói lấp tươi cười lập tức trở nên tối quỷ dị.

“Đương nhiên.” Lão tử tiếp tục gật đầu —— từ ở Vũ Dương Sơn đến bây giờ, 5555

quả thực là cực độ vô nhân đạo, trời biết gần đây mỗi tối lão tử đều dựa vào ăn đậu hủ sống qua ngày
5555

Khuyển Khuyển là mẹ kế, là mẹ kế! Lão tử tương lai nhất định phải viết bộ tự truyện tố giác nàng, tựa là
“Ta cùng Khuyển Khuyển không thể không nói chuyện”.

Tuấn nam lừa đảo nói lấp tươi cười tiếp tục dị biến, chứng minh “không có tối quỷ dị, chỉ có càng quỷ dị”.
Sau đó, hắn nói: “Hừ, muốn, người liền cầu ta nha.”

Ai?

Hắn nói cái gì?

Dĩ nhiên là —— dĩ nhiên là —— nghĩ muốn • phải • người • liền • cầu • ta • nha •

Trong nháy mắt, trước mắt lão tử dâng lên pháo hoa chói lòa, trong lòng lão tử nở ra đóa hoa tiên diễm.....
Cuộc sống, thật sự là, mỗi ngày, đều có kinh hỉ..... Không nghĩ tới, thế nhưng, sinh thời, nghe được, câu
danh ngôn này.

Hiệu quả của những lời này, chính là tuyệt đối có thể chứng minh thành công của một tiểu thụ!

Bao nhiêu tiểu thụ, bởi vì câu này phát triển nhân sinh hoàn toàn mới!

Lão tử mắt rưng rưng, nhìn nhìn trụ giường gỗ màu đỏ khắc hình rồng cao 30cm kia, lại xác định, cường
thụ đều là ý chí kiên định cường giả..... Lão tử là nhu nhược mĩ thanh niên, tất nhiên là từ nhỏ đã có tiền
đồ tươi sáng làm nhược thụ ~~ năm đó không quyết định làm cường thụ, quả nhiên là sáng suốt

~~Nội tâm cảm khái xúc động dâng trào, ta quyết định: vì để lộ bản chất nhược thụ của lão tử, chỉ dùng
ngôn ngữ thật sự rất cứng nhắc. Hắn là dùng hành động, dùng hành động chứng minh, thành ý của lão tử
khi cầu hắn!

Bật dậy ——! Giãy giụa ——!! Thất bại ——!!! Xoay người giựt mạnh ——!!!! Xong ——!!!!

Sau đó lão tử dùng biểu tình vô cùng nghiêm túc, giọng điệu mười ba phân cung kính đối tuấn nam lừa đảo
nói lấp sắc mặt một lần nữa như người chết nói: “Lão tử cầu người.”

Cho nên nói, lòng tiểu công, kim đáy biển. Ai

~~Lão tử rõ ràng làm theo yêu cầu của hắn nói, người kia ở dưới thân lão tử lại giống như con thỏ run rẩy
nha run rẩy nha run rẩy, run đến mức lão tử trước giờ chưa từng say xe cũng muốn xỉu.

“Này, người run cái gì dữ vậy!”

“Người..... Đó là huyền thiết liên.....”

“Nguyên lai là thương tiếc dây xích.” Lão tử lộ ra một nụ cười thật tươi an ủi, “Yên tâm, dây xích không có
đứt, lão tử chỉ bứt cái khối cố định dây xích ra khỏi tường thôi. Chỉ cần mai một tìm một thợ nề trát lại
tường là xong, không đắt lắm đâu ^——^” (Khuyển: Đường Lang..... Vấn đề không phải là cái này.....)

“Người rõ ràng ăn hóa công tán.” Tuấn nam lừa đảo nói lấp biểu tình dường như sắp khóc.

“Lão tử lại không có nội công, ăn cái đó cũng giống như đường đậu ^——^”

“Khả người rõ ràng còn ăn nhuyễn cân phần, âm dương hợp hoan tán, cầu ái hoàn, mê hồn tán, tiêu hồn
đan, cực lạc đan, cùng với ‘ai dùng người đó biết’ nghĩ lực thần!”

“Cái kia nha, năm đó sư phụ lão tử cùng lão tử đánh cướp một hiệu thuốc bắc, vì tránh né Lục Phiến Môn
Tiểu Thiết truy đuổi, trốn lên núi tìm không thấy gì để ăn, mượn đồng thuốc bột giống người nói hấp bánh
màn thầu ăn mỗi ngày ^——^”

“Nhưng người rõ ràng hôn mê!”

“Đó là trước khi uống chúc đã lên xuống phòng bếp ăn vụng mười cái bánh màn thầu, kết quả ăn no quá liền lăn ra ngủ -_-|||” người này sao thắc mắc nhiều như vậy, lão tử lúc trước đối đãi Tiểu Thương Thương cũng không kiên nhẫn đến thế!

“Không nên là như vậy, không nên là như vậy.” Người này thế nhưng tiếp tục cắn môi, hai mắt đắm lệ mông lung.

Kiên nhẫn của lão tử đã đến giới hạn ——

“Người hần là phải bị bốn vương sỉ nhục rơi lệ đầy mặt, bị bốn vương đùa bốn thống khổ không chịu nổi, tôn nghiêm bị hao tổn từ nay về sau không còn có thể đối mặt thế nhân.....”

Kiên nhẫn của lão tử đã vượt quá giới hạn ——

“Người hần là.....”

Lão tử một ngụm cắn xuống ——

Ân..... Thế giới quả nhiên thanh tịnh..... ^O^

..... Ta là phân cách tuyển biểu thị Hắc Khuyển sẽ không viết H.....

Lão tử lẳng lẳng nhìn người nào đó vẫn như cũ đang ngủ say.....

Tối hôm qua, người nào đó bị lão tử sỉ nhục rơi lệ đầy mặt, bị lão tử đùa bốn thống khổ không chịu nổi, tôn nghiêm bị hao tổn từ nay về sau không còn có thể đối mặt thế nhân.....

Mắt hần khóc đến sưng lên..... Mặt hần bị lão tử cắn sưng lên..... Hần trên người có thiệt nhiều tụ huyết.....

Chính là..... Cái kia..... Đây cái tên mặt sưng phù thùng càn nhìn càng quen mắt a.....

Lúc này..... Người nào đó tỉnh, thế nhưng xấu hổ sợ hãi liếc mắt nhìn lão tử một cái, quả nhiên là trên mặt đào hoa xuân tình tỏa ra bốn phía làm lão tử một phen tóc gáy dựng đứng.

Sau đó, hần thế nhưng nói: “Thân ái ~~ người tối hôm qua đánh làm cho người ta hảo hưng phần

nguyên lai bị người bắt buộc cảm giác tốt như vậy ~~ làm sao bây giờ ~~ người ta mê thượng người.”

Cột sống lão tử xuyên qua một trận âm hàn, đột nhiên nghĩ đến một chuyện thật đáng sợ..... Người này sẽ không phải là “chỉ nghe kỳ danh chưa thấy tận mắt” trong truyền thuyết —— M công đi!!!!

Lại nhìn tên kia, hần đang đưa góc chần ánh mắt nhất phiêu nhất phiêu liếc ta, tâm lão tử cũng nhất khiêu nhất khiêu như con chim sắp chết chìm.....

Hội cùng M công làm chỉ có S thụ..... Khả lão tử là một nhược thụ như thế nào lại là SSSSSS!!!!!!!

Đây là âm mưu, đây là sỉ nhục, đây là lỗ hổng trong vũ trụ nha!!!!!!!

A ~~ BL đại thần, nếu đó là một ác mộng, mau mau làm cho lão tử thanh tỉnh đi!!!!!!!

Ngay lúc lão tử thống khổ đau đớn như bị ngũ lôi đánh xuống, thậm chí sẽ đi nấu lẩu cái tên Hắc Khuyển, một bàn tay, một cái sắc thủ, một cái M công sắc thủ, thế nhưng, sờ cái mông tôn quý của lão tử!!!!!!

Sự thật chứng minh..... Trụ giường là một thứ tốt, đối với cường thụ có thể chứng minh sự kiên nghị, đối với nhược thụ có thể làm công cụ tự vệ. (Khuyến: không nói nên lời..... Nhược thụ nào có thể giống như người bẽ được cái trụ giường.....)

Lão tử thừa dịp người nào đó ngất xỉu vơ vét một bao kì trân dị bảo (bây giờ lừa đảo thật giàu có), đứng trên quan đạo kinh thành, trong lòng cơ khổ buồn bực, hóa thành hai hàng thanh lệ.....

Đột nhiên đặc biệt tưởng nhớ muốn gặp Thương Thương bảo bối nhi, còn có Kim lão đại cùng Chung bảo bảo bọn họ..... Lão tử ghen ngào lau khô nước mắt, tiếp tục hành trình.

Khi đó, còn không biết, đại danh lão tử đã nổi tiếng khắp nơi vì tội “cướp sạch Vương phủ”, đứng đầu trong danh sách truy nã của Huyền Hoa vương triều.

11. Chương 11: Đường Lang Ngồi Tù (chương Đây. Ngược Thân.)

—— “Khuyển Khuyển, có phải hay không người thừa dịp lão tử ngủ đở đầy thức ăn cho cẩu lên người lão tử ~ người nói lão tử như thế nào cảm kích nhĩ hảo?” Ta cực kỳ ôn nhu giúp Khuyển Khuyển đạo diễn thuận mao, “Vừa lúc lão tử đi gặp Thương Thương mà không có lễ gặp mặt, người mau mau ngoan ngoan tự mình cắn cái thiết câu dưới mái hiên kia phơi khô đi, biến thành thịt hắc cẩu khô để lão tử đưa cho Thương Thương bảo bối nhi tráng dương.”

(Khuyển: Tấn Giang “lương thực Địa Phủ Tiểu Khuyển” huynh..... Ta, ta không phụ phó thác của người, liều chết hoàn thành nguyện vọng của người “Xuất hiện trong văn và cùng Đường Lang thân mật tiếp xúc”..... 55555..... Ta đi phơi khô.....)

Trải qua trong vòng 3 ngày mà có đến 157 lần bị ám tập, lão tử rốt cục nhận thức tình cảnh bản thân rất rất không ổn.

Nghe Lôi sư phụ nói, phát lệnh truy nã là từ La Sát quốc truyền vào quốc gia của ta, năm đó La Sát quốc tiểu thập chủ chính là dùng phương pháp này bắt được kẻ địch xưa nay của hãn Hồn Thế Ma Vương Lão Tát. Lúc ấy lão tử còn không chấp nhận, hiện giờ tự mình trải qua, rốt cục nhận thức được biện pháp này quả thật rất ngoan độc —— này tuyên bố cho hết thủy thiên hạ đều biết, đầu lão tử rất có giá trị, nếu muốn tiền xài phung phí, liền truy bắt lão tử đi.

Sự thật chứng minh, một người một khi bị phát lệnh truy nã, liền cùng nhân vật chính bạch đạo đại hiệp bị oan trong tiểu thuyết võ hiệp giống nhau, đáng thương trở thành sâu hại, trở thành kẻ thù chung của quốc gia, trở thành người suốt ngày phải trốn tránh như chuột, ở chiến tranh nhân dân trên biển chỉ có số phận chết đuối (trời biết Lôi sư phụ là như thế nào vẫn đứng đầu trong danh sách truy nã suốt mười hai năm).

Đương nhiên, có thể trở thành bạch đạo đại hiệp đều là người phi thường, sinh mệnh lực đặc biệt ngoan cường, RP đặc biệt cao, sét đánh bất tử, đao chém bất tử, dục độc bất tử, nếu trúng xuân dục còn có thể có được tình yêu ướm át, còn có nhân vật phản diện liên tục không ngừng gán tội cho hãn mưu sát bằng hữu, người yêu, đồng môn. Bốn mươi tập phim truyền hình thì hết ba mươi chín tập hãn đều ôm các loại thi thể thống khổ thể “Nhất định báo thù” vân vân, nhưng đến tập cuối cùng nhất định đường cùng phản công, RP bạo phát, oan tình tẩy thoát, đại hiệp hãn bất kể thế nào cũng có thể mây mù tan biến nhìn thấy mặt trời mọc.

Mà lão tử, là nhược thụ nha, sinh mệnh lực tuy ngoan cường nhưng thể chất như nhược liễu phù phong, tâm hồn thuần khiết vừa mới bị M công mê gian (?) bị đả kích đau đớn thê thảm, như thế nào chịu được ba mươi chín tập mỗi ngày đều bị đánh giết —— cho dù lão tử chịu được, giám đốc sản xuất tội nghiệp đáng thương kia cũng sắp cạn kiệt tài chính mà chịu không nổi (Khuyển Khuyển đạo diễn đã quyết định để dành tiền mở quán lẩu).

Như vậy tiếp tục, chỉ sợ còn chưa nhìn thấy Thương Thương, bộ phim đã làm xong rồi. Cho nên, sau khi thận trọng cân nhắc, cẩn thận suy tư, lão tử quyết định, chính cái gọi là “phi thủy bất lưu ngoại nhân diên”, thay vì để cho người khác bắt lão tử lấy thưởng, không bằng lão tử tự lấy ——

Lão tử, muốn đi tự thú!!

..... Ta là phân cách tuyển biểu thị Đường Lang tự thú.....

Lão tử biết, quốc gia của ta quảng cáo giả dối tràn ngập đầy đường, nhưng lão tử không có nghĩ đến, quảng cáo giả dối đã lớn mạnh đến nước này.....

Rõ ràng, rõ ràng treo giải thưởng viết: “Bắt • cứ • ai bắt được Đường Lãng (cần còn sống) áp giải đến kinh thành Lục Phiến Môn, đều có thể được chính phủ tặng thưởng từ quỹ “Cùng Nhau Trì An” 10000

lượng bạc trắng”.

Kia vì cái gì lão tử tự bắt chính mình đem nộp, hảo thanh hảo khí giải thích rõ ràng: “Lão tử chính là Đường Lãng, tới lấy 10000 lượng bạc trắng của các ngươi.” Lúc sau, bọn họ giúp bộ khoái lấy dây thừng trói lão tử, nhưng lại từ chối trả tiền!!

Đây là lừa đảo rõ như ban ngày! Lão tử không phải người sao không? Không phải người sao không?? (Khuyến: theo phạm trù nào đó mà nói..... Đường Lang người..... Quả thật có một chút không thuộc giống loài của chúng ta.....)

Kiến lập xã hội thành tín..... Quả nhiên vô cùng cấp bách nha.....

Vì thế, lão tử cứ như vậy, một bên cảm khái thời đại ngày sau, một bên bị hoa lệ dẫn tới nơi từ xưa đến nay tất cả phim triều Hán, phim triều Đường, phim triều Thanh, bất luận là phim gì, dù là chính sử hay cầu huyết phiến tình đều tất nhiên không thể thiếu —— thiên lao hoa lệ.

Huynh đệ, ngươi hỏi lão tử vì sao không phản kháng —— Làm ơn đi, ngươi cảm thấy được một người đánh ngã ba mươi cao thủ là việc mà nhục thụ lão tử đây làm được sao? (mọi người trộm gật đầu ~) hơn nữa, bọn họ là muốn mang lão tử đi thiên lao nha! Thiên lao!! Nơi tu luyện cuối cùng của hết thảy cung đình khổ tình nhục thụ!!!

Chính cái gọi là, cung đình nhục thụ thật sự, nên có can đảm nhìn thẳng vào máu tươi đầm đìa, chịu được hình phạt tàn khốc. Một cung đình nhục thụ tốt, cũng không phải ở nơi vừa nóng vừa ẩm thấp ngột ngào ăn mì ăn liền là được; không có bị thiên lao ngược qua, căn bản không thể lý giải được khổ tình chân lý của nhục thụ.

Cho nên, khi một nhân huynh thần tình dữ tợn đem lão tử xích lại, vẻ mặt cười ác độc vung roi lên, lão tử thật sự cảm động đến cả người run rẩy.

Đều nói các đồng chí công tác ở thiên lao thực chuyên nghiệp, đã muốn đem phạt roi phát triển trở thành một môn nghệ thuật —— lão tử cũng nhiệt tình yêu nghệ thuật nha, lần này thật sự gặp được người cùng sở thích..... Nước mắt lưng tròng.....

Nghệ thuật cùng nghệ thuật va chạm, khơi ra bao nhiêu ánh lửa hoa mỹ rực rỡ

~~Nhân huynh cười ác độc quát roi thứ nhất.....

Lão tử: a

~~Nhân huynh không cười quát roi thứ hai.....

Lão tử: a

~~Nhân huynh hắc tuyến quát roi thứ ba.....

Lão tử: a

~~Nhân huynh đột nhiên không đánh nữa, nhìn lão tử khóe miệng run rẩy: “Ngươi..... Ngươi có thể hay không rên rỉ bình thường một chút?”

Lão tử trầm mặc..... Lão tử ủy khuất..... Lão tử gật gật đầu.....

Nguyên lai hắn không thích nhạc khúc “Xuân giang hoa nguyệt dạ” nha, sớm biết liền chọn “Cao sơn lưu thủy”.

Sau đó, lão tử rên rỉ từ “Nhị tuyền ánh nguyệt” cho đến “Lương Chúc”, rồi chuyển qua dân ca “Cây hoa nhài”, cuối cùng ngay cả “Tình yêu của người lái đò” cùng “Song tiết côn” đều cố gắng đổi thành phiên bản rên rỉ..... Kết quả, nhân huynh lại tựa hồ càng ngày càng không hài lòng, cuối cùng thể nhưng sắc mặt tái nhợt ném roi, kêu to chạy mất.....

Cái kia..... Lão tử còn chưa có biểu diễn phiên bản rên rỉ của “Quỷ thái cổ tọa” nha..... T_T

Ngày hôm sau, thay đổi một đại thúc đem bao cát áp lão tử. Sau lại xem đại thúc dường như quá mệt mỏi, xuất phát từ thiện tính thiện lương của nhục thụ, lão tử liền đứng dậy giúp hắn cùng nhau làm..... Ân, nói

thật, một cánh tay ôm yếu chống chọi sáu bao cát, một cánh tay khác còn phải giúp cho đại thúc, quả thật làm cho lão tử có chút mệt, nhưng người ta khó khăn đem bao cát áp lên người lão tử, như thế nào lão tử lại không biết xấu hổ bỏ xuống đâu?

Không nghĩ tới, đại thúc sắc mặt tái nhợt ném bao cát, kêu to chạy mất..... T_T

Ngày thứ ba, thay đổi một bá bá lấy hỏa thiêu lão tử; lo lắng bị bỏng cho dù dùng thuốc đặc trị đều rất khó chữa khỏi, một tiểu thụ tốt thì hành vi thường ngày, học thức mỹ mạo không có cũng không sao, nhưng trăm triệu không thể không có làn da hảo sở nha, vì thế lão tử lễ phép (?) cự tuyệt hẳn. Đương nhiên, vì để tăng mạnh ngôn ngữ biểu đạt cho có sức cảm hóa, lão tử ta áp dụng một ít tất yếu nhưng hợp pháp động tác tứ chi, kết quả không cần thận xé rách mất quần bá bá (Khuyến: Đường Lang, người rút cuộc áp dụng động tác gì -_-||||). Lão tử nhìn nhìn, dù sao đứa nhỏ nói dối hội rước lấy lang, vì thế liền ăn ngay nói thật cảm thán một câu: “..... Hảo tiểu.....”

Không nghĩ tới, bá bá sắc mặt tái nhợt ném ngọn nến, kêu to chạy mất..... T_T

Tối ngày thứ tư, một vị gia gia ngục tốt xuất hiện trước mặt lão tử.

Tôn lão ái ấu là truyền thống mỹ đức của dân tộc Trung Hoa, vì thế lão tử thực cung kính thực tươi cười đối hẳn nói: “Lão đầu nhi hảo, lão đầu nhi người ăn chưa?”

Gia gia tiên sinh khoe miệng run rẩy một chút, nhưng rất nhanh khôi phục biểu tình cười lạnh, đem lão tử đẩy mạnh một cái vào trong căn phòng tối om om chật ních người, sau đó cạch một tiếng, khóa cửa lại đứng ở bên ngoài.

Chợt nghe hân ở ngoài cửa âm trầm nói: “Trong đó tất cả đều là tử tù, rất lâu không có chạm qua nữ nhân. Ha ha ha ha, tiện nhân, nhĩ hảo hảo hưởng thụ đi.” Nói xong bước đi.

Lão tử nghi hoặc..... Lão tử trầm tư..... Lão tử giật mình..... Lão tử cảm khái.....

Cỡ nào, quen thuộc lời thoại nha.....

Nguyên lai, đây là cái gọi là, luân X tình tiết nha!

Quả nhiên, tuy rằng lão tử bị M công dụ dỗ gian dâm, nhưng bản chất vẫn là băng thanh ngọc khiết nhược thụ nha! Băng không, như thế nào có thể gặp được sự tình luân X như vậy!!

Ngay khi tâm hồn bị thương tổn của lão tử vừa mới được tu bổ một chút, đột nhiên nghe thấy có người cảm khái một câu: “555~~ chán quá, lại nữa rồi, còn không cho chúng ta ngủ được một giấc thoải mái!”

Lão tử không khỏi kỳ quái, dựa theo kịch bản, mấy tên này không phải sẽ lại đây tính toán chia ra ăn ta sao: “Cái kia..... Đại ca..... Nghe lời người nói, luân X lão tử dường như thực miễn cưỡng.”

Không nghĩ tới, những lời này khiến cho thất chủ bát thiệt??? Tiếng hưởng ứng xôn xao, hiện trường luân X lập tức biến thành đại hội lên án giai cấp phong kiến thống trị huyết lệ áp bức giai cấp vô sản ——

“Tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ, là người nào vương bát cao tử quy định: tử tù thật lâu không chạm qua nữ nhân, liền nhất định thích bính nam nhân..... 5555..... Chúng ta không muốn bính nam nhân, nhưng bị người ta ra lệnh cũng phải lập tức để tiểu kê xung trận..... Nghe nói thiên lao gần đây muốn kiếm tiền, quan to quý nhân khai triển thuê tử tù luân X phục vụ tiểu thụ..... 5555..... Chúng ta là tức nước vỡ bờ.....”

“Kỳ thật..... Cho dù thích bính nam nhân, cũng không có thể làm việc với mật độ dày đặc như vậy đi..... Vừa mới tiền mỗ luyện đồng của nhà mỗ mỗ tướng quân, trước đó còn có mỗ thư đồng của mỗ thái tử, cùng với sáng sớm thượng mỗ thư sinh nghe nói bị mỗ hoàng thân coi trọng nhưng vẫn không chịu khuất phục, tiểu huynh đệ người đã là người thứ tư..... Luân X cũng là thực phế trí tuệ thể lực, vừa muốn X, lại không thể X tử, đâu có dễ dàng gì..... 555..... Tử tù cũng muốn nghỉ ngơi nha.....”

“Người xem đại ngục nằm ở đằng kia đang khóc kìa. Người tốt nha! Người biết không, cường X thực tổn hại thân thể, bị X cũng không tồi, trực tràng chủ yếu là thần kinh thực vật; còn chúng ta X người khác, bảo bối rất là yếu ớt thực dễ dàng bị thương nha. Khi cường X kỳ thật so với tiểu thụ chúng ta còn đau hơn, lại còn bị ép buộc..... Hai ngày trước đưa tới một người mặt sau vẫn còn nguyên, đại ngục vì chúng ta, cần

rằng ra trận đầu tiên, kết quả..... Kết quả..... Bị đau phé đi..... 5555..... Thiên lao lại chưa cho chúng ta mua bảo hiểm tai nạn lao động.....”

“Kỳ thật đáng thương nhất, là vạn nhất tiểu công sau lại yêu thượng tiểu thụ, khẳng định đem chúng ta đi xử tử..... Lúc trước bức chúng ta làm là hắc, sau lại trừng phạt chúng ta cũng là hắc..... Chúng ta nào có trên ghẹo ai mà phải rước lấy hậu quả a..... 55555.....”

Lão tử nghe nghe, hai hàng nhiệt lệ rốt cục thẳng hạ: “Các vị, yên tâm, lão tử tuyệt đối không cho các người luân X lão tử.”

Phía dưới vang lên một mảnh tiếng khóc: “Người tốt nha..... 555..... Tiểu huynh đệ người tốt nha.....”

Ngày thứ năm, lão tử vẻ mặt bi thương sải bước ra ngoài, vỗ vỗ gia gia ngoài cửa trợn mắt há hốc mồm: “Lão đầu nhi, luân X là công tác đặc chủng, khó khăn lớn, cường độ cao, người hắc là nên quan tâm an toàn cùng phúc lợi của công nhân nhiều một chút nha.....”

Ngày thứ sáu, lão tử đang chờ coi còn có thể gặp được cái gì mới mẻ không, đột nhiên một đám người cung kính vây quanh một người mặc mình hoàng trường bào hướng về phía lão tử.

Chỉ thấy người nọ đi đến trước mặt lão tử, cười lạnh ba tiếng: “Đường Lăng, ngươi cũng có hôm nay, ngươi còn nhớ rõ trăm sao?”

Trăm? Hắc là Hoàng Đế??

Lão tử cẩn thận đánh giá hắc nửa ngày —— ần, bộ dạng không tồi, “X còn nhớ rõ XXX sao” phương pháp bắt chuyện cũng thực truyền thống, đáng tiếc không thuộc khẩu vị của lão tử, vì thế rất có lễ phép trả lời: “Thực xin lỗi, lão tử đối ngài không có hứng thú.”

Người nọ sắc mặt rõ ràng trắng vài phần, cắn răng nói: “Đường Lăng..... Ngươi không cần giả ngu, năm đó ân đức ngươi cùng sư phụ ngươi đối trăm, trăm vẫn không có quên.”

Lão tử lại cẩn thận đánh giá hắc nửa ngày, đột nhiên bình tĩnh đại ngộ: “Là ngươi! Tên tiểu tử năm đó học đòi một niên hạ công trên tầu lâu đùa giỡn sư phụ lão tử, kết quả bị sư phụ lão tử tuột quần lấy dưa cột vào kê kê rồi treo bài tử trên đó viết “Cho dù lấy dưa cột vào cũng ngạnh không nổi” ở trước thành lâu!” Lão tử thay đổi khẩu khí, “Sớm nói với ngươi đừng có làm vậy a! Ngươi còn khoác kiện nguyệt sắc sam tử năm đó, lão tử như thế nào có thể nhận thức không được ngươi?”

Người nọ sắc mặt trầm mặc..... Trầm mặc..... Trầm mặc..... Đột nhiên hung tợn đối người bên cạnh nói: “Tuyên cáo thiên hạ, thảo dân Đường Lăng khi quân phạm thượng, ba ngày sau lăng trì xử tử!” Hắc nghĩ nghĩ, lại bổ thêm câu “Nhớ rõ phải để tin tức truyền bá rộng rãi mọi người đều biết, trăm cũng không tin tên hỗn đản Lôi Nặc biết được mà thờ ơ không đến cứu Tiểu Đường Lang này!”

Nói xong, xoay người đi mất.....

Chỉ để lại lão tử khóc không ra nước mắt: “Lão Hoàng Đế, ngươi để tin tức truyền bá rộng rãi kiểu này, sư phụ lão tử khẳng định cho đó là tin tức giả dối..... Người địa cầu đều biết, tin tức truyền miệng là không thể tin nha..... Lệ ~~ còn có..... Lão tử hiện tại cũng là tử tù..... Nhưng tuyệt đối không thể ép buộc lão tử đi luân X người khác nha..... Lão tử là nhược thụ..... Là nhược thụ..... Đại lệ ~~”

12. Chương 12: Tái Kiến, Đường Lang!

—— “Rốt cục kết thúc.” Lão tử đơn thuần khoái hoạt cười, “Cảm tạ mọi người đã ủng hộ đến bây giờ. Cảm tạ mẹ kế lão tử đạo diễn Khuyển Khuyển, cảm tạ CCTV, cảm tạ CHANNEL-V. Cố sự của lão tử, tạm thời hạ màn.”

Sự thật chứng minh, nếu người tính toán ngăn chặn một tù nhân cùng ngoại giới liên hệ, tốt nhất tìm cảnh vệ canh gác nghiêm ngặt tứ phía và vân vân; nếu người muốn cho tù phạm được hưởng toàn vẹn quyền lợi trao đổi giao lưu với người khác, vậy an bài hẳn vào thiên lao đi.

Kinh nghiệm lịch sử nói cho chúng ta biết, thiên lao, đúng là ngục giam dễ dàng vào thăm viếng phi pháp nhất trong thiên hạ —— dù cho giống lão tử như vậy, được nhốt vào trong phòng giam bao quanh bởi song sắt được thiết kế đặc biệt, được chiếu cố 24/24, chìa khóa do Hoàng Đế tự mình giữ.

Vào buổi tối đầu tiên sau khi thời hạn thi hành án lão tử được công bố, M công ý vào thân phận đặc quyền (nguyên lai hẳn thật sự là cái kia Vương gia) xông vào, một bàn tay vói vào định phi lễ khuôn mặt trong trắng của lão tử, sợ tới mức lão tử chui vào trong góc lồng sắt trốn, căn bản không dám tới gần song sắt nửa bước.

Kết quả, hẳn căn tay áo anh anh khóc ai oán, con người nhất thiết nhất thiết (lóc lên): “Thân ái người ta chính là muốn cho ca ca người ta giáo huấn người một chút

ai bảo người bỏ đi tuyệt tình như vậy..... Chính là người ta thật sự không nghĩ tới hội nháo thành như thế này, ca ca người ta thế nhưng không chịu tha người..... Bất quá người yên tâm, người ta hội nghĩ biện pháp, người chết người ta cũng không sống nữa.....” Nói xong, liền như thiếu nữ ôm ấp tình cảm trong lòng đến đau đớn mà chạy mất.

Chỉ để lại lão tử một thân ác hàn..... Làm ơn đi, lão đại, người một Đại lão gia như thế nào khóc đến hoa lệ đầm mưa, đập vào trong thị giác hiệu quả tuyệt đối vượt xa Phù Dung tỷ tỷ..... Suốt một đêm, trước mắt không ngừng xuất hiện một tá M công khiêu thảo quần vũ làm lão tử trần trọc không yên, không ngủ hảo |||||

Vào buổi tối thứ hai sau khi thời hạn thi hành án lão tử được công bố, Chung bảo bảo cùng Kim lão đại nhờ vào tuyệt đỉnh khinh công lặng lẽ bay vào. Bốn con mắt hàm chứa lệ, thật giống như tuyên thệ muốn dùng bốn chữ “khổ đại cừ thâm” đem lão tử áp.

Kết quả, Kim lão đại nói “Tiểu Đường người quả nhiên không chết. Người yên tâm đi, tại hạ đã thoát ly Thiên Đạo Minh, về sau làm cái gì cũng sẽ không liên lụy sự hữu.” Chung bảo bảo nói “Đường công tử người quả nhiên không chết. Người yên tâm đi ta, đã thoát ly phái Vũ Đương, về sau làm cái gì cũng sẽ không liên lụy sự hữu.” Nói xong, hai người thế nhưng nhoáng một cái như gió, bay mất??!!

Chỉ để lại lão tử một thân mồ hôi chảy ròng ròng..... Làm ơn đi, lão đại, nói phải nói cho đằng hoàng rõ ràng nha! Nghe nói mấy người thiện lương đều có khuynh hướng tự ngược, cái gì cũng thích nghen ở trong bụng không chịu nói ra, lại tích cực đem sự tình phát triển theo phương hướng hiểu lầm đầy mạnh. Nguyên lai, này nghe đồn là thật..... Suốt một đêm, trong đầu không ngừng suy nghĩ làm cho lão tử lại trần trọc không yên, không ngủ hảo |||||

Vào buổi tối thứ ba sau khi thời hạn thi hành án lão tử được công bố —— này thực có thể là buổi tối cuối cùng lão tử hưởng thụ giấc ngủ khoái hoạt. Lão tử thề, cho dù có là ngày tận thế, địa long thức tỉnh, sơ hào cơ bạo, bối cảnh âm nhạc cải thành hoan nhạc ca tụng, lão tử cũng không bao giờ tiếp tục trần trọc không yên, tuyệt đối tuyệt đối phải ngủ ngon.

Kết quả, một trận ám hương thổi tới, thủ vệ giống như hạ bánh chèo từng người từng người một bùm bùm ngã xuống; sau đó, một bóng dáng khinh phiêu phiêu đến gần.

Lão tử vốn nghĩ muốn cuồng bạo, vốn nghĩ muốn phát điên, vốn nghĩ muốn đánh người tới ngất xỉu..... Chính là..... Chính là.....

Người tới.....

Đúng là.....

Thương Thương.....

Thương Thương bảo bối nhi gây..... Hẳn nhìn chằm chằm lão tử hồi lâu, sau đó nói một câu —— “Đường Lăng, người không thừa nhận tình cảm của chính mình, tâm rất cuộc giấu được ai?”

Khoa học giáo huấn nói cho chúng ta biết —— mỗi ngày đều phải đảm bảo ngủ đúng tám tiếng nha, bao nhiêu vụ oan giá hoạ đều là bởi vì không cho phạm nhân ngủ đủ tạo thành.

Vô số năm tháng về sau, lão tử đều hối hận không kịp, lúc ấy nếu ý nghĩ thanh tỉnh, nhất định hội nói cho Thương Thương, trái tim lão tử ở lồng ngực bên trái, khoảng cách đến da đại khái có mấy li thước, đừng nói người ngay cả chuột cũng giấu không được.

Kết quả..... Lão tử nói gì đó nha..... Lão tử nói gì đó nha.....

“Lão tử, trong lòng vẫn đều nhớ người.....”

Ông nói gà bà nói vịt cỡ nào cũng không bằng nói bừa mà vô tình đúng ý người khác!

Sau khi nói xong lão tử mới phát hiện, bộ não đang trong trạng thái cực độ lơ mơ, lão tử lấy lộn kịch bản rồi, nhìn lộn lời thoại rồi —— thế nhưng lấy tiểu thuyết diễm tình vừa hề, tạp chí vớ vẩn mà mỗ Hắc Khuyển coi như sách báo đọc trong nhà xí, lão tử nói lời thoại kia rõ ràng là khi mỗ nữ ở cùng mỗ nam phát triển quan hệ thân mật phi hữu nghị thuận miệng nói tới gì đó!

Lão tử phải giải thích, nhất định phải giải thích, không giải thích không được.....

Nhưng là, Thương Thương hần..... Chậm rãi..... Chậm rãi..... Nở nụ cười.

Hần cười rất đẹp, lão tử nhất thời bận tâm chú ý xem mĩ nam, định nói cái gì đều quên.....

Hần cười, tiến đến sát song sắt, miệng dán vào trong lỗ tai lão tử nói: “Đại phu nói của ta không cử chính là bởi vì miệt mài quá độ, cấm dục một tháng có thể chậm rãi khôi phục. Cho nên, hiện tại đã muốn không có vấn đề..... Còn có, ta theo La Sát quốc hữu giáo học được một ít “Này nhĩ cương” bí dược (Viagra (_!!)), nghe nói rất là linh nghiệm. Chờ ngày mai mọi chuyện xong xuôi, về sau, chúng ta cùng nhau thử xem..... Đường Lãng, ta sẽ không cho người chết trước mặt ta, phải chết cũng nên chết ở trên giường của ta.” (Khuyển: Thương Thương..... Lệ..... Tuy rằng nguyện vọng tốt lắm, nhưng người tính toán nửa đời còn lại đem vĩ ca làm cơm ăn sao.....)

Nói xong, hần thế nhưng, đi rồi?!

Uy..... Lão tử..... Lão tử còn chưa có giải thích đâu.....

Còn có, người nói cái kia là gì..... Người là nói người phải từ cường thụ đổi qua nhược công sao.....

Suốt một đêm, lão tử một bụng mơ màng mỹ vị Thương Thương..... Lần thứ ba trần trọc không yên, không ngủ hảo |||||

Vì thế, lão tử sắc mặt tái nhợt, đôi mắt ngăm đen, tạo hình giống như quốc bảo gấu mèo, hướng đến ngày hành hình để được thể hiện đầy đủ bị kịch nhược thụ – sắc đẹp nhu nhược bị thương động lòng người.

Thái dương lên cao, hoa nhĩ đối lão tử cười, tiểu điều nói “Sớm sớm, hôm nay người phải dựa cột.” (LIAO)

~Đoàn người, lệ tuôn rơi..... Bầu trời mênh mông xanh thẳm, lệ tuôn rơi..... Đao phủ đại ca đang mài đao, lệ.....

Lão tử trong mắt thẩm nhiệt lệ, nhìn nhìn ‘đao phủ đại ca đang mài đao’ kia lông mi, này mặt rỗ, cái kia bụng....., sau đó quay đầu lại đối giám ngục nói: “Vì để cho con đường nhược thụ của lão tử có thể có kết cục tươi đẹp viên mãn, có thể hay không tìm một ca ca hồng tóc, thân cao một thước năm tám và trên mặt có vết sẹo hình chữ thập đến chấp đao.”

Không biết vì cái gì, giám ngục khóe miệng run rẩy một chút, quay đầu không để ý tới lão tử, hô to một tiếng: “Canh giờ đến, hành hình!”

Mắt thấy, đại đao chói lọi, mà bắt đầu, hướng đuôi lão tử giáng xuống.....

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy trong nháy mắt từ trong đám người ba phương hướng nhảy ra bốn hắc y nhân bịt mặt, mọi người thấy hoa mắt, đao phủ đã ngã xuống đài, chỉ thấy hai thanh trường kiếm, một đôi nhục chưởng, một cái quạt sắt gắn dao viên lông chim, cùng hướng cái cột đang trói lão tử tới.

Giám ngục hô to một tiếng: “Người tới, bắt lấy bọn cướp pháp.....”

Hắn nói còn chưa hết, bên này đột nhiên nảy sinh xung đột!

Chỉ thấy hắc y nhân bịt mặt 1 hào đột nhiên xoay kiếm đâm về hướng hắc y nhân bịt mặt 2 hào: “Nhâm ma đầu, ngươi đừng hòng cướp đi Đường công tử.”

Hắc y nhân bịt mặt 2 hào tránh thoát hắc y nhân bịt mặt 1 hào công kích, xoay người đưa kiếm đâm về hướng hắc y nhân bịt mặt 3 hào: “Kim Bằng Phi, sớm nhắc nhở ngươi đừng đụng đến người của ta! Ngươi dám để tay trên lưng của hắn!”

Hắc y nhân bịt mặt 3 hào tiếp nhận hắc y nhân bịt mặt 2 hào công kích: “Nhâm Giáo chủ, Tiểu Đường không thuộc về bất kì ai! Còn có, ta chỉ muốn đỡ hắn, chúng ta trong lúc đó thanh thanh..... Khụ, tuy rằng không có bạch, nhưng là, Tiểu Đường, tin tưởng ta, ta sẽ phụ trách!”

Bên kia, hắc y nhân bịt mặt 4 hào cầm quạt sắt gần dao viên lông chim chuẩn bị cắt cổ: “Ngươi đồ oan gia người ta không sống nữa ~~ rõ ràng cùng người nói người ta hội nghị biện pháp ~~ ngươi không tin nhiệm người ta, thế nhưng còn tìm nhiều người dã man thế này đến.....”

Lão tử..... Lau mồ hôi.....

Giám ngục..... Trầm mặc..... Hắc tuyến.....

Quần chúng..... Trầm mặc..... Hắc tuyến.....

Một vị đại thúc quay đầu lại hô: “Lão bà, mau đến xem luân lý kịch thể thiếp tranh phong 5P gia đình nha ~~”

Một vị đại thẩm ôm đứa con mi thanh mục tú vào trong ngực nói: “Không cần bắt chức mấy người trên kia, bọn họ đều là nam nhân không tuân thủ nữ tặc!”

Nghe thế, lão tử đột nhiên bình tĩnh —— lão tử là nhược thụ nha, nhược thụ trời sinh chỉ dùng để chịu tiếng xấu thay cho người khác, như thế nào có thể liên lụy người đâu. Nếu làm cho Thương Thương bọn họ bởi vì lão tử, ở đây tiếp tục đánh nhau, mà phải gánh ác danh “Không tuân thủ nữ tặc”, lão tử làm sao chịu đựng nổi.

Cho nên, lão tử cắn răng, ôm hắc y nhân bịt mặt 1 hào mạnh mẽ hôn một cái, thừa dịp số 1 hôn mê ngăn lại 2 hào nói nhỏ “Này nhĩ cương”, sau đó đối 3 hào nói “Lão tử cho ngươi phụ trách”, cuối cùng tặng 4 hào hai cái tát, đạp hắn hai chân “Thành thật làm việc cho lão tử!”

Quả nhiên..... Thế giới thái bình.....

Vì thế, 1 hào Chung bảo bảo hai má màu phấn hồng phao phao, 2 hào Tiểu Thương Thương tươi cười rạng rỡ, 3 hào Kim lão đại vẽ mặt nam tử hán ý thức trách nhiệm, 4 hào M công say sưa trầm mê, bốn người đạt thành cùng chung nhận thức “An nội tất tiên nhượng ngoại”.

Chỉ có lão tử, dưới sự quốc cộng hợp tác vui vẻ quang minh của bọn họ, lui vào trong một góc âm u họa quyền quyền —— ta một nhược thụ, vì người khác, thế nhưng bị • bách • đi làm sắc lang đương đương phu đương S thụ..... Lão tử không dễ dàng nha..... T-T

Lúc này, giám ngục bị mọi người bỏ quên rốt cục hô nốt câu lúc nãy hắn chưa hô hết: “..... Trường nha!!!”

Hắn vừa dứt lời, hai bên mái hiên đột nhiên từ đâu rào rào đứng lên một đồng cung thủ, mục tiêu hướng về 5 người lão tử.

Thương Thương biểu tình ngưng trọng..... Kim lão đại biểu tình ngưng trọng..... Chung bảo bảo biểu tình ngưng trọng..... Tiểu M cũng biểu tình ngưng trọng.....

Lão tử biểu tình cảm khái —— Hoàng Đế lão nhân vì trảo sư phụ, thực không tiếc nha.....

Chỉ thấy, vừa mới bầu trời còn trong xanh, đột nhiên phong khởi vân dũng, mây đen bao trùm khắp nơi, thiên địa biến sắc, sấm chớp ùng ùng!

Dân chúng xem náo nhiệt đã có người hô: “Thời tiết thay đổi, nhất định có oan tình, nhất định có oan tình!”

Giám ngục cùng quan binh biểu tình tràn ngập kinh sợ.

Lão tử lôi kéo quần Thương Thương: “Ta nghĩ nói hai câu.”

Thương Thương dùng ánh mắt bi tráng gật gật đầu: “Người nói đi.”

Vì thế lão tử hấp đủ khí, hô to một tiếng: “Trời mưa rồi, gió lớn rồi, mau thu quần áo nha ~”

Ngay sau đó, bầu trời lần thứ hai ngàn dặm không mây.....

(Khuyến: lệ..... Đường Lang, ông trời cũng hiểu được tiểu tử người giết không oan.....)

Ngay tại thời điểm song phương giằng co không nhân nhượng, đột nhiên một hắc mã vội vã nhảy vào giữa pháp trường. Lập tức truyền lệnh quan hầu ha hầu hên hô: “Đặc xá lệnh..... Đặc xá lệnh..... Đường đại nhân..... Còn có chư vị..... Mau..... Mau theo ta tiến cung diện thánh!”

Tái sau đó, đột nhiên một đồng công nhân vọt vào hiện trường bắt đầu tháo dỡ bối cảnh, một con Hắc Khuyến ở bên trong khoe đùi nhảy tới nhảy lui khuyến khích công nhân: “Cố lên, cố lên, tiết kiệm thời gian, mau thay bối cảnh hoàng cung!”

Tái tái sau đó, lão tử 5 người liền đứng ở đại điện hoàng cung, một đám thần tử run rẩy quỳ trên mặt đất, một đồng thị vệ ở góc tường rên rĩ..... Bất quá Tướng Quốc bên cạnh kia, sao lớn lên giống Giám ngục quá vậy..... Quả nhiên, chúng ta là tiểu chế tác đáng thương, mời không nổi được nhiều diễn viên..... |||||

Ngay lúc lão tử còn đang cảm khái, M công bỗng nhiên hô một tiếng: “Hoàng huynh..... Một ngày không thấy, người..... Người thế nhưng đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ |||||”

Lão Hữu Tướng Quốc lệ chảy ào ạt hô: “Vương gia..... Người kia không phải Hoàng Thượng..... Này ngạt..... Vị đại hiệp này hôm nay buổi sáng đột nhiên xông vào đại điện, xử lý tất cả thị vệ, đem Hoàng Đế..... Sau đó đem Hoàng Thượng dẫm nát dưới chân, còn buộc..... Không không, là thỉnh Hoàng Thượng đặc xá Đường đại nhân cùng các vị.....”

Lại nhìn vị ngồi trên long ý kia, chỉ thấy hắc một thân hắc y kính sấu (gầy), tóc dài như mây, màu da trắng tuyết, một đôi mắt đẹp lưu chuyển ẩn ẩn có chứa ánh trắng tà mị, hiện tại chân đang đạp Hoàng Đế, tựa tiểu phi tiểu ngậm cái tẩu thuốc, nhìn lão tử!!!

Nhưng lại, dĩ nhiên là hắc!!!!

Chung bảo bảo cảm thán: “Đẹp quá!” Lão tử: mặc.....

Tiểu M cảm thán: “Khí thế thật hơn người!” Lão tử: tiếp tục mặc.....

Kim lão đại cảm thán: “Thân thủ thật là lợi hại!” Lão tử: chảy mồ hôi lạnh, mặc.....

Thương Thương bảo bối nhi cắn răng: “Có phải hay không lại là phong lưu trái của Đường Lăng người!”

Lão tử: khóc không ra nước mắt, mặc.....

Sau đó, mỹ nhân rất có khí chất kia âm thanh chậm rì rì từ cái miệng tuyệt đẹp thốt ra.

Hắc nói: “Thao con mẹ ngươi tiểu thổ tể tử (thằng nhãi), xuất sư cấp lão tử rước lấy cái môn phiến toái!” Nói xong, dùng chính kim quan (mũ vua) của Hoàng Đế đang rơi lệ đầy mặt, đổ tàn thuốc.

Chung bảo bảo thạch hóa.....

Tiểu M thạch hóa.....

Kim lão đại thạch hóa.....

Thương Thương bảo bối nhi thạch hóa.....

Lão tử tiến lên, gãi đầu, cúi chào: “Sư phụ, lão nhân ngài có khỏe không?”

Tiểu M mạnh bổ nhào xuống đất, sau đó bán khởi động thân thể, cắn tay áo mi nhân hàm xuân: “Oan gia, người khi dễ người ta

đáng ghét

”

Kim lão đại & Thương Thương:..... |||||

Lão tử: “Kim lão đại, Thương Thương, các ngươi muốn giết người liền giết tên này đi..... Lão tử sẽ không để ý..... |||||”

Lúc này, đột nhiên lại vang lên thanh âm gõ cửa, lão tử mở cửa, không dự định đánh vắng người tới cũng không có đứng qua bên cạnh, thấy Chung bảo bảo ngồi xổm trước cửa ngắt cánh hoa cúc: “Vào..... Không vào..... Vào..... Không vào.....”

..... -____-|||||||

Ta thần tình hắc tuyến nhìn một đám người trong phòng lớn đột nhiên nhảy vào phá hư giấc ngủ của lão tử: “Ai nói cho lão tử rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Tiểu mỹ nhân tìm người ta.....” / “Sư phụ ngươi tìm ta.....” / “Tôn sư tìm tại hạ.....” / “Sư phụ Đường công tử tìm ta.....”

Đột nhiên..... Tất cả mọi người im lặng.....

Lão tử lông tơ dựng đứng.....

Trong không khí..... Ẩn chứa hương vị của âm mưu.....

Rốt cục, Thương Thương nói: “Sư phụ ngươi tìm ta, nói Tiểu Đường Lăng ngươi tính toán đêm nay lợi dụng ánh trăng len lén chuồn mất.....” Ánh mắt hắc quét qua ba người kia, “Hắn còn nói, van xin người để ý là vô ích, nghĩ muốn lưu lại người, phương pháp duy nhất chính là —— đem người áp!”

“Này..... Chính là lão tử đêm nay không muốn làm, lão tử mệt mỏi, muốn ngủ.....” Lão tử lập tức phản bác.

Khả Thương Thương không để ý tới ta (T-T), trực tiếp đối ba người kia nói: “Ta là tuyệt đối sẽ không tha Tiểu Đường Lang này.”

“Này..... Đã nói lão tử không muốn làm.....”

“Người ta ~~..... Khụ, bổn Vương cũng tuyệt đối không buông!” Tiểu M, người cư nhiên cũng không để ý lão tử ~T-T

~“Này..... Lão tử đã ba ngày không ngủ..... Thực đáng thương.....”

“Tại hạ, là nhất định phải đối Tiểu Đường phụ trách.” Kim lão đại người không cần miễn cưỡng, thật sự không cần miễn cưỡng

~“Này..... Chung bảo bảo..... Ngươi giúp lão tử.....”

“Ta..... Ta không có kinh nghiệm về phương diện này..... Không..... Bất quá, vì cái gì chúng ta không thể cùng làm đâu?” Cái..... Cái gì!!!

Cái gì cái gì cái gì cái gì cái gì!!!!!!!!!!!!!! Chung bảo bảo, Chung bảo bảo người quả nhiên là sói đội lột cừu, người như thế nào có thể, người như thế nào có thể, người như thế nào có thể nói như vậy.....

Trong phòng đột nhiên lại hồi phục im lặng.

Sau đó.....

“Hắc hắc, người ta là không có ý kiến.”

Tiểu M người có thể hay không bớt nói một chút.....

“Tuy rằng không phải hảo phương pháp gì, nhưng đúng là phương pháp giải quyết duy nhất..... Dù sao tại hạ không hy vọng vì tranh giành mà đả thương người..... Tại hạ cũng không có..... ý kiến.”

Kim lão đại, quả nhiên thư thượng nói đều là thật sự, bạch đạo tất cả đều là ngụy quân tử! Chuyện này trái với năm tiêu chuẩn đạo đức của hảo thanh niên người cũng có thể đồng ý!!!

Trong phòng ba người đều nhìn về phía Thương Thương, Thương Thương nhìn về phía lão tử..... 5555.....
Thương Thương, Ma Giáo Giáo Chủ độc chiếm dục luôn luôn đều N cường, người ngàn vạn lần đừng bị bọn họ dụ dỗ.

Thương Thương nắm chặt tay, nhắm hai mắt lại, sau đó nở nụ cười.....

Nở nụ cười???

“Thứ nhất, chỉ thử một lần; thứ hai, cũng nên cho Tiểu Đường Lang khắp nơi gieo tình một chút giáo huấn.”

Thương Thương, lão tử nuôi không người, thương người, chiếu cố người, người không phải là Thương Long kiêu ngạo lang nha!!!! (Khuyến: khụ, Đường Lang, của người này đường, đau cùng chiếu cố..... Thật sự là, làm khó Thương Thương.....)

Vì thế buổi tối ngày thứ tư, lão tử vẫn như cũ trần trọc không yên, không ngủ hảo |||||

Xa xa đường chân trời lộ ra một mặt ánh bình minh tăng sáng

~Lão tử trên lưng một bọc hành lý thật lớn, không chút nào kinh ngạc nhìn thấy sư phụ ngồi xổm ven đường hút thuốc.

“Tiểu thổ tể tử, tối hôm qua thế nào?” Hắc quả nhiên vẻ mặt cười xấu xa.

“Sư phụ người thế nào?” Lão tử cắn răng.

“Không phải là một Hoàng Đế khiếm ngược. Nhưng thật ra người, thế nhưng còn có thể lực chuẩn êm đi ra, không hổ là người trẻ tuổi nha. Nói xem, lần này người lấy đi cái gì vậy!?” Người này, lúc nào cũng bắt động thanh sắc.

“Ngọc Phật hoàng cung.”

“Ta còn nghĩ đến người hội thâu “Hỏa Diễm Lệnh” của Ma Giáo, “Thất Tinh Kiếm Phổ” của Vũ Dương, “Âm Thung Liên Lạc Thư” của Thiên Đạo Minh cùng với “Kinh Thành Bố Phòng Đồ” (bản vẽ bố trí canh phòng) trong tay Lục Vương gia. Ngọc Phật, vừa nặng lại không đáng giá.”

“%—(% *—*”

“Cái gì..... Nghe không rõ ràng lắm.....”

“Lão tử không nghĩ cho bọn hắc thiên phiến toái!” Người này thực con mẹ nó đáng ghét!

“A? A

~ thì ra là thế

như vậy thật thuận tiện.” Ghét nhất bị hắc đi guốc trong bụng, cái gì cũng biết!!

“Thuận tiện gì.....” Lão tử nói còn chưa dứt lời, thân thể đột nhiên mềm nhũn, thế nhưng té trên mặt đất, không động đậy nổi!!

Lão tử nhìn Lôi sư phụ lấy đi ngọc Phật, bị phản không hiểu: “Người..... Người thế nhưng ngay cả đồ đệ đều hãm hại.”

“Ai nha, như thế nào có thể nói như vậy đâu.” Sư phụ cho tay vào vạt áo, lấy ra sau đó ném lên không một cái đạn báo hiệu, “Ngày hôm qua có người dùng bạc trắng một vạn lượng, võ công bí tịch, tín vật của Minh Chủ cùng ba khối tạ ân lệnh của Ma Giáo đưa đến để lão tử hỗ trợ tróc Đường Lang, lúc ấy còn do dự, hiện tại xem rõ ràng là giúp người toái nguyện thật là chuyện tốt, có sao lại không làm đâu? Tiểu Đường, người liên ngoan ngoan sống cuộc sống hạnh phúc đi..... Vì sư chúc phúc cho người..... Hắc hắc, hắc hắc hắc hắc.....”

Thái dương, giữa tiếng khóc thét của lão tử, mọc lên!

Một ngày náo nhiệt khoáng hoạt, đã đến phút cuối cùng!!

END..... Cúi đầu, kết thúc.

Chính Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-lang-quan>